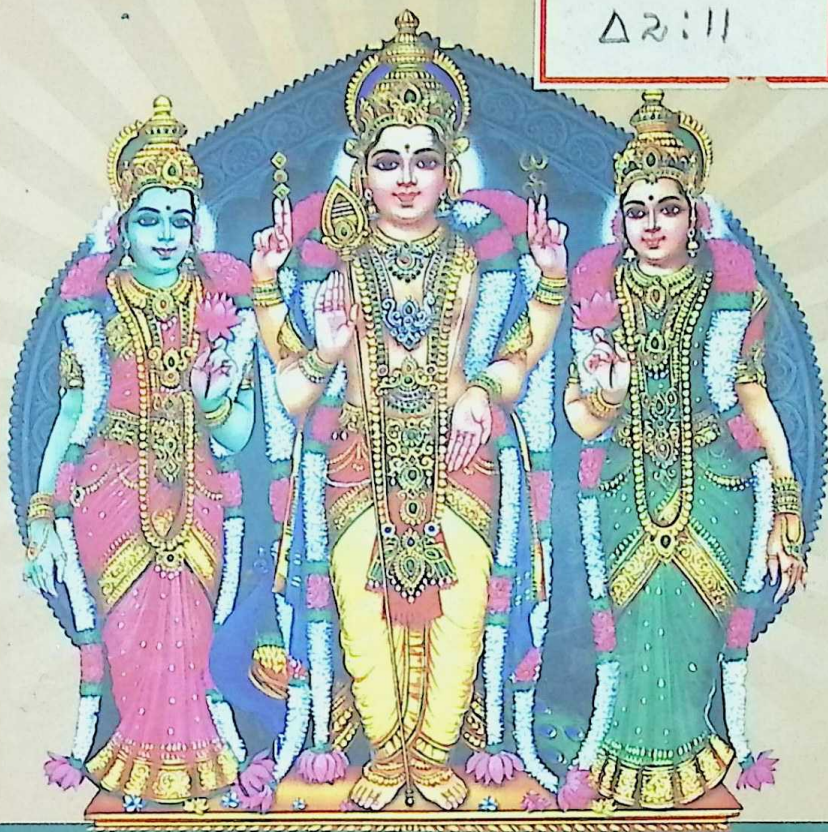

கந்த புராணம்

உரைநடை

புலவர் எஸ். சந்தர், எம்.ஏ.,

கந்த புராணம்

உரைநடை

‘வியாக்கியான வித்தகர்’
புலவர் எஸ். சந்தர், எம்.ஏ.,

சகுந்தலை நிலையம்

18 / 171, பவளக்காரத் தெரு,
மண்ணடி, சென்னை - 600 001.

போன் : 25250092

நூல் விவரப் பட்டியல்

நூலின் பெயர் : கந்த புராணம் - உரைநடை

ஆசிரியர் : புலவர் எஸ். சந்தர், எம்.ஏ.,

மொழி : தமிழ்

பதிப்பு ஆண்டு : முதல் பதிப்பு - டிசம்பர், 1999
இரண்டாம் பதிப்பு - மே, 2009
மூன்றாம் பதிப்பு-ஜூன், 2012

பதிப்புரிமை : © சகுந்தலை நிலையம்

தாள் : மேப்லித்தோ

நூல் அளவு : 12.5 x 18 செ.மீ.

எழுத்து : 11 புள்ளிகள்

பக்கங்கள் : viii + 264 = 272

பைண்டிங் : கலிக்கோகட்டு

விலை : ரூ. 80.00

ஒளி அச்சு : விஜி கிராஃபிக்ஸ்
சென்னை - 600 024.

அச்சிட்டோர் : பரமேஸ்வரி கிராபிக்ஸ்
சென்னை - 600 005.

நூல் வெளியீடு : சகுந்தலை நிலையம்
சென்னை - 600 001.

கந்த புராணம் தமிழ்க் கடவுளாகிய முருகப் பெருமானுடைய திருக்கதையைக் கூறும் நால். இது காஞ்சிபுரம் கச்சியப்ப சிவாசாரியார் என்ற சான்றோரால் இயற்றப் பெற்றது; ஆறு காண்டங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது; செய்யுள் வடிவால் ஆகியது; இது திருமுருகப் பெருமானுடைய திருவவதாரம் தொடங்கி, வள்ளி தெய்வயானை திருமணம் முடிய எடுத்துக் கூறும் உன்னத காவியமாகவும் விளங்குகிறது.

தேவர்களைக் காப்பதற்காகத் திருவவதாரம் செய்தருளிய முருகப் பெருமான் சூரபன்மன் என்ற அசுரனை அழித்தான்; அவனது ஆணவத்தை அழித்து ஆட்கொண்டான். பேரருளாளனாகிய முருகக் கடவுள் நிகழ்த்திய அற்புதங்களை இந்நூலில் காணலாம். மிகச் சிறந்த சைவ நூலாகிய இக்கந்தபுராணத்தைக் கச்சியப்ப சிவாசாரியாரின் செய்யுள் நடையைத் தழுவியே, இந்த உரைநடை நால் வெளிவருகிறது.

மு
ன்
ஸ்
ர

இந்த நூலை எழுதித் தமிழ் உலகிற்கு அளிக்கும் பேற்றினை எனக்குச் சகுந்தலை நிலையத்தின் உரிமையாளர் நல்கியுள்ளார். அவருக்கு என் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கச்சியப்ப சிவாசாரியாரின் செய்யுள்களைப் படித்துக் கந்தன் கதையை உணர வல்லவர்கள் சான்றோர்கள் மட்டுமே யாவர். அத்தகைய கதையைப் பாமரரும் படித்து, உணர்ந்து, முருகப்

பெருமானுடைய பேரருளைப் பெறுதல் வேண்டும் என்பதே இந்நூல் வெளியீட்டின் நோக்கம் ஆகும்.

முருகப் பெருமானின் கதைப் பகுதியைச் சிறு சிறு தலைப்புகளாகப் பிரித்து எழுதியுள்ளேன். ஒவ்வொரு தலைப்பும் ஒவ்வொரு செய்தியைத் தாங்கி நிற்கிறது. சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை எல்லாரும் படிப்பதற்கு எளிமையாக இருக்க வேண்டும் என்ற காரணத்தால், தெளிவான, போதுமான எழுத்து வடிவங்களை இந்நூல் பெறுகிறது.

அறுமுகப் பெருமானின் பேரருள் எல்லாருக்கும் கிட்ட வேண்டும் என்பதை உள்ளத்தில் எண்ணிப் பதிப்பகத்தார் குறைந்த விலையில் இந்நூலை வெளியிடுகிறார்கள். நல்ல புத்தகக் கட்டுடன் உறுதியாக ஆக்கப்பட்ட இந்நூல் பல்லாண்டுகள் நாம் வைத்திருந்து படித்துக் கொள்ள வசதியாக இருப்பது சிறப்பு.

“கந்தவேள் புராணம் தன்னைக் காதலித்து ஓதுவார் சிவகதி சேர்வர்” என்பது கச்சியப்ப சிவாசாரியாரின் அருள் வாக்கு.

இப்பெருநூல் சைவ உலகிற்கும், முருகன் அடியார்களுக்கும் கிடைப்பதற்கரிய ஒப்பற்ற நூல் என்பதில் ஐயமில்லை. எளிய, இனிய நடையில் அமைந்துள்ள இக்கந்த புராண உரைநடை நூலைப் பெற்றுத் தமிழகம் உயர்வினைப் பெறட்டும்; ஆன்மிக அறிவில் ஓங்கட்டும்.

திருவானைக்கா,
30-12-1999

- புலவர் எஸ். சந்திரர், எம்.ஏ.

உள்ளே...

1. உற்பத்திக் காண்டம்

1. திருக்கைலாயம்	1
2. மலையரசன் திருமகள்	1
3. மேருவில் நிகழ்ந்தது	4
4. மன்மதன் எரிந்தான்	7
5. இறைவனின் மௌனம் நீங்கியது	9
6. பார்வதி தேவியின் தவத்தைக் காணுதல்	12
7. திருமணப் பேச்சு	13
8. திருமணத்திற்குரிய பணிகள்	15
9. திருமணம் நிகழ்ந்தது	16
10. அருள் திருமுருகன் தோன்றுதல்	18
11. முருகனுக்குத் துணைவர்கள்	22
12. ஆறு ஒன்றானது	25
13. ஆறுமுகனின் அருள் விளையாடல்கள்	26
14. ஆட்டு வாகனம்	31
15. நான்முகனைச் சிறையில் இட்டார்	32
16. நான்முகனைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்தல்	34
17. போருக்குப் புறப்படுதல்	36
18. படை எழுதலும், தாரகன் அழிதலும்	40
19. அசுரேந்திரன் மகேந்திரம் செல்லுதல்	47
20. பாலை நிலம் புகுதல்	50

2. அசுர காண்டம்

1. மாயை தோற்றம்	54
2. அசுரர்கள் பிறந்தனர்	56
3. காசிபர் கூறிய அறிவுரை	58
4. மார்க்கண்டேயர் வரலாறு	59
5. மாயை கூறிய அறிவுரை	66
6. அசுரர் வேள்வி	68
7. சிவபெருமான் காட்சி	71
8. சுக்கிராச்சாரியார் உரை	74

9. சூரபன்மன் திக்கு விசயம்	76
10. தேவர்கள் வரவேற்றனர்	78
11. நகரம் அமைத்தல்	79
12. முடி சூடுதலும், அரசாட்சியும்	80
13. தேவர்களுக்கு இழிந்த பணிகள்	82
14. சூரபன்மன் மக்களைப் பெற்றான்	82
15. வில்வலன் வாதாவி கதை	85
16. இந்திரன் மறைந்து வாழ்ந்தான்	86
17. விந்திய மலையும், அகத்தியரும்	89
18. வில்வலன், வாதாவி மறைதல்	90
19. காவிரி வந்தது	91
20. இந்திரன் வழிபாடும் தேவர்கள் புலம்பலும்	94
21. அசமுகியும் இந்திராணியும்	95
22. சூரபன்மன் அரசாட்சி	98
23. தேவர்கள் சிறை புகுந்தனர்	101

3. மகேந்திர காண்டம்

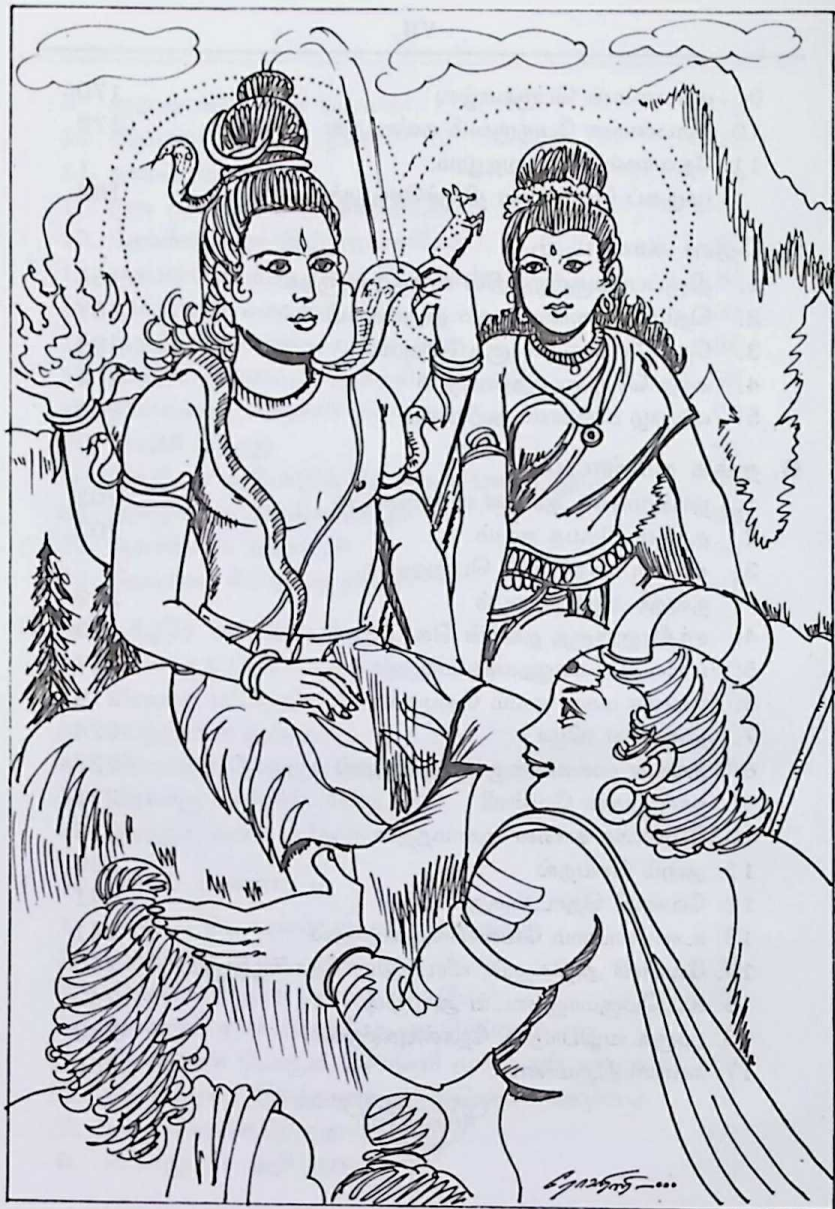
1. வீரவாகுத் தேவரைத் தூது விடுதல்	108
2. வீரவாகு மகேந்திரபுரி அடைதல்	110
3. சயந்தனின் துன்பம்	113
4. வீரவாகுத் தேவரும் அசுரத் தலைவனும்	115
5. வீரவாகு செந்தில் மீண்டார்	122
6. சூரனும் அமைச்சர்களும்	124

4. போர்புரி காண்டம்

1. முருகப் பெருமான் ஏமகூடம் வருகை	130
2. பானுகோபனின் முதல் நாள் போர்	132
3. இரண்டாம் நாள் சூரபன்மன் போர்	139
4. மூன்றாம் நாள் பானுகோபன் செய்த போர்	148
5. இரணியன் போரும், அக்கினி முகாசுரன் வதமும்	151
6. மூவாயிரவர் இறத்தலும், தருமகோபன் அழிவும்	158
7. பானுகோபன் இறந்தான்	160
8. சிங்கமுகன் அழிந்தான்	163

9. குரபன்மன் பெருவாழ்வு	170
10. குரபன்மன் பேருருவம் கண்டான்	178
11. தேவர்கள் போற்றுதலும், முருகப் பெருமான் திருச்செந்தூர் மீளுதலும்	182
5. தேவ காண்டம்	
1. திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளுதல்	184
2. தெய்வயானையம்மை திருமணம்	187
3. தேவலோகத்தில் குடியேற்றல்	198
4. கந்த வெற்பை அடைதல்	200
5. வியாழ பகவான் அறிவுரை	200
6. தக்க காண்டம்	
1. நான்முகன்- தக்கன் உரையாடல்	203
2. தக்கன் செய்த தவம்	207
3. தக்கன் மக்களைப் பெறுதலும், நாரதர் அறிவுரையும்	209
4. சந்திரனுக்குத் தக்கன் கொடுத்த சாபம்	213
5. பார்வதி மண்ணுலகு வருதல்	217
6. தக்கன் மகள் தவம் செய்தல்	219
7. திருமண விழா	224
8. தக்கன் கைலைக்குச் செல்லுதல்	227
9. நான்முகன் வேள்வி	231
10. வேள்விச் சாலை அமைத்தல்	233
11. அறம் செய்தல்	239
12. வேள்வி தொடங்குதல்	241
13. உமையம்மை வேள்விக்கு வருதல்	241
14. வேள்வி அழிதலும், வீரபத்திரர் தோன்றுதலும்	243
15. சிவபெருமானுடைய அடிமுடி	249
16. முருக வழிபாடும், நோன்புகளும்	252
17. வள்ளி திருமணம்	255

கந்த புராணம்

1. உற்பத்திக் காண்டம்

1. திருக்கைலாயம்

சிவ பெருமான் எழுந்தருளும் மலை திருக்கைலை மலை; அது பனி நிறைந்த வெண்ணிறம் கொண்டது; அது பாற்கடலைப் போன்று உள்ளது; பெருமானுக்கு ஆசனமாக அமைந்தது போல இருப்பது; அங்கு இறைவன் இறைவியோடு அடியார்களுக்கு அருள்புரிய எழுந்தருளி இருக்கிறார்.

அங்குப் பல வகை இசைக் கருவிகள் ஒலித்தன; இசையில் புலமை பெற்றவர்கள் பாடினர்; தேவர்கள் வந்தனர்; முனிவர்கள் வந்தனர்; சிவபெருமானைப் பாடிப் பரவ வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அங்கு வந்து நின்றனர். அப்படிப்பட்ட அடியார்கள் கூட்டத்திற்கு முன்பாக நந்தியெம்பெருமான் நின்றார். அவர் கையில் பொன்னால் ஆகிய பிரம்பு இருந்தது. அதைக் கொண்டு அடியார் கூட்டத்தை முறைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

2. மலையரசன் திருமகள்

அது சமயம், இறைவனுக்கு அருகில் இருந்த உமையம்மை எழுந்தாள். சிவபெருமானை நோக்கினாள்: “இறைவனே! நான் உங்களை

இழித்துப் பேசிய தக்கனின் மகளாய் இருந்தேன்; வளர்ந்தேன்; தாட்சாயணி என்ற பெயரும் எனக்கு ஏற்பட்டது. தக்கன் தந்தையானதால், எனக்குக் கிடைத்த அப் பெயரும், அந்த உடலும் கொண்டு வாழ நான் பயப்படுகிறேன். ஆகவே நான் இந்த உடலை ஒழிக்க வேண்டும்; வேறு உடலைப் பெற வேண்டும். அதற்கு உங்கள் திருவருள் வேண்டும்!” என்று சிவனிடம் வேண்டினார்.

இறைவன், உமையம்மையின் வேண்டுகோள் கேட்டு, மகிழ்ந்தார். இறைவியை நோக்கி, “உமையே! இமய மலைக்கு அரசன் உன்னை மகளாக அடைய விரும்புகிறான். மகளாக உன்னை வளர்க்கக் கருதும் மலை அரசன், எனக்கு உன்னைத் திருமணம் செய்து வைக்க விரும்புகிறான். அதற்காக என்னை நோக்கித் தவம் செய்கிறான். நீ குழந்தை வடிவம் கொள்வாய்! அவனை அடைவாயாக! ஐந்து வயதாகியபின் நம்மை நோக்கித் தவம் செய்க! அப்போது யான் வந்து உன்னை மணம் முடிப்பேன்! உன் விருப்பமும் நிறைவேறும்!” என்று சொல்லி அருளினார்.

உமையம்மை, மானதவாவி என்ற பெயர் கொண்ட இமயமலையில் உள்ள பொய்கையில், தாமரை மலர் ஒன்றில் குழந்தையாய் எழுந்தருளினாள். அங்கு ஒரு சோலையில் தவம்

செய்து கொண்டிருந்த மலையரசன் அக் குழந்தையைக் கண்டான். பார்வதி தேவியே குழந்தை வடிவாக வந்திருப்பதாய் உணர்ந்தான். மகிழ்ச்சியில் மூழ்கினான்; பேரின்பம் அடைந்தான்; உமையம்மையை வணங்கினான்; அக் குழந்தையைத் தன் கைகளால் எடுத்தான்; தன் மனைவி மேனையின் கைகளில் கொடுத்தான்; மேனையும் அதைத் தொழுது வணங்கினாள்.

குழந்தை கிடைத்த விதத்தை மலையரசன் கூறினான். மேனைக்குப் பால் சுரந்தது; அதனை ஊட்டி விட்டாள்; அழகு பல செய்து உமையை வளர்த்தாள். ஐந்து ஆண்டுகள் ஆயின. குழந்தை உமை தவம் செய்ய நினைத்தாள். அதனை மலையரசனுக்குத் தெரிவித்தாள். தன் மகள் தவம் செய்ய நினைத்திருப்பதைக் கேட்ட மலையரசன் வருந்தினான். ஐந்து வயதுக் குழந்தை தவம் செய்யக் கூடாது. இளமை உடல்தவம் செய்தலைத்தாங்காது. ஆகையால், தவம் செய்வது கூடாது என்றெல்லாம் குழந்தைக்குக் கூறினான்.

ஆனால், உமையம்மை தந்தையைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். “தந்தையே! தவம் செய்யும் எண்ணம் எனக்கு வந்தது திருவருளால்தான்! இறைவனே உலகத்து உயிர்களைக் காக்கிறான். இத்தவத்திற்கு

நிங்கள் ஒப்புதல் தாருங்கள்!” என்று தந்தையை வேண்டினாள்.

தவச்சாலை ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அங்குச் சிவனை நினைத்து உமையம்மை தவம் செய்யத் தொடங்கினார். அரசனும், அரசியும் அவளை நாள்தோறும் கவனித்து வந்தனர்.

3. மேருவில் நிகழ்ந்தது

உமையம்மையின் தவம் தொடர்ந்தது. சூரபன்மன் என்று ஒரு அசுரன் தோன்றினான். அவன் சிவனை நோக்கித் தவம் செய்து, இறைவன் திருவருள் பெற்றான். பெரு வரங்களையும் பெற்றான். அந்த வரங்களைக் கொண்டு தேவர்களையும், உலகத்து உயிர்களையும் துன்புறுத்தத் தொடங்கினான்.

சிவபெருமான் ஒரு காலத்தில் தென்முகக் கடவுளாய் எழுந்தருளினார். அப்போது சனகாதி முனிவர் நால்வருக்கு வேதப் பொருளைச் சொல்லி வைத்தார். ஆனால் அந்த நான்கு முனிவர்களுக்கும் மெய்யறிவு உண்டாகவில்லை. மாயை அவர்கள் அறிவை மறைத்தது. சிவனை நோக்கித் தவம் செய்தனர். திருக்கைலைக்குச் சென்றனர். நந்தியெயம் பெருமான் அனுமதி பெற்றுத் திருக்கோயிலுக்குள்

சென்றனர். தமது மயக்கம் தெளிவிக்க இறைவனை வேண்டினர்.

அப்போது, முனிவர்களுக்கு மெய்யறிவு உண்டாக்கக் கருதிய சிவபெருமான், மறைவாக ஆகமத்தை அவர்களுக்குச் சொல்ல முடிவு செய்தார். நந்தி தேவரைப் பார்த்துக் காமனைத் தவிர திருக்கோயிலுக்குள் யாரையும் அனுமதிக்க வேண்டாம் என்று கட்டளை இட்டார். ஞானம் என்பது நாவினால் சொல்ல இயலாமையைச் சிவன் சொல்லி ஞான முத்திரையை மௌனமாகக் காட்டினார். அதைக் கண்ட முனிவர்கள் சிவஞானத்தைப் பெற்றனர்.

இறைவன் ஒரு கணம் செயலற்று மௌனமாக இருந்ததால் உலகம் செயலற்றது. அப்போது சூரபன்மன் தேவர்களை எல்லாம் துன்புறுத்தினான். சிவபெருமானின் யோகத்தினைச் சூரபன்மன் பயன்படுத்திக் கொண்டான். இந்திரன் நிலவுலகிற்கு வந்தான். கைலையை அடைந்தான். சிவனைக் காண இயலவில்லை. சிவனை எண்ணி அங்கேயே தவம் இருந்தான். சிவனும் காட்சி கொடுத்து, 'அவன் விரும்பும் வரம் என்ன?' என்று கேட்டார்.

சூரபன்மன் மகன் பானுகோபன். அவன் விண்ணுலகை எரித்தான். சயந்தனையும்,

தேவர்களையும் சிறை வைத்தான். இதை எல்லாம் சிவபெருமானிடம் சொன்னான் இந்திரன். சூரபன்மனிடமிருந்து தேவர் குலத்தைக் காக்கும்படி பெருமானை வேண்டினான். சிவபெருமான், இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் தக்கன் வேள்விக்குப் போனதாலேயே, அவர்களுக்கு அந்தத் துன்பங்கள் வந்ததாகக் கூறினார். தன்னிடத்தில் மகன் ஒருவன் பிறப்பான் என்றும், அவன் சூரபன்மனை அழிப்பான் என்றும், சிவபெருமான் சொல்லி மறைந்தார்.

இந்திரன் வருந்தினான். அது சமயம் சிவபெருமான் யோகத்தில் இருந்தார். உமையம்மை தவத்தில் இருந்தார். இருவருக்கும் மகன் எப்படிப் பிறப்பான் என்று இந்திரன் யோசித்தான். நடந்த நிகழ்ச்சியை நான்முகனுக்குக் கூறினான்.

அதைக் கேட்ட நான்முகன், இந்திரனோடு திருமாலிடம் சென்றான். திருமால், நான்முகன் செய்யும் படைப்புத் தொழிலைப் பற்றிக் கேட்டார். நான்முகன், சிவபெருமான் யோகத்தில் இருப்பதால், தன்படைப்புத் தொழில் நின்று விட்டதைக் கூறினார். சூரபன்மன் செயலையும் சொன்னார்.

அதைக் கேட்ட திருமால், நான்முகனைப் பார்த்து, “சிவபெருமானையும், உமையம்மையையும் ஒன்று

சேர்க்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் சிவன் சூரபன்மனை அழிக்க ஒரு மகனைப் பெறுவார். அதற்கு வழி ஒன்று உள்ளது. மன்மதனைச் சிவனிடம் அனுப்பி அவர் யோக நிலையை நீக்க வேண்டும். பிறகு சிவன் பார்வதியை மணப்பார்; மகன் பிறப்பான்; தேவர் குறையும் தீரும்,” என்று கூறினார்.

4. மன்மதன் எரிந்தான்

மன்மதன் தன் இடத்திற்கு வர வேண்டுமென்று நான்முகன் எண்ணினான். மன்மதன் வந்தான். அவனை நோக்கி, ‘காமனே! இப்பொழுது நாம் சூரபன்மனால் துன்பப்படுகிறோம். அத் துன்பம் நீங்க நீ கைலை செல்ல வேண்டும். மலர்க் கண்ணகளை இறைவன் மீது போட வேண்டும். இறைவன் மெளனம் நீங்கி இறைவியை மணப்பார். மகன் ஒருவனைப் பெறுவார். அவன் சூரபன்மனை அழிப்பான்,” என்று நான்முகன் சொன்னான்.

இச் சொற்களைக் கேட்ட மன்மதன் தன் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டான். “தேவர்களு யும், மனிதர்களையும் நான் வெற்றி பெறுவது இறைவனின் திருவருள். என்னுடைய மலர் அம்புகள் சிவன் மீது செல்லா. அப்படிச் செலுத்துவேனானால் என் உயிர் இருக்காது.

உம்முடைய தலையையே எம்பெருமான் கிள்ளி எடுத்திருக்கிறார். எனவே முழு முதற் பொருளை நோக்கி மலர் அம்பு தொடுக்க மாட்டேன்!” என்று மன்மதன் நான்முகனிடம் கூறினான்.

இந்த உரைகளைக் கேட்ட நான்முகன், “மன்மதனே! இறைவனின் பெருமைகளை எல்லாம் கூறினாய். உண்மைதான். ஆனால், பிறருக்கு உதவி செய்ய நினைத்தால், அதனால் உயிர் போகுமானாலும், உதவியைச் செய்யலாம். உன்னுடைய உயிரைக் கொண்டு மற்றவர்கள் உயிரை நீ காக்கலாம். ததீசி முனிவர் முதுகெலும்பை இந்திரனுக்குத் தந்தார்; தேவர்களுக்காகச் சிவனே நஞ்சைச் சாப்பிட்டார்; பிறர் மீது அன்பு கொண்டவர்கள், தமக்குக் கிடைக்கும் புகழ் ஒன்றையே பயன் என்று நினைப்பார்கள். எனவே நம் துன்பம் தீர வேண்டும். அதற்கு நீ இறைவனிடம் செல்ல வேண்டும். செல்வாயாக!” என்று கோபத்துடன் ஆணையிட்டார்.

நான்முகன் மன்மதனைச் சபித்து விடுவதாகக் கூறினான். நான்முகனுடைய சாபத்தில் அழிவதைவிடச் சிவனுடைய கோபத்தில் அழிவது மேல் என்று மன்மதன் நினைத்தான். கைலை செல்வதற்கு உடன்பட்டான். நந்தி தேவர் சிவபெருமானுடைய கட்டளைப்படி மன்மதனைக் கோயிலுக்குள் செல்ல அனுமதித்தார்.

இறைவன் எழுந்தருளி இருப்பதைக் கண்டான், மன்மதன். அவரைக் கண்டு நடுங்கினான். மயங்கிக் கீழே விழுந்தான். அவனை இரதி தூக்கி நிறுத்தினாள். நான்முகனும், இந்திரனும், தேவர்களும் மன்மதன் செயலைப் பார்த்தபடி இருந்தனர். மன்மதன் மலர் அம்புகளைச் சிவபெருமான் மீது போட்டான். சிவபெருமானது நெற்றிக் கண் திறந்தது. அது மன்மதனை எரித்தது. மன்மதன் எரிந்த செய்தியை நந்தி தேவர் பூதகணங்களுக்குத் தெரிவித்தார். இறைவன் மீண்டும் யோகத்தில் அமர்ந்தார்.

மன்மதனின் மனைவி இரதி இறந்த தன் கணவனை எண்ணிப் பலவாறு புலம்பி அழுதாள்.

5. இறைவனின் மௌனம் நீங்கியது

மன்மதன் இறந்ததை நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் பார்த்தனர்; அஞ்சி நடுங்கினர்; கண்ணீர் விட்டு அழுதனர். மன்மதன் இறந்தும், சிவபெருமான் யோகத்தை விடவில்லையே என்று வருந்தினர். பிறகு மனம் தெளிந்தனர். சிவபெருமான் பக்கத்தில் போய் நின்றனர்; போற்றினர்.

“சிவபெருமானே! நீங்கள் எங்களுக்காக முன்பொருகாலத்தில் நஞ்சினை உண்டிர்கள். எங்கள் துன்பங்களைச் சொல்லுவதற்கு உம்மைத் தவிர வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? உமது திருவடிகளையே

அடைக்கலமாக அடைந்தோம். நாங்கள் செய்த சிறு தவறுகளுக்காக நீங்கள் எங்களை இப்படித் துன்புறுத்தலாமா? அசுரர்களால் நாங்கள் துன்பப்படலாமா? விரைவாக எங்களைக் காத்தருள வேண்டும்!” என்று குறை சொல்லி நின்றனர்.

தேவர்கள் குறை கேட்டார் சிவபெருமான். நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்களை எல்லாம் நந்தியைக் கொண்டு உள்ளே அனுப்பும்படியாகக் கூறினார். எல்லாரும் திருக்கோயில் உள்ளே வந்தனர். சிவபெருமான் தேவர்களுக்கு நிகழ்ந்த குறையைக் கேட்டார். தேவர்கள், “பெருமானே! சூரபன்மனைக் கொல்ல நீர் மகன் ஒருவனைப் பெற வேண்டும். அதற்குத் தவம் செய்து கொண்டிருக்கும் பார்வதியை மணக்க வேண்டும்!” என்று வேண்டினர்.

அவ்வாறே செய்வதாகச் சிவபெருமான் இசைவு தந்தார். தேவர்களெல்லாரும் தம்மிடம் சென்றனர். மன்மதனை இழந்த இரதி இறைவனிடம் வந்தாள். தேவர்களுக்காக உயிர் விட்ட தன் கணவனை எழுப்பித் தர வேண்டினாள். சிவனும் அது கேட்டு, உமையம்மையைத் தாம் திருமணம் செய்து கொள்ளும்போது மன்மதனை எழுப்பித் தருவதாக வாக்களித்தார்.

சிவன் சனகாதி முனிவர்களுக்கும் அருள் செய்தார். அவரவர் இருப்பிடங்களுக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

6. பார்வதி தேவியின் தவத்தைக் காணுதல்

சிவ பெருமான் முதிய துறவிக் கோலம் கொண்டார். பார்வதி தவம் செய்யும் தவச் சாலையை அடைந்தார். அவரது வருகையைத் தோழிகள் உமையம்மைக்குக் கூறினர். அவரை அழைத்து வரும்படி உமை கூறினார். முதிய துறவியார் உமையம்மையைப் பார்த்தார். அழகெல்லாம் வீணாகுமாறு தவம் செய்வது ஏன் என்று பார்வதியையே கேட்டார். சிவபெருமானைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்காக அவர் தவம் இருப்பதாகத் தோழியர் கூறினர்.

சிவபெருமான் நகைத்தார். “நான்முகனும், திருமாலும் காணாத சிவபெருமான் இவளது தவத்திற்கு மனம் இரங்கி எப்படி வருவார்? இவள் தவத்தால் பயன் இல்லை!” என்று ஏளனமாகக் கேட்டார். அதைக் கேட்ட உமையம்மையார் தன் கருத்து நிறைவேற இல்லையானாலும் தவத்தை விடப் போவதில்லை என்று பதில் கூறினார்.

தவக் கோலம் கொண்ட சிவன், மேலும் தமது இயல்புகளை இழிவாக எடுத்துக் கூறினார். அதைக் கேட்ட உமை கோபம் கொண்டார். சிவனை இகழ்ந்த முதிய துறவியை இகழ்ந்தார். பொய்க் கோலம் கொண்ட பார்ப்பனன் என்று இழித்துப் பேசினார்.

உடனே வெளியில் போய் விடுமாறும் ஆணையிட்டார்.

பார்ப்பனக் கோலம் கொண்ட சிவபெருமான், உமையம்மையைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்காகவே தாம் வந்திருப்பதாகக் கூறினார். கோபம் கொண்ட உமையம்மையார் வேறு ஓரிடத்திற்குச் சென்று விட்டார்.

அதைப் பார்த்த இறைவன் எருது ஊர்தியில் ஏறிய வண்ணம் காட்சி கொடுத்தார். இறைவன் காட்சியை உமாதேவியார் கண்டார். மாயையால் தாம் இறைவனை இகழ்ந்து விட்டதாகக் கூறினார். குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டினார். சிவபெருமான் மறுநாள் உமையைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வருவதாகக் கூறி மறைந்தார்.

இந்நிகழ்ச்சியை மலையரசனிடம் போய்த் தோழியர் கூறினார்கள்.

7. திருமணப் பேச்சு

சிவபெருமான் முனிவர்களைத் தமக்கு முன் வரும்படி எண்ணினார். முனிவர்கள் பெருமானுக்கு முன் எழுந்தருளினர். தங்களைச் சிவபெருமான் நினைத்தருளியதன் காரணத்தைக் கேட்டனர். சிவபெருமான், இமயமலை அரசனிடம் பார்வதி

தேவியை மணம் பேசி வரும்படி, முனிவர்களுக்கு ஆணையிட்டார்.

முனிவர்கள் மலையரசனிடம் சென்றனர். மலையரசன் அவர்களை வரவேற்றான். வந்த காரணம் கேட்டான். முனிவர்கள் உமாதேவியை இறைவனுக்கு மணம் பேசி முடிப்பதற்காக வந்ததாகக் கூறினர்.

தக்கன் தன் மகளைச் சிவனுக்கு மணம் முடித்தான். அந்தச் சிவன் தக்கனது தலையை அறுத்தான். அப்படி இருக்கும்போது தான் எப்படிச் சிவனுக்குப் பெண் கொடுப்பது என்று முனிவர்களை மலையரசனின் மனைவி மேனை கேட்டாள்.

முனிவர்கள், தக்கன் சிவபெருமானுக்கு அவி உணவு கொடுக்காததைக் கூறினர். அது மட்டுமல்லாமல், தக்கன் சிவனை இகழ்ந்ததையும் சொல்லினர். அதனால்தான் தக்கன் தலையைச் சிவன் அறுத்தான் என்றும் முனிவர்கள் குறிப்பிட்டனர்.

அதைக் கேட்டு மேனை மன்னிப்பு வேண்டினாள். மலையரசனும் மேனை பேசிய பேச்சினைக் கேட்டு அதற்காக மன்னிப்பு வேண்டினான். முனிவர்கள் சிவபெருமானை அடைந்தனர். மலையரசன் தன் மகள் திருமணத்திற்கு உடன்பட்டதைக் கூறினர்.

8. திருமணத்திற்குரிய பணிகள்

சிவபெருமான் தன் மகளைக் கேட்டுத் திருமணம் செய்து கொள்வதை அறிந்து மலையரசன் மகிழ்ந்தான். தேவதச்சனை அழைத்தான். அமராவதியைப் போலத் தனது நகரத்தை அழகு செய்யுமாறு கட்டளையிட்டான்.

நகரத்தைத் தேவ தச்சன் அழகு செய்தான். கொடிகளையும், சாமரங்களையும், வாழை, பாக்கு மரங்களையும் கொண்டு அணிசெய்தான். சந்தனம், கஸ்தூரி, புனுகு கலந்த நீரைக் கொண்டு நிலத்தையும் மெழுகினான். இந்திர நிலக் கல்லால் சிவனும், உமையும் எழுந்தருள, ஆசனம் அமைத்தான். தேவர்களுக்கும் ஆசனங்களை அமைத்தான்.

திருமணச் செய்தி நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைத்துத் தேவர்களுக்கும் சொல்லப்பட்டது. திருமகளும், கலைமகளும் இமயமலைக்கு வந்தனர். உமையம்மையை அலங்கரித்தனர். மலையரசன் தன் உறவினர்களோடு திருக்கைலைக்குப் போனான். திருமணம் செய்து கொள்ள இமயமலை வருமாறு இறைவனை வேண்டினான். சிவபெருமானும் இமயமலையை அடைவதற்கு உடன்பட்டார். மலையரசன் புறப்பட்டான்.

சிவபிரான் நந்தி தேவரிடம், நான்முகன் உள்ளிட்டவரை அழைக்கும்படி, ஆணையிட்டார். தேவர்களும், காலாக்கினி உருத்திரர்களும், கூர்மாண்டேசுவரரும், ஆடகேசுவரரும், வீரபத்திரரும், ஐயனாரும், நூறு கோடிப் பூதகணங்களுடன் திருமணத்திற்கு வந்தனர். அனைவரும் சிவபெருமான் திருமுன் அழைத்து வரப்பெற்றனர். நான்முகன் கொண்டு வந்த அணிகலன்களைத் தொட்டு அருளினார்.

9. திருமணம் நிகழ்ந்தது

இறைவன் இமயமலைக்கு எழுந்தருளினார். தேவர்கள் வாழ்த்தினர். தும்புரு நாரத விஞ்சையர் இசை பாடினர். சூரியன், சந்திரன் ஆகிய இருவரும் குடை பிடித்தனர்.

சிவபெருமானுக்கு மலையரசன் பூர்ணகும்பங்களை வைத்து வரவேற்றான். மங்கலப் பொருள்கள் காட்டப் பெற்றன. ஆலத்தி சுற்றப் பெற்றது.

காமதேனுவின் பாலால் சிவன் திருவடிகள் விளக்கப் பெற்றன. ஒலிக் கருவிகள் முழங்கின.

எல்லா உலகங்களிலிருந்தும் எல்லாரும் திருமணத்தைக் காண இமயமலைக்கு வந்தனர்.

இமயமலை நடுங்கியது. நிலத்தின் வட பகுதி தாழ்ந்தது. தென் பகுதி உயர்ந்தது. உடனே சிவபெருமான் அகத்தியரை அழைக்கச் சொன்னார்.

அவரிடம், “முனிவனே! வட பகுதி தாழ்ந்தது. தென்பகுதி உயர்ந்தது. அதனால் உலகம் தடுமாறும். நீ தென் பகுதிக்குப் போவாயாக! அப்போது நிலவுலகம் சமம் ஆகிவிடும்!” என்று கூறினார்.

அதைக் கேட்டார் அகத்தியர். பெருமானது திருமணத்தினைக் காண இயலாமல் போய்விடுமே என்று வருந்தினார். உடனே சிவபெருமான், அகத்தியருக்குப் பொதிய மலை போகமாறு ஆணையிட்டார். அங்கே, முனிவரின் கண்கள் குளிரத் தமது திருமணக் கோலத்தைக் காட்டுவதாகக் கூறினார்.

அகத்தியர் பொதியமலைக்குச் சென்றார். உலகம் சமம் ஆகியது. தடுமாற்றம் இல்லாமல் நின்றது.

உமையம்மையார்திருமணச்சாலைக்கு அழைத்து வரப்பட்டார். சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கினார். இந்திராணி, கங்கை, திருமகள், கலைமகள் ஆகியோர் சூழ நின்றனர்.

மலையரசன் பெருமானுடைய திருவடிகளை விளக்கினான். உமையம்மையின் திருக்கைகளைச்

சிவபெருமானுடைய திருக்கரங்களில் சேர்ப்பித்தான். தேவர்களும், முனிவர்களும் மறைகளை முழக்கினர். ஆட்டங்கள், இன்னிசைகள் ஒலித்தன. மங்கல ஒலிகள் எழுப்பப் பெற்றன.

பல வகைக் கனிகள் சிவபெருமான் திருமுன் வைக்கப் பெற்றன. அவர் அவற்றைத் தொட்டு அருளினார். நிலவுலகிலும், விண்ணிலும் செய்யப் படும் திருமணச் சடங்குகள் போல, எம்பெருமான் திருமணத்திலும் சடங்குகள் நடந்தேறின. வந்திருந்தோர் எல்லாரும் சிவனையும், உமையையும் வணங்கினர். பேரருள் பெற்றனர்.

இரதி வந்து சிவனை வணங்கினாள். சிவபெருமான் மன்மதனுக்கு உயிர் தந்தார். மன்மதன் இரதியின் கண்களுக்கு மட்டும் தெரியும் வண்ணம் வரம் தந்தார்.

இறைவனும், இறைவியும் கைலை அடைந்தனர். அரியாசனத்தில் அமர்ந்தனர். உலக உயிர்கள் இன்பம் அடைந்தன.

10. அருள் திருமுருகன் தோன்றுதல்

திருமணம் முடிந்து பல நாள்கள் ஆயின. தேவர்கள் துன்பம் ஒழியவில்லை. சிவனுக்கும், உமைக்கும் மகன் தோன்றவில்லை. நான்முகன்

வாயுதேவனைச் சிவனுடைய திருமுன் அனுப்பக் கருதினார். சிவபெருமான் செயலைக் கண்டு வர வாயுவை அனுப்பினார். வாயு பகவானும் நடுங்கிக் கொண்டே சென்றான். திருக்கைலை மலையை அடைந்தான்.

நந்தி தேவர் அவனைத் திருக்கோயிலுக்குள் போக அனுமதிக்கவில்லை. ஓர் அதட்டுப் போட்டு வாயுதேவனை விரட்டிவிட்டார். வாயுதேவன் ஓடி வந்தான். நான்முகன், திருமாலிடம் கைலையில் நடந்ததைக் கூறினான்.

தேவர்கள் என்ன செய்வது என்று அறியாமல் வருந்தினர். எல்லாருமாகக் கைலையை அடைந்து, சிவனை வேண்டிக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று முடிவு செய்தனர். கைலையை அடைந்தனர். நந்தி தேவரின் அனுமதி பெற்றுத் திருக்கோயிலுள் நுழைந்தனர்.

சிவபெருமான் தேவர்களது குறையைக் கேட்டார். அசுரர்களின் தொல்லை நீங்குவதற்காக மகன் ஒருவனைத் தர வேண்டும் என்று தேவர்கள் வேண்டினர். இறைவன் தேவர்களைத் தேற்றினார். அவர்களுடைய விருப்பத்தின்படி திருமகனைத் தோன்றச் செய்வதாகக் கூறினார்.

தம்முடைய ஆறு திருமுகங்களிலும் உள்ள ஆறு நெற்றிக் கண்களிலிருந்தும் ஆறு தீப்பொறிகள் தோன்றும்படி செய்தார். ஆறு பொறிகளும் வெப்பம் மிகுதியாக இருந்தன. நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைவரும் அஞ்சினர். வாயுக்கள் நின்றன. கடல்கள் வறண்டன. நிலம், மலைகள் பிளந்தன. உமாதேவியார் கூடத் தம் திருக்கோயிலுக்குள் ஓடினார்.

பொறிகளின் வெப்பம் நீங்க வேண்டும் என்று தேவர்கள் சிவனிடம் வேண்டினர். ஆறு தீப்பொறிகளையும் சிவன் தம்மிடம் அழைத்தார். அவற்றை வாயுதேவன், அக்கினி தேவன் இருவர்கைகளிலும் அளித்தார். அவற்றைக் கங்கையில் விடுமாறு பணித்தார். அவ்வாறு பொறிகளையும் கங்கை, சரவணப் பொய்கையில் கொண்டு விட்டு விடும் என்றும் கூறினார்.

அந்த ஆறு பொறிகளின் வெப்பத்தைப் பொறுக்கும் ஆற்றலை வாயுவுக்கும், அக்கினிக்கும் சிவன் அளித்தார். நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்களை நோக்கி, “இந்தத் தீப் பொறிகள் ஆறும் கங்கையை அடையும். அவை அங்கு ஒரு சிறு குழந்தையாய் வளரும். அக் குழந்தை அசுரர்களை அழிக்கும். அஞ்ச வேண்டாம்!” என்று சொன்னார். எல்லாரும் இனிக் குறை நீங்கி விடும் என்ற மகிழ்ச்சியில் சென்றார்கள்.

முதலில் வாயு தேவன் நெருப்புப் பொறிகளைக் கொண்டு போனான். பிறகு அக்கினி தேவன் அவற்றைத் தாங்கிச் சென்றான். கங்கையில் அவற்றை விட்டான். கங்கை சரவணப் பொய்கையில் சேர்த்தது.

ஆறு பொறிகளும் ஆறுமுகக் குழந்தைகளாக உருவெடுத்தன. பன்னிரண்டு திருக்கைகளையும் கொண்டன. இவ்வுலகம் திருவருள் பெறும்படி முருகக் கடவுள் அவதரித்தார். அப்பொழுது விண்ணில் மங்கலக் கருவிகள் ஒலித்தன. தேவர்கள் மலர்மழை பொழிந்தனர். உலக உயிர்கள் மகிழ்ந்தன. சரவணப் பொய்கையில் ஆறு தாமரை மலர்களில் ஆறு குழந்தைகள்.

அவற்றை எடுத்து வளர்க்கும்படி திருமால், கார்த்திகைப் பெண்களுக்குக் கட்டளை யிட்டார். கார்த்திகைப் பெண்கள் தோன்றினர்.

ஆறு குழந்தைகளையும், ஆறு கார்த்திகைப் பெண்கள் எடுத்தனர்; பால் கொடுத்தனர்; சீராட்டினர்; தாலாட்டினர். ஒவ்வொரு குழந்தையும் ஒவ்வொரு செயலைச் செய்தது. ஒன்று தூங்கியது; ஒன்று பால் குடித்தது; ஒன்று பேசியது; ஒன்று அழுதது; ஒன்று தவழ்ந்தது; ஒன்று கைகளைக் கொட்டிச் சிரித்தது. இத்தகைய குழந்தைத் திருவிளையாடல்களைக் கண்டு திருமால் உள்ளிட்ட தேவர்கள் அனைவரும் மகிழ்ந்தனர்.

11. முருகனுக்குத் துணைவர்கள்

உமையம்மை, தன்னிடத்தில் குழந்தை தோன்றவில்லையே என்று, கவலைப் பட்டாள். உடனே, தேவர்களுடைய மனைவிகளுக்கும் குழந்தைகள் இல்லாமல் போகும்படி சபித்தாள்.

சிவனுடைய நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து தோன்றிய நெருப்புப் பொறிகளைக் கண்டு உமையும் அஞ்சி ஓடினாள். அப்போது அவளது திருவடிச் சிலம்பிலிருந்து ஒன்பது ரத்தினங்கள் உதிர்ந்தன. அவைகளில் உமையம்மையின் திருவுருவங்கள் தோன்றின.

சிவன் அதைப் பார்த்தார். அந்த உருவங்களைத் தனக்கு முன் வரும்படி அழைத்தார். அவை ஒன்பது சக்திகளாக மாறிச் சிவன் முன் நின்றனர்; வணங்கினர்.

அந்தச் சக்திகள் சிவனை விரும்பினர். வயிற்றில் கருக் கொண்டார்கள். அதைக் கண்ட உமை கோபம் கொண்டாள். ஒன்பது சக்திகளையும் பார்த்து, “இந்தக் கருவோடு நீண்ட காலங்கள் இருப்பீர்களாக!” என்று ஆணையிட்டாள். அப்பொழுது ஒன்பது சக்திகளும் உடல்கள் - வியர்வை தோன்ற ஓடினர்.

அந்த வியர்வையிலிருந்து, சிவபெருமான் திருவருளால் நூறாயிரம் வீரர்கள் தோன்றினர்.

சிவபெருமான் அந்த வீரர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் அசுரர்களை அழிப்பதற்கு முருகனுடைய படை வீரர்களாக ஆக வேண்டும்!” என்று கட்டளையிட்டார்.

சக்திகளின் வயிற்றில் கருவாக நந்திக் கூட்டத்தார் வளர்ந்தனர்; கருவிலேயே இளைஞர்களாயினர். உமையம்மையின் ஆணையால் அச் சக்திகள் குழந்தைகளைப் பெற இயலவில்லை. சிவபெருமானுடைய வேண்டுகோளைக்கேட்டு, உமையம்மை, சக்திகள் குழந்தைகளைப் பெறும்படி திருவுள்ளம் கொண்டாள்.

ஒன்பது சக்திகளுள் மாணிக்கவல்லியிடம் வீரவாகுத் தேவரும், மௌத்திக வல்லியிடம் வீர கேசரியும், புஷ்பராக வல்லியிடம் வீரமகேந்திரரும், கோமேதக வல்லியிடம் வீரமகேசுவரரும், வைடூரிய வல்லியிடம் வீரபுரந்தரரும், வைர வல்லியிடம் வீரராக்கதரும், மரகத வல்லியிடம் வீர மார்த்தாண்டரும், பவள வல்லியிடம் வீராந்தகரும், இந்திர நிலவல்லியிடம் வீரதீரரும் தோன்றினர்.

இப்படித் தோன்றிய வீரர்கள் கையில் சிவபெருமான் படைக்கலங்களைக் கொடுத்தார். ஆறுமுகன் கட்டளைப்படி நடக்கும் வண்ணம் ஆணை யிட்டார். அவர்களும் வணங்கிச் சென்றார்கள்.

12. ஆறு ஒன்றானது

சரவணப் பொய்கையில் வளரும் குழந்தையைக் கொண்டு வருமாறு உமையம்மையைச் சிவன் வேண்டினார். உமாதேவியார் சரவணப் பொய்கைக்கு வந்தாள். தேவர்கள் தம் துன்பம் நீங்கப் போகின்ற எண்ணத்தால் மகிழ்ந்தனர். பூமழை பொழிந்தனர். உமாதேவியோடு, சிவபெருமானும் சரவணப் பொய்கைக்கு எழுந்தருளினார். “உன் மகனைக் கொண்டு வருவாயாக!” என்று பார்வதியைப் பணித்தார். உமையம்மையார் ஆறு குழந்தைகளையும் இரண்டு கைகளால் தழுவி எடுத்தாள்.

ஆறு குழந்தைகள் ஒரு குழந்தை ஆயிற்று. அதனால் கந்தக் கடவுள் என்ற திருப்பெயர் அக் குழந்தைக்கு உண்டாயிற்று. பார்வதியார் குழந்தைக்குத் தன் முலைப் பால் ஊட்டினார். சிவபெருமான் பக்கத்தில் குழந்தையை வைத் தருளினார்.

திருமால் உள்ளிட்ட அனைவரும் சிவனை வணங்கினர். முருகனை வழிபட்டனர். கார்த்திகைப் பெண்களும் இறைவனை வணங்கினர். சிவ பெருமான், தன் மகன் கார்த்திகைப் பெண்களால் வளர்க்கப் பெற்றதால், கார்த்திகேயன் என்ற பெயரை

இடக் கருதினார். கார்த்திகை நாளில் முருகனை வழிபடுபவர் பல நன்மைகளைப் பெறுமாறு சிவபெருமான் அருளினார். கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

பராசர முனிவருக்கு மக்கள் அறுவர்; அவர்கள் தந்தையின் சாபத்தால் மீன்களாக மாறினர். சரவணப் பொய்கையில் வாழ்ந்தனர். உமையம்மை முருகனுக்கு ஊட்டிய பால் சரவணப் பொய்கையில் கலந்தது. அதை மீன் உருவில் இருந்த பராசரரின் மக்கள் உண்டனர். அவர்கள் பழைய உருவம் பெற்றனர். அவர்கள் சிவனை வணங்கினர். சிவன் அவர்களைத் திருப்பரங்குன்றம் போகும்படி பணித்தார். அங்கு முருகன் வந்து அவர்களுக்கு அருள் புரிவான் எனக் கூறினார்.

சிவன் - உமையம்மை, முருகனோடு - கைலை மலைக்கு எழுந்தருளினார். பொற்கோயிலில் வீற்றிருந்தருளினார்.

13. ஆறுமுகனின் அருள் விளையாடல்கள்

ஆறுமுகக் குழந்தை திருவிளையாடல்கள் செய்யத் தொடங்கியது. அவரது திருவடி, தண்டை, சிலம்பு, கழல், சதங்கைகளைத் தாங்கின. அரையிலே கிண்கிணி, காதுகளில் குண்டலங்கள், திருமார்பில் மதாணி, நெற்றியில் வீரபட்டிகை. இத்தகைய

அணிகலக் கோலத்துடன் முருகன் உலாவினார். உலாவரும் அவர் ஆறுமுகத்தோடு சிறியவராய் நிற்பார். ஒரு முகக் குழந்தையாய் இருப்பார். அந்தணராய், முனிவராய், வீரராய்த்திரிவார். காலால் நடப்பார். குதிரை ஏறுவார். யானை, தேர் மீது போவார். பலவகை இசைக் கருவிகளை ஒலிப்பார்.

குளங்கள், பூங்கா, ஆறுகள், குன்றுகள், கடல்கள், சூரியன், சந்திரன் ஆகியவைகளில் முருகன் உலாவுவார்.

இவ்வாறு இருக்கும் நாளில், ஒரு நாள் உமையவள், சிவபெருமானை அணுகி, “நம்முடைய மகனின் பெருமைகளைச் சொல்லி அருள வேண்டும்!” என்று வேண்டினாள்.

சிவபெருமான், “உமையே! நம் மகன்கங்கையால் தாங்கப்பட்டான்; எனவே காங்கேயன் ஆவான். சரவணப் பொய்கையில் தவழ்ந்தான்; சரவணபவன் ஆவான். கார்த்திகைப் பெண்களால் வளர்க்கப் பெற்றதால் கார்த்திகேயன் ஆவான். உன்னால் திரட்டி எடுக்கப்பட்டமையால் கந்தன் ஆவான்.

“எம்முடைய ஆறுமுகமே அவனுடைய ஆறுமுகம். எம் தாரகப் பிரமமான ஆறெழுத்தே அவனது மந்திரம்; அவன் எம்முடைய சத்தியாவான். குழந்தை, ஆனால் முற்றறிவு உடையவன்.

நான்முகனைச் சிறை செய்வான்; படைப்புத் தொழிலையும் செய்வான்; தேவர்களைக் காப்பான்!” என்று கூறியருளினார்.

முருகப் பெருமான் திருவிளையாடல்கள் அளவற்றன ஆயின; மலைகளைச் சேர்த்தார். அவற்றை நிலை தடுமாற நிலத்தில் வைத்தார். கடல்களை ஒன்றாக்கினார். மேருவைப் பாதாளத்தில் கொண்டு சேர்த்தார். கங்கையை அடைத்தார். திக்கு யானைகளை ஒன்றோடு ஒன்று மோதுவார். சூரியனைச் சந்திர மண்டலத்திற்கும், சந்திரனைச் சூரிய மண்டலத்திற்கும் எறிந்தார். இவ்வாறு எண்ணிலாத் திருவிளையாடல்களை அறுமுகன் அருளினார்.

இவற்றை எல்லாம் அசுரர்கள் கண்டனர். ஆனால், முருகப் பெருமானுடைய திருவுருவைக் காணவில்லை. தாம் அழியப் போவது உறுதி என்ற எண்ணம் அசுரர்களுக்கு வந்து விட்டது.

திக்குப் பாலர்கள் கூட முருகப் பெருமான் திருவிளையாடல்களைப் பார்த்து ஒன்றும் அறியாமல் திகைத்தனர். மேரு மலையில் இருக்கும் இந்திரன், நான்முகன் ஆகியோரிடம் கூறினார். அப்போது முருகன் ஒரு முகத்துடன் தேவர்களின் கண்களுக்குக் காட்சி தந்தான். மேரு மலையின்

கொடுமுடிகளைப் பறித்து நான்கு பக்கங்களிலும் எறிந்தான்.

தேவர்கள் அஞ்சினர். அவனைத் திருமுருகன் என்று அறியாமல், அசுரர்களை விடக் கொடிய ஒருவன் அவன் எனக் கருதினர். அவனுடன் போர் செய்யப்புறப்பட்டனர். இந்திரன் வெள்ளையானை மேல் ஏறினான். குலிசம், வாள், வில் போன்ற ஆயுதங்களை ஏந்தினான். இந்திரனுக்கும், முருகனுக்கும் பலவகைப் போர்கள் நிகழ்ந்தன. பல வகை ஆயுதங்களால் இந்திரன் முருகனை அடித்தான். ஆனால் ஒரு ஆயுதமும் முருகனை ஒன்றும் செய்யவில்லை.

இந்திரன் மார்பில் முருகப் பெருமான் ஏழு கணைகளை விட்டு, அவனை வீழ்த்தினான். வருணனையும், இயமனையும், கதிரவனையும், வாயுவையும், நெருப்புக்கடவுளையும் கொன்றான். தேவர்கள் ஓட்டம் பிடித்தனர்.

இந்த நிகழ்ச்சியை நாரதர் கண்டார். தேவகுரு வியாழனிதம் கூறினார். முருகப் பெருமானிடம் வியாழகுரு வந்தார். “முருகப் பெருமானே! இந்திரன் அசுரர்களால் துன்பம் அடைந்தான். தன் பதவி இழந்தான். உம்மால் அசுரர்களைக் கொன்று தன் பதவியைப் பெறலாம் என நினைத்தான். தவம்

இருந்தான். நீர் தோன்றிய பின்பு மகிழ்ச்சி அடைந்தான். ஆனால், உம்மை யார் என்று அறியாமல் உம்மோடு போர் செய்தான். தேவர்கள் பலர் இறந்தனர். அவர்களை மன்னித்து அருள்புரிய வேண்டும்!” என்று முருகனை வேண்டினார்.

முருகப் பெருமான் திருவருளால் இறந்த தேவர்கள் உயிர் பெற்று எழுந்தார்கள். முருகனைப் பலவாறு புகழ்ந்தார்கள். முருகக் கடவுள் இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர்களை நோக்கி, “என்னைச் சிறுவன் என்று இகழ்ந்தீர்கள்; போர் செய்தீர்கள்; என்னுடைய பெருமையைக் காணுங்கள்,” என்று கூறிப் பேருருவம் எடுத்தார்.

அந்தப் பேருருவத்தில் எட்டுத் திக்குகள் இருந்தன. பதினான்கு உலகங்கள் அடங்கின. எட்டு மலைகள் தோன்றின. ஏழு கடல்கள் இருந்தன. திருமால் உள்ளிட்ட தேவர்களும் அதில் தோன்றினர். திருவடிகள் பாதாளத்தை எட்டின. திக்கின் முடிவுகள் திருத்தோள்கள் ஆயின. விண்ணில் திருமுடிகள் விளங்கின. சூரியன், சந்திரன், நெருப்பு முதலியன திருக்கண்கள் ஆயின. முடி முதல் திருவடிவரை பேருடல் காட்சி அளித்தது. வாய் மறைகளாயின. அறிவுகள் காதுகள் ஆயின. பேருருவின் திருவுள்ளம் இறைவியாருடையது. இறைவன் ஆன்மாவாகி னார்.

இத்தகைய பேருருவைக் கண்ட தேவர்கள் முருகப் பெருமானது முழு அளவையும் காணமுடியவில்லை. முழு வடிவையும் தங்களுக்குக் காட்டுமாறு முருகனையே தேவர் பலரும் வேண்டினார். தேவர்களுக்கு முருகக் கடவுள் அறிவுக் கண் தந்தார். அனைவரும் முருகனின் பெரு வடிவம் முழுவதையும் கண்டு பேரின்பம் அடைந்தனர்.

இந்திரன், அசுரர்களை அழித்து, தனது பதவியைத் தனக்கு அளிக்க வேண்டும் என்று முருகப் பெருமானை வேண்டினான். முருகப் பெருமான் அப்படியே அருளுவதாகக் கூறினார். மேருமலையிலிருந்து புறப்பட்டு முருகப் பெருமான் கைலையை அடைந்தார். தேவ தச்சன் அமைத்த அரியணையில் அமர்ந்தருளினார்.

அவர் எழுந்தருளிய மலை 'கந்த வெற்பு' என்ற நற்பெயரைப் பெற்றது.

14. ஆட்டு வாகனம்

நாரதர் வேள்வி செய்தார். அதில் தேவர்கள் உள்ளிட்ட அனைவரும் கலந்திருந்தனர். அந்த வேள்வியிலிருந்து ஓர் ஆடு தோன்றியது. அந்த ஆட்டுக் கடா எல்லாரையும் விரட்டி ஓட்டியது. அதனை யாராலும் அடக்க இயலவில்லை. நாரதர்

முதலியோர் கைலைக்கு ஓடினர். முருகப் பெருமானைக் கண்டனர். ஆட்டுக் கடாவின் தீச் செயல்களைக் கூறினர்.

அதைக் கேட்டு முருகக் கடவுள், அந்த ஆட்டினை அடக்கிக் கொண்டு வரும்படி வீரவாகுத் தேவருக்குக் கட்டளையிட்டார். அந்த ஆட்டுக்கடா நான்முகன் உலகத்தில் இருந்தது. அதை வீரவாகு பிடித்தார். திருக்கைலைக்குக் கொண்டு வந்தார்.

முருகக் கடவுள் ஆட்டுக் கடாவைத் தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி வாகனமாக ஏற்றார். நாரதர் முதலியவர்களை வேள்வியை மீண்டும் செய்யுமாறு பணித்தார்.

15. நான்முகனைச் சிறையில் இட்டார்

ஒரு நாள் நான்முகன் உள்ளிட்டவர்கள் கைலைக்குச் சென்றனர். இறைவனை வணங்கிச் சென்றனர். அப்போது அங்கு எழுந்தருளி இருந்த முருகப் பெருமான் நான்முகனைத் தன்னிடம் வருமாறு அழைத்தார். நான்முகன் கீழே விழுந்து வணங்கவில்லை. கைகளை மட்டும் கூப்பி முருகப் பெருமானைக் கும்பிட்டான். நான்முகனது ஆணவத்தை முருகக் கடவுள் உணர்ந்தார்.

ஆறுமுகக் கடவுள் நான்முகனின் அறிவின் திறத்தை ஆராய எண்ணினார். நான்முகனைத் தனக்குப் பக்கத்தில் உட்காரச் சொன்னார். நான்முகன் செய்யும் தொழிலைப் பற்றிக் கேட்டார். தான் படைத்தல் தொழிலை மேற்கொண்டிருப்பதாக நான்முகன் கூறினான்.

உடனே முருகப் பெருமான் நான்முகனை நோக்கி, “வேதங்கள் எல்லாம் தெரியுமா?” எனக் கேட்டார். நான்முகனும் வேதங்களைத் தான் அறிவதாகக் கூறினான். “அப்படியானால் அந்த வேதங்களுள் இருக்கினைச் சொல்லு,” என்று நான்முகனுக்கு முருகக் கடவுள் ஆணையிட்டார்.

நான்முகன், ‘ஓம்’ எனத் தொடங்கினான். முருகப் பெருமான் இடைமறித்தார். “‘ஓம்’ என்பதன் பொருளைக் கூறி மேலே சொல்லத் தொடங்கு,” என்று நான்முகனுக்கு ஆணையிட்டார். நான்முகன் விழித்தான். ஓங்காரப் பொருளைப் பல வகையில் சிந்தித்தான். அவனுக்கு ஒன்றும் தெளிவாகவில்லை.

அதைக் கண்ட முருகக் கடவுள் கோபம் கொண்டார். ‘ஓம்’ என்பதன் பொருளைத் தெரியாதவன் படைப்புத் தொழில் செய்வதா என்று கருதினார். உடனே நான்முகனின் நான்கு

தலைகளும் குலுங்கும்படி தன் கையினால் குட்டினார். திருவடிகளால் நான்முகனை உதைத்துத் தள்ளினார். கந்த வெற்பில் உள்ள சிறை ஒன்றில் அவனை அடைக்கும்படி ஆணையிட்டார். தானே படைப்புத் தொழிலை மேற்கொண்டார். தேவர்கள் பயந்தனர்.

16. நான்முகனைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்தல்

அறுமுகக் கடவுளே பல காலம் படைப்புத் தொழிலைச் செய்தார். திருமால் நான்முகனைச் சிறையிலிருந்து மீட்க எண்ணினார். தேவர்கள், முனிவர்களுடன் கைலைக்குச் சென்றார். சிவபெருமானைப் பார்த்தனர். அவர்களைக் கண்ட சிவன் அவர்கள் துன்பம் அடைந்த காரணத்தைக் கேட்டார்.

உடனே திருமால் உள்ளிட்ட தேவர்கள், பிரணவத்தின் பொருள் அறியாத நான்முகனை முருகப் பெருமான் சிறையில் அடைத்துவிட்டதாகக் கூறினர். அதைக் கேட்ட சிவபெருமான் நந்தி தேவரை அழைத்தார். முருகனைப் பார்த்து, நான்முகனைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டுமாறு கேட்டுக் கொள்ளும்படி கூறினார்.

நந்தி தேவர் கந்த வெற்பை அடைந்தார். முருகக் கடவுளின் திருவடிகளை வணங்கினார். “நான்முகனைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்குமாறு சிவபெருமான் கூறியருளினார்!” என்று நந்தியெயும் பெருமான் கூறினார்.

முருகப் பெருமானோ அதனை மறுத்தார். நந்தியையும் விரட்டினார். அவர் அங்கு நின்றால் அவரையும் சிறை செய்து விடுவதாக அச்சுறுத்தினார். நந்தி தேவர் பயந்தார். கைலை மலைக்கு ஓடினார். முருகக் கடவுள் கூறியதைச் சிவபெருமானிடம் சொல்லி நின்றார். சிவபெருமான் நந்திதேவரைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூத்தார். எருதின் மேல் ஏறினார். திருமால் போன்றோர் குழும் வண்ணம் கந்த வெற்பை அடைந்தார்.

தந்தையைக் கண்ட மகன் ஆறுமுகன் தன் இருக்கை விட்டு எழுந்தார்; வணங்கினார். சிவபெருமான் கந்த வெற்புக்கு வந்ததன் காரணத்தைக் கேட்டார்.

நான்முகனைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கத் தான் வந்ததாகச் சிவன் கூறினார். முருகப் பெருமான், நான்முகனுக்குப் பிரணவப் பொருள் தெரியவில்லை என்பதைச் சிவனிடம் கூறினார். அத்துடன், நான்முகன், சிவனை வணங்கியும், ஆணவம் நீங்காதவனாய் இருக்கிறான் என்றும் கூறினார். அதனால் அவனைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்க முடியாது என்றும் சொன்னார்.

ஆனால் நான்முகன் சிறையிலிருந்து வெளியில் வர வேண்டும் என்பது சிவனுடைய விருப்பமானால் அவனை விட்டு விடுவதாகவும் சொல்லியருளினார்.

நான்முகன் விடுவிக்கப்பட்டான். வெளியில் வந்த நான்முகன், சிறையில் இருந்ததற்காக வருந்தவில்லை. தனது ஆணவம் ஒழிந்ததற்காக மகிழ்ச்சி அடைந்தான். சிவன் மீண்டும் நான்முகன் படைப்புத் தொழிலை ஏற்க ஆணையிட்டார்.

சிவபெருமான், முருகக் குழந்தையைத் தன் மடிமேல் அமர்த்திக் கொண்டு, பிரணவப் பொருளைத் தனக்குச் சொல்லி அருளுமாறு வேண்டினார். முருகப் பெருமான் பிரணவத்தைச் சொல்ல வேண்டிய முறை அறிந்து, சிவன் காதுகளில் சொல்லியருளினார். சிவன் கைலையை அடைந்தார். முருகன் கந்தவெற்பிற்குப் போனார். அங்கு அகத்தியனுக்கும் பிரணவப் பொருளைச் சொல்லி அருளினார்.

17. போருக்குப் புறப்படுதல்

திருமாலுக்கு அமிர்தவல்லி, சுந்தரவல்லி என்று இரு பெண் பிள்ளைகள்; அவர்கள் முருகப் பெருமானைத் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பினர். சரவணப் பொய்கையில் இருந்து முருகனை எண்ணித் தவம் செய்தனர்.

முருகப் பெருமான் அவர்களுக்கு முன்பாகத் தோன்றினார். இரு பெண்களும் தங்களது வேண்டுகோளை எடுத்துக் கூறினர். முருகன், அமிர்தவல்லியை இந்திரனிடம் வளரும்படியாகவும், சுந்தரவல்லியைச் சிவமுனிக்கு மகளாகத் தோன்றி, வேடர் மகளாக வளரும்படியாகவும் கூறினார். தனது காரியம் முடிந்த பிறகு இருவரையும் மணந்து கொள்ளுவதாகவும் சொல்லி அருளினார்.

அவ்வண்ணமே, அமிர்தவல்லி ‘தெய்வயானை’ என்ற பெயரில் ஐராவதத்திடம் வளர்ந்தாள். சுந்தரவல்லி தொண்டை நாட்டில் வேடர் குலப் பெண்ணாக வளர்ந்தாள்.

கந்தப் பெருமான் கந்தவெற்பில் எழுந்தருளினார். பின்பு கைலையை அடைந்தார். சிவன், உமை ஆகிய இருவருக்கும் இடையில் வீற்றிருந்தார். அப்போது தேவர்கள் திருமால், நான்முகன் ஆகியோருடன் கைலைக்கு வந்தனர். நந்தி தேவரின் அனுமதி பெற்றுச் சிவன் முன் சென்றனர்.

“சிவபெருமானே! பல கால் அசுரர்களால் துன்பம் அடைந்து வருகிறோம். இந்திரன் மைந்தன் சயந்தன், தேவர்கள் ஆகியோர் அசுரர்களது சிறையில் உள்ளனர். தேவலோகம் அழிந்தது. உங்கள் மைந்தன் எங்கள் துன்பத்தை நீக்குவான் என்று கூறியருளினீர்கள். அதற்குரிய மைந்தர் பிறந்திருக்கிறார். அவரைக் கொண்டு எங்கள் துயர்தீர்த்து அருள வேண்டும்!” என்று தேவர்கள் முறையிட்டனர்.

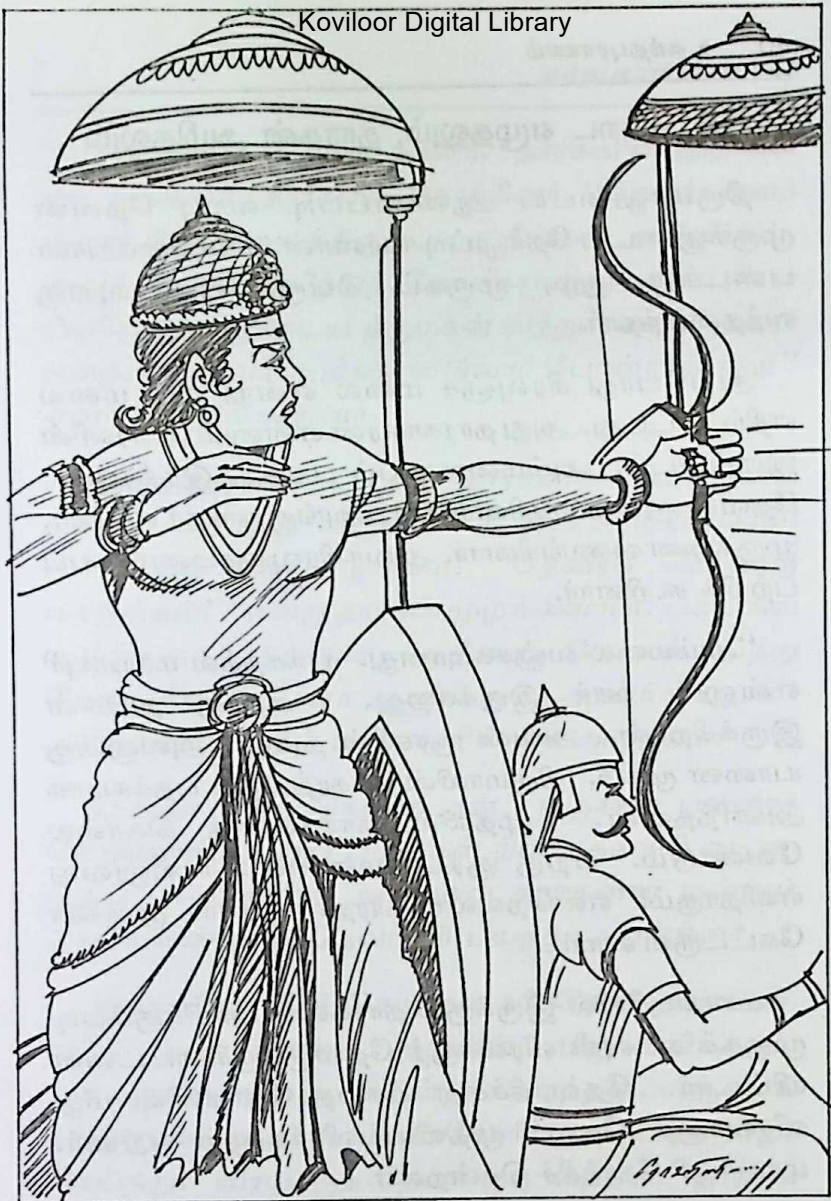
சிவபெருமான் தேவர்களுக்கு நல்ல வார்த்தைகளைக் கூறினார். குமரக் கடவுளை நோக்கி, “அசுரர்களின் தலைவன் சூரன். அவன் தேவர்கள் உள்ளிட்ட அனைத்து உயிர்களுக்கும் துன்பத்தைச் செய்து வருகிறான். நீ பூதப்படைகளுடன் புறப்படு. அசுரர்களை அழித்து, இந்திரனுக்கு அரசைக் கொடு!” என்று பணித்தருளினார்.

பதினோரு உருத்திரர்கள் தோன்றினர். அப் பதினோரு பேரும் தோமரம், கொடி, வாள், குலிசம், கணை, அங்குசம், மணி, தாமரை, தடி, வில், மழு ஆகிய ஆயுதங்களாக மாறினர். முருகன் கைகளில் ஏறினர்.

சிவபெருமானால் ஒரு வேலாயுதம் படைக்கப் பட்டது. அது ஐம்பெரும் பூதத்தையும் அழிப்பது; பகைவர் வலிமையை அழிப்பது; பெருமையைக் குலைப்பது; எல்லாப் படைகளுக்குள்ளும் முதன்மையானது. அந்த வேலை முருகன் திருக்கையில் சிவபெருமான் கொடுத்தருளினார்.

நூறாயிரத்து ஒன்பது வீரர்களும் முருகனுக்குத் துணையாக வேண்டுமென்று சிவன் ஆணையிட்டார். நந்தி உள்ளிட்ட கணநாதர்களுக்கும் அவ்வாறே கட்டளை பிறப்பித்தார்.

நூறாயிரம் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேர் ஒன்று அறுமுகனுக்குக் கொடுக்கப் பட்டது. அத்தேர் மனத்தை விட வேகமாகச் செல்லக் கூடியது.

18. படை எழுதலும், தாரகன் அழிதலும்

திருமாலுடைய ஆணைப்படி வாயு தேவன் முருகனுடைய தேர் ஓட்டி யானான். பலவகையான படைகள் சூழ, முருகப் பெருமான் பூவுலகு வந்தடைந்தார்.

அப்போது கிரவுஞ்ச மலை என்று ஒரு மலை எதிர்ப்பட்டது. அது தாரகாசுரன் என்னும் அசுரனின் இருப்பிடம். அம்மலையைப் பார்த்து இந்திரனும், தேவர்களும் நடுங்கினார்கள். அங்கு நாரதர் வந்தார். முருகனை வணங்கினார். அவர்கிரவுஞ்சமலையைப் பற்றிக் கூறினார்.

“அம்மலை வஞ்சகமானது. பக்கத்தில் மாயாபுரி என்னும் ஊர் இருக்கிறது. அங்கு தாரகன் இருக்கிறான். அவன் சூரனின் தம்பி. அவனுக்கு யானை முகம். திருமாலின் சக்கரத்தைப் பதக்கமாக அணிந்தவன். முதலில் தாரகனைக் கொல்ல வேண்டும். பிறகு சூரபன்மனைக் கொல்லுவது எளிதாகும்!” என்றெல்லாம் நாரதர்கூறினார். முருகன் கேட்டருளினார்.

மாயாபுரியில் இருக்கும் தாரகனை அழிக்கும்படி முருகக் கடவுள் வீரவாகுத் தேவருக்குக் கட்டளையிட்டார். தேவ தச்சன் செய்த தேர்களின் மீது வீரவாகுத் தேவர் முதலிய வீரர்களும் ஏறினர். மாயாபுரி நோக்கிச் சென்றனர்.

மாயாபுரியை அடைந்தனர். தாரகனின் தூதர்கள் ஓடி வந்தனர். தாரகனை நோக்கினர். “தேவர்களைச் சூரன் சிறை வைத்திருப்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அவர்களை விடுவித்துத், தேவர்களுக்கு அருள்புரியச் சிவபெருமானுடைய திருமகன் வந்துள்ளார். அசுரர் குலத்தை அவர் அழித்து விடுவார் போன்றுள்ளது!” என்று பதறிக் கூறினர்.

இவற்றைக் கேட்டான் தாரகன். “விரைவில் நம்மை எதிர்த்து வரும் படையை அழிப்போம்! எல்லாரும் புறப்படுங்கள்! தேரைக் கொண்டு வாருங்கள்!” என்று தாரகன் முழங்கினான். படைகள் சூழ்ந்தன. யாஸன், குதிரை, தேர்கள் வந்து நெருங்கின. போர் முண்டது. அசுரர்கள் பலர் அழிந்தனர். பூதப் படைகளில் சில அழிந்தன.

தாரகன் சினம் கொண்டான். பூதர்கள் பலரைக் கொன்றான். பூதப் படைகள் நிலை கலங்கி ஓடின. பூதப் படைகளின் அம்புகள் தாரகனை ஒன்றும் செய்யவில்லை. தேவர்கள் பயந்து, கலங்கினர்.

தாரகனின் வீரச் செயலை வீரகேசரி கண்டார். நூறு அம்புகளைத் தாரகன் மீது விட்டார். தாரகனுடைய முடி கழன்று விழுந்தது. ஆனால் தாரகனுடைய தண்டம் வீரகேசரியை மயங்கி விழச் செய்தது. வீரவாகுத் தேவர் ஓடி வந்தார். தாரகன்

அம்புகளை எய்தான். வீரவாகு தாரகனின் வில்லை ஒடித்தார்.

தாரகன் வீரவாகுத் தேவர் மீது சூலாயுதம் எறிந்து, அவரை மயங்கும்படி செய்தான். வீரவாகுவின் தம்பியர் தாரகனிடம் தோற்றனர். உடனே மலைகள் சுழல, தேவர்கள் அஞ்ச, அசுரர்கள் கலங்க, வீரவாகு வில்லை வளைத்தார். தாரகன் தன்னை யாராலும் வெல்ல இயலாது என்று குளுரைத்தான். ஆனால், தாரகனால் வீரவாகுத் தேவரை விற் போரில் வெல்ல இயலவில்லை.

தாரகன் நெருப்பு அம்பு, வருணப் படை, சூரியப் படை, காற்றுப் படை, பிரம்மப் படை ஆகியவற்றைச் செலுத்தினான். அவற்றை எல்லாம் வீரவாகுத் தேவர் தடுத்து நிறுத்தி விட்டார்.

தாரகன் மாயப் போர் செய்யத் தொடங்கினான். பல்வேறு மாய வடிவங்களை எடுத்துப் போர் புரிந்தான். தாரகன் மாயப் போர் புரிவதை வீரவாகுத் தேவர் உணர்ந்தார். வீரபத்திரக் கணையைத் தொடுக்க முற்பட்டார். அதைக் கண்ட தாரகன் புறமுதுகிட்டு ஓடினான். கிரவுஞ்ச மலையின் குகையில் போய் ஒளிந்து கொண்டான்.

வீரவாகுத் தேவரும் குகையினுள் நுழைந்தார். தாரகனைக் காண முடியவில்லை. திரும்பி வரும் வழி

தெரியாமல் மயங்கினார். தூங்கத் தொடங்கி விட்டார். வீரவாகுவைக் காணாத தம்பியரும், பூதப்படைத் தலைவர்களும் குகையினுள் சென்றனர். அவர்களும் மயங்கினர். தாரகன் இவற்றை எல்லாம் பார்த்தான். எல்லாரும் இறந்து விட்டனர் என்று மகிழ்ந்தான்.

குகைக்கு வெளியே வந்தான் தாரகன். பூதப் படை எல்லாம் கலங்கி ஓடும்படி போர் செய்தான். இது கண்டு தேவர்கள் கலங்கினர்.

இவற்றை எல்லாம் நாரதர் கண்டார். தேவர்களோடு முருகப் பெருமானைக் காணச் சென்றார். கண்டு வணங்கினார். கிரவுஞ்சமலையின் மாயையினால், வீரவாகுத் தேவர் உள்ளிட்டோர் குகையில் மயங்கி விட்ட செய்தியை முருகப் பெருமானிடம் கூறினார். தாரகன் வெளியில் வந்து, முருகனுடைய படைகளைத் தோற்று ஓடும்படி செய்தான் என்றும் சொன்னார்.

முருகக் கடவுள் தாமே போருக்குப் புறப்பட்டார். “தாரகனை வேல் படையால் வெல்வோம்; கிரவுஞ்சத்தைப் பிளப்போம்; வீரர்களை மீட்போம்!” என்று சூளுரைத்து முருகப் பெருமான் புறப்பட்டார். தேவர்கள் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். விண் முதலியவை முருகன் படை கண்டு கலங்கின. அசுரர்களும், பூதக் கூட்டங்களும் போரிட்டனர்.

தாரகன் முருகக் கடவுளைக் கண்டான். ‘இவனா சிவன் மகன்?’ என்று ஏளனமாகப் பேசினான். ‘ஆம்,’ என்று தாரகனுடைய தூதர்கள் கூறினர். முருகப் பெருமானுக்குப் பக்கத்தில் தாரகன் போய் நின்றான். ஆறு திருமுகமும், பன்னிரு தோள்களும், பன்னிரண்டு கண்களும், வேல் முதலிய படைகளும் பன்னிரண்டு திருக்கைகளும், மலர் போன்ற திருவடிகளும் கண்டான்.

“இவன் நம் மீது போர் தொடுக்க வந்திருக்கும் முழுமுதற் பொருளே!” என்று வியந்தான்.

தன் பெருமைகளையும், எதிரில் வந்து நிற்கும் முருகப் பெருமான் சிறப்புகளையும் தாரகன் எண்ணினான். “முருகப் பெருமானே! எனக்கும் திருமால், நான்முகன், சிவன் ஆகியோர்க்கும் போர் நடைபெற எந்தக் காரணமும் இல்லை. அப்படி இருக்கும்போது நீ என் மீது போர் செய்ய வந்தது ஏன்?” என்று முருகப் பெருமானைக் கேட்டான்.

அதற்கு முருகக் கடவுள், “தாரகனே! தேவர்களை நீங்கள் சிறையில் அடைத்துத் துன்பம் செய்தீர்கள். அதைக் கண்ட சிவபெருமான் உங்களை அழிக்க என்னை அனுப்பினார்,” என்று கூறியருளினார்.

தாரகன், “திருமாலின் உருளைப் படையைத் தாங்கிய என்னை நீ என்ன செய்ய முடியும்?” என்று முருகக் கடவுளிடம் கேட்டான்.

உடனே முருகப் பெருமான், “தாரகனே! உன் உயிரை உண்பேன்; கிரவுஞ்ச மலையை அழிப்பேன்; என்படைகளையும் மீட்பேன்!” என்று கூறியருளினார்.

ஆறுமுகன் சொல்லைக் கேட்ட தாரகன் அளவில்லாத கோபம் கொண்டான். வில் வளைத்து நாண் ஒலி செய்தான். ஆறுமுகனும் அப்படியே செய்தார். ஆயிரம் அம்புகளை இருவரும் எய்தனர். தாரகன் வில்லை முருகப் பெருமான் முரித்தார். தாரகன் மீது ஆயிரம் அம்புகளைப் பொழிந்தார். தாரகனின் கையையும், தந்தங்களையும் இரண்டு அம்புகளால் முரித்தார். தேரோட்டியை அழித்தார். ஆயிரம் அம்புகளால் தாரகனுடைய நெற்றியைச் சிதைத்தார். அவன் தேர் மீது விழுந்தான்.

இது கண்டு தாரகனின் போர் வீரர்கள் முருகப் பெருமான் மீது அம்புகளைத் தொடுத்தனர். ஆனால் அவர்களை எல்லாம் இறக்கும்படி முருகக் கடவுள் செய்தார்.

தாரகன் மயக்கம் நீங்கித் திரும்பவும் எழுந்தான். தான் தனியாக நிற்பதை அறிந்தான். தன்னுடைய ஆண்மைக்கு அழிவு வந்ததை நினைத்தான். நாராயணப் படை, நான்முகன் படை முதலியவை களை முருகன் மீது செலுத்தினான்.

ஆனால் அவை முருகப் பெருமான் முன்பு செல்லவில்லை. தாரகன் சிவப் படைக் கலத்தை ஏவினான். அதை முருகப் பெருமான் சிவனுடைய அருளால் கைகளில் பற்றிக் கொண்டார். தாரகன் அது கண்டு கலங்கினான். மாயப் போர் செய்யத் தொடங்கினான். மாயை பல செய்யும்படி கிரவுஞ்ச மலைக்கு ஆணையிட்டான்.

அது மேகங்களாய், பல கடல்களாய், இருளாய் வந்தது. தாரகன் இடியாய், ஊழி நெருப்பாய், பூதர்களாய் வந்தான்.

இவற்றைக் கண்ட ஆறுமுகப் பெருமான், தன் வேற்படையை அனுப்பித் தாரகனையும், கிரவுஞ்சத்தையும் அழித்து, குகையில் மயங்கிய வீரர்களையும் மீட்டுக் கொண்டு வரும்படி செய்தார்.

தாரகன் அழிந்தான். கிரவுஞ்ச மலை வீழ்ந்தது. வேல்படை ஆகாய கங்கையில் நீராடி முருகன் திருக்கையை வந்தடைந்தது. இதனைத் தேவர்கள் கண்டனர். அனைவரும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் முழுகினர். இரு கைகளைக் குவித்துக் கந்தக் கடவுளை வணங்கினர்.

கிரவுஞ்ச மலையில் வீழ்ந்துபட்ட வீரர்கள் எழுந்து வந்தனர். முருகனை அடைந்தனர். தன் மீது வந்து விழுந்த சிவப்படைக் கலத்தை முருகப் பெருமான்

வீரவாகுத் தேவருக்குத் தந்தார். போர்க் களத்தை விட்டு அனைவரும் புறப்பட்டனர்.

திருமால், நான்முகன், தேவர்கள் ஆகியோர் மகிழ்ந்தனர். முருகப் பெருமானைத் தென்திசையில் உள்ள தேவகிரியில் எழுந்தருளுமாறு வேண்டினார். தேவ தச்சன் அங்கு முருகன் ஆணையால் நகரம் ஒன்று அமைத்தான். அவ்விடத்தில் முருகப் பெருமான் எழுந்தருளினார். தேவர்கள் அனைவரும் அவருக்கு வழிபாடு செய்தார்கள்.

19. அசுரேந்திரன் மகேந்திரம் செல்லுதல்

தாரகன் இறந்த செய்தியை அவனுடைய மனைவியர் அறிந்தனர். அவர்கள் போர்க்களம் வந்தனர். கணவனது உடலைக் கண்டனர். அவனது வீரச் செயல்களையும், மேன்மைகளையும் சொல்லி அழுதனர்.

முருகப் பெருமானுக்கும், தாரகனுக்கும் நடந்த போர் பற்றித் தாரகன் மகன் அசுரேந்திரனுக்குத் தெரியாது. அவன் சிங்கமுகாசுரனுடைய ஊராகிய அரசுபுரிக்குப் போயிருந்தான். இறந்த தந்தையின் உடலைப் பார்த்து அழுதான். தந்தையின் உடலை எரித்தான். அதில் தாரகனின் மனைவியரும் உடன்கட்டை ஏறினர். அவர்களும் இறந்து விட்டார்கள்.

அசுரேந்திரன் தென் கடலில் உள்ள மகேந்திர புரியை அடைந்தான். சூரபன்மனைக் கண்டான். தன் தந்தையும், தாயரும் இறந்த செய்தியைச் சொல்லி அழுதான். தன் தந்தையைக் கொன்ற முருகக் கடவுள் நிலவுலகத்திற்கு வந்திருப்பதாய்க் கூறினான். சூரபன்மன், முருகக் கடவுள் சிவபெருமான் பெற்றெடுத்த மைந்தன் என்பதை அறிந்தான். அவனாதன் சகோதரனைக் கொன்றது என்று எண்ணி வியந்தான்.

அசுரேந்திரனைப் பார்த்து, “சிறுவனா என் தம்பியைக் கொன்றான்? உண்மையைச் சொல்,” என்று கேட்டான். தாரசனைக் கொன்றது சிவனுடைய மகன் முருகனேயாவான் என அசுரேந்திரன் கூறினான்.

அசுரேந்திரன் கூறியவைகளைக் கேட்டான் சூரபன்மன். மிகுதியும் கோபம் கொண்டான். “என் தம்பியைக் கொன்ற முருகனை நான் உடனே வெல்ல வேண்டும். படைக் கலங்களைக் கொண்டு வாருங்கள்,” என்று ஏவலர்களைப் பார்த்துக் கூவினான்.

அப்போது அமோகன் என்னும் அமைச்சன், “சூரபன்மனே! பகைவர்களின் ஆற்றலை முதலில் ஆராய வேண்டும். ஊழ் வலியின் காரணத்தால்

வலிமையுடையவர்கள் வலிமையில்லாதவர் ஆவர்; வலிமை இல்லாதவர் வலிமை பெறுவர். உனக்குச் சமமானவர்கள் இல்லை என்பது உண்மைதான். இருந்தாலும் முருகனாகிய சிறுவனின் ஆற்றலை நீ ஆராய வேண்டும். அதற்குப் பிறகுதான் நீ போர் செய்ய வேண்டும்,” என்று எடுத்துரைத்தான். சூரபன்மன் கோபம் தணிந்தான்.

பகன், மயூரன், சேனன், சக்கரவாகன், சுகன் ஆகிய தூதர்களை அழைத்தான். முருகனுடைய படை வலிமையை அறிந்து வரும்படி கூறினான்.

தேவகிரியிலிருந்து புறப்பட்ட முருகப் பெருமான் தென் திசையை நோக்கி வந்தார்.

திருக்கேதாரம், திருக்காசி, திருப்பருப்பதம், திருவேங்கடமலை, திருக்காளத்தி, திருவாலங்காடு, காஞ்சி, திருவண்ணாமலை, திருவெண்ணைய் நல்லூர், பழமலை, சிதம்பரம் ஆகிய திருத் தலங்களுக்கு முருகப் பெருமான் வந்தருளினார்.

திருச்சேய்ஞலூர் என்னும் நகரத்தில் நுழைந்தார். கதிரவன் மறைந்தான். அங்கு எழுந்தருளுமாறு தேவர்களும் வேண்டினர். அப்போது இந்திரனும் முருகப் பெருமான் அருகில் இருந்து மகிழ்ந்தான்.

அங்கு ஒரு வன தேவதை வந்தது. அது ஒரு மூட்டையை இந்திரன் கையில் கொடுத்தது. முன்னாளில் இந்திரன் தன்னிடம் கொடுத்த மூட்டை அது எனக் கூறியது.

அதைப் பிரித்துப் பார்த்தான் இந்திரன். அதில் இந்திராணியின் அணிகலன்கள் இருந்தன. அவற்றைக் கண்டு அவன் காம நோயால் வருந்தினான். இரவு விடிந்தது. தான் காமத்தால் வருந்தியதை எண்ணிக்கவலைப்பட்டான். அறுமுகக் கடவுளோடு இருந்த போதும் தன்னைக் காமம் வருத்தியதற்காக மிகவும் கவலைப்பட்டான்.

அத் தலத்திலேயே முருகக் கடவுள், சிவ பெருமானை வழிபட எண்ணினார். அதற்குரிய பொருள்களை இந்திரனுடைய ஏவலர்கள் போன்றோர் கொண்டு வந்தனர்.

சிவபூசை நிகழ்ந்தது. சிவபெருமான் எழுந்தருளினார். ருத்திர பாசுபதம் என்ற படைக்கலத்தை முருகனுக்குக் கொடுத்தார்; பின்பு மறைந்தார்.

20. பாலை நிலம் புகுதல்

முருகப் பெருமான் அங்கிருந்தும் புறப்பட்டுத் திருவிடை மருதூர், மாயூரம், திருப்பறியலூர், திருவாரூர் வந்தருளினார். இறைவனை வணங்

கினார். மிகுந்த பாலை நிலத்திற்கு வந்தார். பாலை நிலம் குளிர்ச்சி அடைந்தது.

பராசரருடைய மைந்தர்கள் ஆறு பேர். அவர்கள் திருப்பரங்குன்றத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தனர். முருகப் பெருமான் வரவை அறிந்தனர். அவரை எதிர் கொண்டு வரவேற்று வணங்கினர். அந்த ஆறு மைந்தர்களது வரலாற்றை இந்திரன் எடுத்துக் கூறினான்.

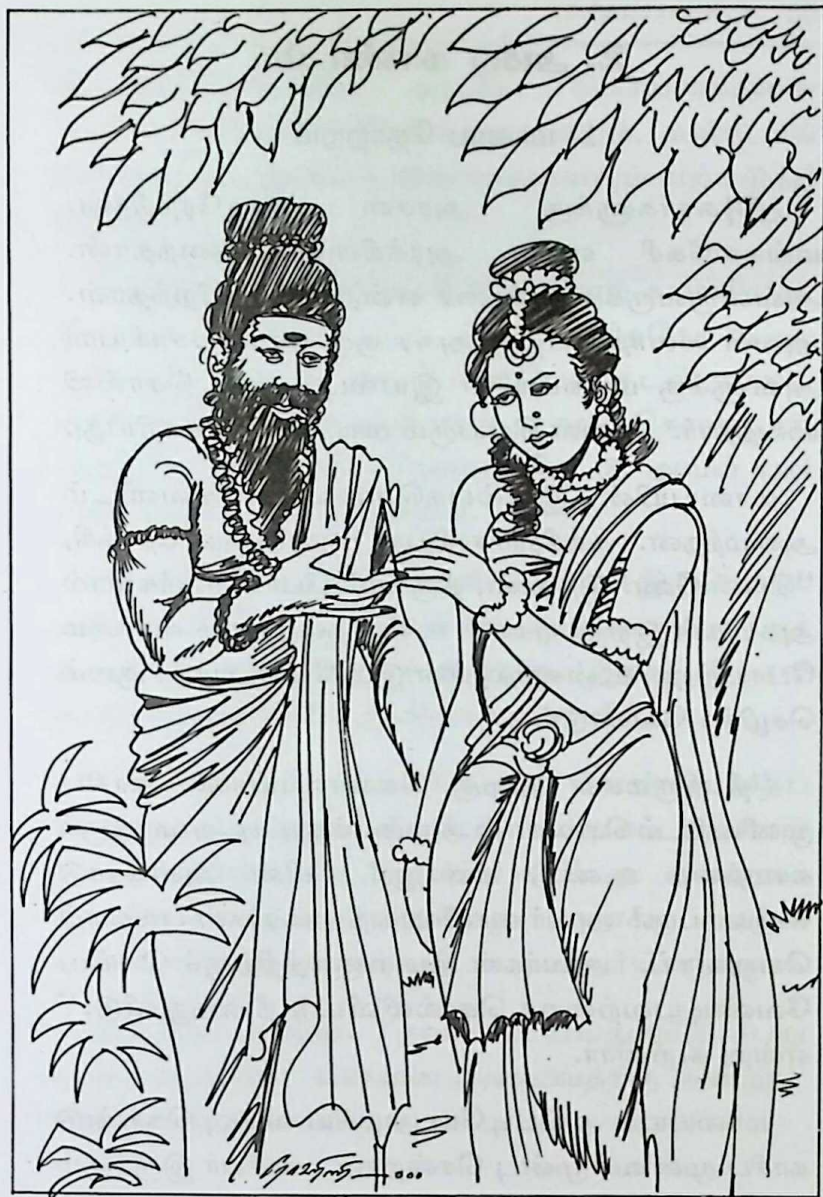
“இந்த ஆறு புதல்வர்களும் சரவணப் பொய்கையைச் சிறுபிள்ளைகளாக இருந்தபோது கலக்கினர். மீன்களைக் கரையில் எடுத்துப் போட்டுக் கலக்கினர். அதுபோது அங்கு வந்த பராசரர் அறுவரும் மீன்களாக மாறுவதற்குச் சாபம் கொடுத்து விட்டார். பிள்ளைகள் சாபத்தைப் பெற்றனர். தங்களுடைய மீன் வடிவு எப்போது நீங்கும் என்று தந்தையைக் கேட்டனர். அதற்குப் பராசரர், ‘ஒரு காலத்தில் முருகப் பெருமான் இப் பொய்கையில் குழந்தையாக வருவார். உமையம்மை அக் குழந்தைக்குப் பால் தரும்போது அப்பால் பெருகும்; அதை நீங்களும் உண்பீர்கள். அப்போது உங்களுக்குப் பழைய வடிவம் கிடைக்கும்,’ என்று சொல்லி முடித்தார். அதன்படியே, முருகப் பெருமானே! நீங்கள் குழந்தை வடிவில் இருந்த

போது உமையம்மை பால் ஊட்டினார். அது மிகுந்து பெருகியது. அதை இந்த அறுவரும் உண்டு மீன் வடிவம் நீங்கினார். அவர்கள்தாம் உங்களை இப்போது வரவேற்கின்றனர்," என்று இந்திரன் இயம்பினான்.

முருகக் கடவுள் வழி நடந்தார். திருச்செங்குன்றூரைப் பார்த்துவிட்டுத் திருச்செந்தூரை வந்தடைந்தார். அங்கு வந்து எழுந்தருளினார். இந்திரனை நோக்கிச் சூரபன்மன் முதலியவர்களது வரலாற்றைக் கூறுமாறு வேண்டினார். இந்திரன் வியாழ பகவானைக் கூறும்படி ஏவினான். வியாழ பகவானும் எல்லாவற்றையும் கூறத் தொடங்கினார்.

(உற்பத்திக் காண்டம் நிறைவு)

2. அசுர காண்டம்

1. மாயை தோற்றம்

அசுரர்களுக்கு அரசன் அசுரேந்திரன். மங்கலகேசி என்ற அரக்கியை மணந்தான். அவ்விருவருக்கும் சுரசை என்ற மகள் பிறந்தாள். அவள் வளர்ந்த பிறகு அசுர குரு சுக்கிராச்சாரியார் அவளுக்கு மாயையின் இயல்புகளைச் சொல்லி வைத்தார். அவள் பெயரும் மாயை என மாறியது.

மாயையின் இயல்புகளெல்லாம் அவளிடம் அமைந்தன. சுக்கிராச்சாரியார் மாயையை நோக்கி, “பெண்ணே! இந்திரன், திருமால் போன்றவர்களால் அசுரர்கள் இறந்தார்கள். உன் தந்தைக்கும் வலிமை போயிற்று. உன்னால்தான் இனிமேல் அசுரர் குலம் செழிக்க வேண்டும்.

“நீ திருமகள் அழகு கொள்வாயாக! காசிப முனிவரிடம் செல்! உன் அழகைக் காட்டி அவருக்குக் காமத்தை உண்டு பண்ணு! பின் அவரோடு சேர்வாயாக! அவர் வாயிலாக நீ அசுரர்கள் பலரைப் பெறுவாய். அவர்கள் அசுர குலத்திற்குச் செய்ய வேண்டியவற்றைச் சொல்லிவிட்டு நீ வந்துவிடு,” என்று கூறினார்.

மாயையும் அப்படியே அழகிய வடிவு கொண்டு காசிப முனிவர் முன்பு சென்றாள். காசிபர் இருக்கும்

இடத்தில் மாயை அழகிய பொய்கைகளை உண்டாக்கினாள். சோலைகளையும், மண்டபங்களையும், அழகிய படுக்கைகளையும் ஏற்படுத்தினாள்.

அவற்றைக் கண்டு காசிபர் உள்ளம் கலங்கியது. இவற்றால் என்ன உண்டாகப் போகிறதோ என்று எண்ணியிருந்தார். அப்போது பேரழகுடன் மாயை காசிபர் முன்பு தோன்றினாள். காமம் கொண்டார். அவளிடம் பல கேள்விகளைக் கேட்டு, அவள் யார் என்பதை அறிய முயன்றார்.

ஆனால் மாயையோ, தான் தனியாக இருப்பதால் தன்னிடம் மோகம் கொள்வது ஒரு முனிவருக்குத் தகுதி ஆகாது என்று கூறினாள். இந்தப் போலி உரைகளைக் காசிப முனிவர் உணரவில்லை.

“பெண்ணே! தவம் செய்வது வேண்டியதைப் பெறுவதற்கே ஆகும். நீ என்முன்வந்தாய். அதனால் என் தவத்தின் பயன் கிடைத்து விட்டது. என்னைக் காமநோய் துன்புறுத்துகிறது. எனக்கு அருள் புரிவாய்!” என்று மாயையிடம் முனிவர்கெஞ்சினார்.

உடனே மாயை, “தவம் செய்வது வீடு பேறு அடைவதற்கே. என்னை அடைவதற்கு அன்று!” என்றும் கூறினாள்.

ஆனால் காசிபர், மாயையை அடைவதே வீடு பேறு ஆகும் என்று கூறிப் பலவாறு புலம்பினார். மாயையோ அவரது உள்ளத்தில் மேலும் காமத்தை உண்டாக்கக் கருதினாள். தான் கங்கையாடப் போவதாகக் கூறி மறைந்தாள்.

2. அசுரர்கள் பிறந்தனர்

உடனே, காசிபருக்குக் காமம் மேலும் மிகுந்தது. மாயையின் உருவெளித் தோற்றம் எங்குப் பார்த்தாலும் தோன்றியது. மாயை காசிபர் முன்பு வெளிப்பட்டாள். தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு முனிவரை வேண்டினாள்.

காசிபரை நோக்கி மாயை, “உமது காம நோய் தீர்ப்பேன். ஆனால், நான் ஏற்கும் வடிவங்களில் நீரும் இருந்து என்னைக் கூட வேண்டும்,” என்று கூறினாள்.

காசிபர் மனம் மகிழ்ந்தார். மாயை காசிபர் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள். ஒரு மண்டபத்தில் நுழைந்தாள். முதல் யாமத்தில் காசிபரைக் கூடினாள். சூரபன்மன் தோன்றினான். இருவர் உடலிலும் வியர்வை தோன்றியது. அதிலிருந்து முப்பதினாயிரம் வெள்ளம் அசுரர்கள் வெளிப்பட்டனர்.

சூரபன்மனும், முப்பதினாயிரம் வெள்ளம் அசுரர்
களும் அங்கே நின்றனர்.

வேறு மண்டபத்தில் இருவரும் புகுந்து, சிங்க
வடிவம் கொண்டு, இரண்டாம் யாமத்தில் கூடினர்.
சிங்கமுகாசுரன் தோன்றினான். அவன் ஆயிரம்
முகங்களும், இரண்டாயிரம் கைகளும் கொண்டான்.
அப்பொழுது இருவருக்கும் தோன்றிய வியர்வை
யிலிருந்து நாற்பதினாயிரம் வெள்ளம் சிங்க முக
அசுரர்கள் வெளிப்பட்டனர்.

மாயையும், காசிபரும் வேறு ஒரு மண்டபத்தில்
நுழைந்தனர். இருவரும் யானை வடிவு கொண்டு
மூன்றாம் யாமத்தில் கூடினர். யானை முகத்துடன்
தாரகாசுரன் தோன்றினான். அவர்கள் வியர்வை
யிலிருந்து யானை முகங்களை உடைய
நாற்பதினாயிரம் வெள்ளம் அசுரர்கள் தோன்றினர்.
இருவரும் வேறு மண்டபம் நுழைந்தார்கள்.

அடுத்ததாக மாயை பெண் ஆடு ஆனாள். காசிபர்
ஆண் ஆடு ஆனார். இருவரும் நான்காம் யாமத்தில்
கூடி, அசமுகி என்பாளைப் பெற்றனர். ஆட்டுத்
தலைகளுடன் முப்பதினாயிரம் அசுரர்கள் அவர்கள்
வியர்வையிலிருந்து வெளிப்பட்டனர்.

இருவரும் வேறு மண்டபம் புகுந்தனர். யாளி,
புலி, குதிரை, மான், பசு, கரடி, பன்றி, கூளி முதலிய
கந்த - 5

வடிவங்களுடன், பல்வேறு மண்டபங்களிலும் சென்று சேர்ந்தார்கள். அறுபதினாயிரம் வெள்ளம் அசுரர்கள் வெளிப்பட்டனர். சூரபன்மன், எல்லாரையும் கண்டு, மகிழ்ந்தான்.

3. காசிபர் கூறிய அறிவுரை

சூரபன்மன், தன் உடன் பிறந்தவர்களுடன் சென்று, மாயையையும், காசிபரையும் கண்டு வணங்கினான். அவர்கள் செய்ய வேண்டுவதைப் பற்றிக் கேட்டான்.

காசிபர், தம் பக்களைப் பார்த்து, அறிவுரை கூறினார். “மக்களே! நான் உங்களுக்குச் சொல்லும் அறிவுரையைக் கேட்டு அதன்படி நடந்து வாருங்கள். எல்லாராலும் வணங்கப்படும் சிவபெருமானே முதற்பொருள் என்பதை அறியுங்கள். சிவபெருமான் ஐந்தொழில் செய்பவர். உயிர்கள் ஏழுவகையாகத் தோன்றுகின்றன. பின் அவை அழிகின்றன. அவை போலச் செல்வமும், ஆற்றலும் அழிந்து போகக் கூடியன. ஆனால் அறம் என்பது ஒன்று உண்டு. அதை ஓர் உயிர் செய்யுமானால், அன்பும், அருளும் உண்டாகும். அதனால்தவம் உண்டாகும். தவத்தால் எல்லா நன்மைகளும் உண்டாகும். வீடு பேறு கிடைக்கும். அதனைப் புரியாதவர்கள் தொடர்ந்து பிறவித் துன்பத்தில் ஆழ்ந்து விடுவார்கள்.

“அதனால், மைந்தர்களே! அறம் செய்து தவம் பெறுங்கள். தவத்தால் பகைவர்களை வீழ்த்தலாம். எல்லாப் பொருள்களையும் பெறலாம். இறைவனை எண்ணித் தவம் செய்யுங்கள்.”

4. மார்க்கண்டேயர் வரலாறு

காசிபர், மைந்தர் உள்ளத்தில், தாம் கூறியவை நன்கு பதிய வேண்டும் என்று எண்ணி, மார்க்கண்டேயர் வரலாற்றைக் கூறினார்.

“கடகம் என்ற நகரத்தில் குச்சகர் என்ற அந்தணர் இருந்தார். அவருக்குக் கவுச்சிகன் என்னும் பெயரை உடைய மகன் பிறந்தான். அவனைக் குச்சகர் மறை முதலியவற்றைக் கற்குமாறு செய்தார். கவுச்சிகன், பிறவி நீங்கச், சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் செய்தான்.

அவனது தவத்தைத் திருமால் கண்டார். நேரில் தோன்றிக் கவுச்சிகன் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தார். அவனுக்கு ‘மிருக கண்டேயன்’ என்ற பெயரைச் சூட்டினார். கவுச்சிகன் தவம் இருந்தபோது மிருகங்கள் எல்லாம் அவனது உடம்பில் தம்மைத் தேய்த்துக் கொண்டு தம் தினவு தீர்த்துக் கொண்டன. அதனால் திருமால் அப்பெயரை அவனுக்கு இட்டார்.

மிருககண்டியார் தம் தந்தை குச்சகரிடம் சென்றார். திருமால் தமக்கு அருளியதைக் கூறினார். அவரைத் தந்தையார் இல்லறத்தை ஏற்குமாறு வேண்டினார். ஆனால், மிருககண்டியரோ பிறவித் துன்பத்தைத் தந்தைக்குச் சொன்னார். தவம் செய்து பிறவியை நீக்கிக் கொள்ளப் போவதாகக் கூறினார். இல்லறத்தை ஏற்க மறுத்து விட்டார். பெண் வலையில் பட்டு உழல்வதை அவர் விரும்பவில்லை.

குச்சகர் இல்லறத்தின் பெருமையை மிருக கண்டியருக்கு எடுத்துக் கூறினார். இல்லறத்தை மக்களைப் பெறுவதற்காக ஏற்க வேண்டும் என்றும் சொன்னார். இறைவனும் உமா தேவியாரோடு எழுந்தருளி இருக்கிறார். மற்றவர்களையும் இல்லறத்தில் ஈடுபட்டிருக்கச் சொல்லுகிறார் என்றெல்லாம் குச்சகர் இயம்பினார்.

அவற்றைக் கேட்ட மிருககண்டியர், தாய், தந்தை, ஆசிரியர் சொல்லும் சொற்களை மீறுதல் கூடாது என்று எண்ணினார். இல்லறத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தார். நல்ல, சொன்ன சொல்லைக் கேட்கும், கற்புடைய பெண்ணொருத்தியைத் தனக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்று தன் தந்தையிடம் கேட்டார்.

குச்சகர் மகிழ்ந்தார். மிருக கண்டியர் சொன்ன இலக்கணம் அமைந்த பெண்ணையே அவருக்கு

மணம் செய்து வைப்பதாகக் கூறினார். குச்சகர், மிருக கண்டியருக்காகப் பெண் தேடிப், பல இடங்களுக்குச் சென்றார்.

உசத்திய முனிவர் என்பவருக்குப் பெண் ஒருத்தி இருப்பதாக அறிந்தார். அவரிடம் சென்று, தம் மகனுக்குப் பெண்கேட்டார். ஆனால், அந்தப் பெண் தோழிகளோடு விளையாடச் சென்றபோது, யானை ஒன்று துரத்தக் கிணற்றில் விழுந்து இறந்துவிட்டாள். அது கண்டு குச்சகர், அந்தப் பெண்ணின் உடலை எண்ணெயில் இட்டு வைக்கச் செய்தார். அந்தப் பெண்ணின் உயிரை மீட்டுத் தர எண்ணி ஒரு பொய்கையில் முழுகித் தவம் செய்தார்.

அப்போது உசத்திய முனிவரின் பெண்ணை விரட்டிய யானை அங்கு வந்தது. குச்சக முனிவரைத் தூக்கிக் கொண்டு நெடுந்தொலை சென்றது. அந்த யானை தம்மைத் தூக்கிக் கொண்டு போகக் காரணம் என்ன என்று எண்ணத் தொடங்கினார் குச்சகர்.

தம்முடைய ஞானக் கண்ணால் யானையைப் பற்றிய வரலாற்றைக் குச்சகர் உணரத் தொடங்கினார். ஒரு காலத்தில் அரிபுரம் என்ற ஊரில் தருமதத்தன் என்னும் செல்வந்தன் வாழ்ந்தான். அவன் போலித் துறவி ஒருவனால் ஏமாற்றப் பட்டான். அவனே யானையாய்ப் பிறந்தான்.

இதைக் குச்சகர் அறிந்தார். உடனே, யானையாக இருந்த தருமதத்தனைத் தேவனாக மாற்றினார். அதன் பிறகு பொய்கைக்கு வந்து தவம் செய்தார். அங்கு யமன் வந்தான். குச்சகருக்கு என்ன வேண்டும் என்று கேட்டான். குச்சகர் யமனிடம் கிணற்றில் விழுந்து இறந்த உசத்திய முனிவரது மகளை உயிருடன் கொண்டு வருமாறு வேண்டினார். யமன் அப் பெண்ணின் உயிரை அவளது உடலில் செலுத்தினான்.

உசத்திய முனிவரின் பெண் விருத்தை தூக்கத்திலிருந்து எழுந்திருப்பது போல உயிர் பெற்று எழுந்தாள். உசத்திய முனிவர் தம் மகளைக் குச்சகரின் மகனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கச் சம்மதித்தார்.

விருத்தைக்கும், மிருககண்டூயருக்கும் திருமணம் நிகழ்ந்தது. மிருக கண்டூயர், மிருகண்டு என்ற ஆண்மகனுக்குத் தந்தையானார். மிருகண்டு திருமணம் செய்து கொண்டார். தவம் செய்தார். அத்தவம் கண்டு சிவன் காட்சியளித்தார். மிருகண்டுவிற்கு என்ன வேண்டும் என்று கேட்டார். மிருகண்டு தனக்குக் குழந்தை வேண்டும் என்று கேட்டார்.

சிவபெருமான் மிருகண்டுவைப் பார்த்து, “கெட்டவனாய், அறிவு இல்லாதவனாய், ஊமையாய், செவிடாய், குருடாய், முடமாய் நூறு

வயது வாழும் மகனை நீ விரும்புகிறாயா? அல்லது அழகுடையவனாய், நோய்கள் இல்லாதவனாய், அறிவு மிகுதியாக உடையவனாய், என்னை விரும்புவனாய்ப் பதினாறு வயதே வாழும் மகனை நீ விரும்புகிறாயா?” என்று கேட்டார்.

மிருகண்டு, வயதில் குறைந்து, அறிவில் சிறந்த மகனே தனக்கு வேண்டும் என்று இறைவனை வேண்டினார். சிவபெருமான் அவ்வாறே வரம் அளித்தார்.

மிருகண்டு முனிவரின் மனைவி மருத்துவதி, பங்குனி மாதம், ரேவதி நாளில், மிதுன லக்கினத்தில் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். அக் குழந்தைக்கு ‘மார்க்கண்டேயர்’ என்ற பெயரை இட்டனர். அக்குழந்தைஐந்து வயதிலேயே சிவனை முழு முதற் கடவுள் என உணர்ந்தது. சிவ சிந்தனையுடனே இருந்தது.

பதினாறு வயது மார்க்கண்டேயருக்கு நிரம்பியது. மிருகண்டு முனிவரும், மருத்துவதியும் வருந்தினர். தன்னுடைய தாய் தந்தையரது வருத்தத்திற்குக் காரணம் யாது என்று மார்க்கண்டேயர் கேட்டார்.

முன்பு ஒரு காலத்தில், சிவபெருமான் பதினாறு ஆண்டு வாழ்நாள் கூறியதை மார்க்கண்டேயருக்குக் கூறினர். அதைக் கேட்டார் மார்க்கண்டேயர். எங்கும்

நிறைந்த இறைவனை வேண்டி, யமனையும் தான் வென்று விடுவதாகக் கூறினார்.

மணிகன்னிகை என்னும் திருக்கோயிலுக்குப் போனார். அங்கு ஓரிடத்தில் சிவலிங்கத்தை அமைத்து வழிபட்டார். சிவன் காட்சி கொடுத்தார். மார்க்கண்டேயர் விரும்புவது யாது எனக் கேட்டார். மார்க்கண்டேயர் தம்மை யமன் தொடக் கூடாது என்ற வரத்தை வேண்டிப் பெற்றார்.

பதினாறாவது வயதில் எமதூதன் மார்க்கண்டேயர் முன்பு தோன்றினான். அவரது தீவிர சிவ பக்தியைக் கண்டான். அவர் உயிரை எடுக்க இயலாத எமதூதன் யமனிடம் சென்றான். சிவ வழிபாடு செய்யும் மார்க்கண்டேயனின் உயிரை எடுக்கத் தான் அஞ்சுவதாகக் கூறினான்.

யமன் கோபம் கொண்டான். மார்க்கண்டேயன் வாழ்நாள் எத்தனை என்பதைக் கணக்கரிடம் கேட்டறிந்தான். தன்னுடைய அமைச்சன் காலனை அழைத்தான். மார்க்கண்டேயனை யமலோகம் கொண்டு வரும்படி அவனிடம் கூறினான்.

காலன் சிவ வழிபாடு செய்து கொண்டிருக்கும் மார்க்கண்டேயனைப் பார்த்தான். தன்னை மார்க்கண்டேயனுக்கு அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டான். அவரை யமலோகம் வருமாறு

வேண்டினான். மார்க்கண்டேயருக்கு ஆயுள் முடிந்து விட்டதையும் கூறினான்.

ஆனால், மார்க்கண்டேயர், “சிவனை வழிபடுவோர் சிவலோகமே அடைவார்கள். யமலோகத்திற்கு வர முடியாது; நீ போய் விடு!” என்று காலனிடம் சொல்லி விட்டார்.

இவ்வாறு நிகழ்ந்ததையமன் அறிந்தான். எருமைக் கடாவின் மீது ஏறினான். மார்க்கண்டேயரை அடைந்தான். தன்னுடைய ஆயுதங்களைக் கொண்டு மார்க்கண்டேயரை எதிர்க்க முயற்சி செய்தான். மார்க்கண்டேயரது உயிர் கொள்ளாமல் போக முடியாது என்று யமன் கூறினான்.

மார்க்கண்டேயர், “சிவ வழிபாடு செய்த சிவனடியார்களை யமன் கொள்ள முடியாது. சிவனடியார்கள் சிவலோகமே செல்வர். இந்த உண்மையை நீ அறியவில்லை. இந்த இடத்தை விட்டு ஓடு!” என்று யமனைப் பார்த்துக் கூறினார்.

யமன்கோபம் கொண்டான். தன்னுடைய கையில் உள்ள பாசத்தை மார்க்கண்டேயர் மீது வீசினான். மார்க்கண்டேயருக்குத் துன்பம் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. சிவபெருமான் எழுந்தருளினார். தமது இடக்காலால் யமனை உதைத்தார். யமன் இறந்தான். அவனது வாகனமும் இறந்தது.

மார்க்கண்டேயருக்கு முடிவில்லாத ஆயுளைத் தந்து சிவன் மறைந்தார்.

யமன் இறந்ததால், மண்ணுலகில் இறப்பு இல்லாமல் போய் விட்டது. திருமால், நான்முகன் முதலியவர்கள் சிவபெருமானை வேண்டி உயிர் பெறச் செய்தனர். யமன் சிவன் திருவடிகள் பட்டதால் கடைத்தேறினான். சிவபெருமான், சிவனடியார்களிடம் யமன் இனிச் செல்லக் கூடாது என, யமனுக்கு ஆணையிட்டார். திருநீறு, அக்கமணி அணிந்தவர்களைத் தீண்டக் கூடாது என்று கூறியருளினார். யமன் சிவன் அருள் பெற்றுச் சென்றான்.

இந்த வரலாறுகளை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லிக் காசிப முனிவர் அறிவுரை கூறினார்.

5. மாயை கூறிய அறிவுரை

காசிபர் சூரபன்மன், சிங்கமுகன், தாரகன் ஆகியோருக்குக் கூறிய அறிவுரைகளை மாயை கேட்டாள். காசிபரைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். வீடு பேறு பெறுவதற்குச் சிறுவர்களுக்கு வழி கூறுதல் தகாது என்றாள். செல்வமும், வாழ்நாளும், புகழும், இன்பமும் மைந்தர்கள் பெறுவதற்கு வழி சொல்லுமாறு மாயை கூறினாள்.

காசிபர் அவ்வாறு சொல்ல மறுத்து விட்டார். மாயை தன் மக்களுக்கு அறிவுரை சொல்லத் தொடங்கினாள்.

“கல்வியைக் காட்டிலும் செல்வமே சிறந்தது. அதைப் பெற முயற்சி வேண்டும். அந்த முயற்சியே பெரிய செல்வத்தைக் கொடுக்கும். தேவர்கள் உங்களுக்குப் பகைவர்கள் ஆவர். அவர்களை விட நீங்கள் உயர்வதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும். வடதிசைக்குப் போவீர்களாக! சிவபெருமானை வழிபடுங்கள். வேள்வி செய்யுங்கள். அந்த வேள்வியில் நச்சுச் சமித்துகள் இட்டுத் தீ வளர்க்க வேண்டும். ஓமப் பொருள்களையும், ஜுரத்தத்தையும், மாமிசத்தையும் வேள்வித் தீயில் இட வேண்டும். சிவபெருமான் உங்களுக்கு அருள் புரிவார்!” என்று மாயை தீய வழி முறைகளை மைந்தர்களுக்குச் சொல்லிச் சென்றாள்.

மாயையைக் காணாமல் காசிபர் கலங்கினார். காசிபருக்குக் காம மயக்கம் தீரவில்லை. காசிபரிடம் பிள்ளைகளைப் பெறுவதற்கே வந்ததாகச் சொல்லி விட்டு மாயை சென்று விட்டாள். காசிபர் பலவாறு புலம்பி வருந்தினார்.

அப்போது காசிபரின் தந்தை நான்முகன் தோன்றினார். தவத்தை விட்டு வருந்தும் தன் மகனைப் பார்த்தார். காமத்தினால் விளையும்

கேட்டினை எடுத்துரைத்தார். காமம் நஞ்சை விடக் கொடுமையானது. காமத்தால் கலங்குதல் கூடாது. காசிபர் மாயையைக் கூடி வஞ்சிக்கப் பட்டார் என்பவற்றை எல்லாம் நான்முகன் உணர்த்தினார்.

காசிபர், நான்முகனின் அறிவுரையை ஏற்றுத், தவம் செய்யப் புறப்பட்டார். அங்கிருந்து மறைந்த மாயை தன் மைந்தர்களுக்கு உதவி செய்யப் போய்விட்டாள். சுக்கிராச்சாரியார், சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் செய்யும்படி, மாயைக்குக் கூறினார். மாயையும் தவம் செய்தாள்.

6. அசுரர் வேள்வி

சூரபன்மன் வேள்வி செய்ய வடதிசை நோக்கிப் புறப்பட்டான். தாரகாசுரன் தன் படையுடன் கடைசியில் வந்தான். சிங்கமுகன் தன் படையுடன் முன்னே சென்றான். தம்பியர் இருவரும் தனித் தனியே பிரிந்து போனார்கள்.

சூரபன்மன் படைகண்டு விண்ணும், மண்ணும் கலங்கின. நிலமகள் வருந்தினாள். திசையானைகள் சலித்தன. சூரனைக் காணச் சுக்கிராச்சாரியார் புறப்பட்டார். மாயையின் மந்திரத்தை நினைத்தார். சூரன் முன்பு போய் நின்றார். சூரன் அவரை யார் என்று கேட்டான். சுக்கிராச்சாரியார் தன்னை

அசுரர்களின் குலத்து ஆசிரியன் என்பதாகக் கூறினார். சூரன் மகிழ்ந்தான்.

சூரன் வேள்வி செய்யும்போது, பகைவர்களால் தடை வராமல் இருக்க, சுக்கிராச்சாரியார் சூரன் காதில் சிவமந்திரம் ஒன்றைச் சொன்னார். அதைச் சூரன் சொல்லும்படியாகப் பணித்தார்.

ஆலங்காடு ஒன்றில் பதினாயிரம் யோசனைப் பரப்பில் சூரன் வேள்விச் சாலையை அமைத்தான். அச்சாலைக்கு மலைகளே மதில்கள்; படைகள் காவல்; நான்கு வாயில்கள்; வாயில்கட்கு வீரமடந்தையர் காவல்.

ஆயிரம் யோசனை அகலமும், ஆயிரம் யோசனை ஆழமும் கொண்ட ஒரு வேள்விக் குழி அங்கு அமைக்கப்பட்டது. அதனைச் சுற்றி, நூற்றெட்டுக் குழிகள்; அவற்றைச் சூழ ஆயிரத்தெட்டுக் குழிகள்.

இவ்வாறு வேள்விச் சாலை அமைக்கப்பட்டது. இவற்றை எல்லாம் முறைப்படி சூரபன்மன் ஆக்குவித்தான். வைரவர் கூட்டம் வேள்வியை மறைப்படி காக்க நிறுத்தப்பட்டது.

வேள்விக்குரிய பொருள்களைச் சூரன் நினைத்தான். அனைத்தும் மாயையின் எண்ணத் தால் வந்து சேர்ந்தன. சிங்கம் முதலிய விலங்குகளின்

இறைச்சிகள் வந்தன. இரத்தம் வந்தது. எண்ணெய் முதலியவையும், அரிசியும், மலர், மணப் பொருள்களும், தருப்பை, நெற்பொரியும், சுருக்குச்சருவமும் தோன்றின. நச்சுச் சமிதுகள் வந்தன. வேள்விச் சாலைக்கு நடுவே வச்சிரத் தூண் நடப்பட்டது.

வேள்வியைச் சூரன் தொடங்கினான். ஊன் பலி முதல் முறையாக எல்லாச் செயல்களையும் செய்தான். தாரகனை எல்லாக் குழிகளிலும் தீயை வளர்க்கச் சொன்னான். தான் நடுக் குழிக்கு வந்து நின்று சிவபெருமானை முறையாக எண்ணினான்; வழிபட்டான். நச்சு மரத்தால் தீ மூட்டினான். நச்சு விறகுகளைத் தீயில் இட்டான். ஊனையும், கள்ளையும், தேனையும் தீயில் வார்த்தான். வீர வேள்வி செய்தான்.

திருமால், நான்முகன், இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் அஞ்சினர்; நடுங்கினர்; துன்பக் கடலில் தத்தளித்தனர்.

ஆண்டுகள் பதினாயிரம் ஆயின. வேள்வி நிறைவு பெறவில்லை; சிவபெருமான் தோன்றவில்லை. இதைப் பார்த்த சூரன், வேள்விச் செயல்களைத் தம்பிகளிடம் தந்தான். தான் வானில் சென்று நின்றான். தன் உடல் சதைகளை அரிந்து அரிந்து வேள்வியில் இட்டான்; இரத்தத்தைச் சொரிந்தான்.

அப்படிச் செய்தும் சிவபெருமான் தோன்ற வில்லை. சூரன் வச்சிரத் தூண் மீது ஏறினான். வேள்வித் தீயில் குதித்தான்; எரிந்து போனான். அசுரர்கள் எல்லாரும் புலம்பத் தொடங்கினர். சூரன் வேள்வி செய்த பெருமையைக் கூறி அழுதனர். தாரகனும் அழுதான். சிங்கமுகன் புலம்பினான்.

இதனை அறிந்த இந்திரன் மகிழ்ந்தான். தன்னுடைய தவத்தை எண்ணி இன்பம் அடைந்தான்.

சிங்கமாழகன் தன்னுடைய ஆயிரம் தலைகளையும் அரிந்து, வேள்வித் தீயில் இட்டான். தாரகனும் அப்படியே செய்தான். இருவர் தலைகளும் வளர்ந்தன; வளர்ந்த தலைகளை வேள்வித் தீயிலேயே இட்டனர். சிங்கமுகனும் நெருப்பில் பாய்ந்து உயிர் விட எண்ணினான்.

7. சிவபெருமான் காட்சி

சிவபெருமான் ஒரு கிழ அந்தணர் கோலத்தில் வந்தார். சிங்கமுகனிடம் அவர்கள் வருந்தக் காரணத்தைக் கேட்டார். சிங்கமுகன் அவரை வணங்கி, நிகழ்ந்ததைக் கூறினான். அந்தணக் கோலம் கொண்ட சிவன், சூரனை உயிர் பெற்று எழச் செய்தார்.

சிங்கமுகன், தாரகன் உள்ளிட்ட அனைவரும் மகிழ்ந்தனர். ஆனால் தேவர்களோ பயந்து நடுங்கினர்.

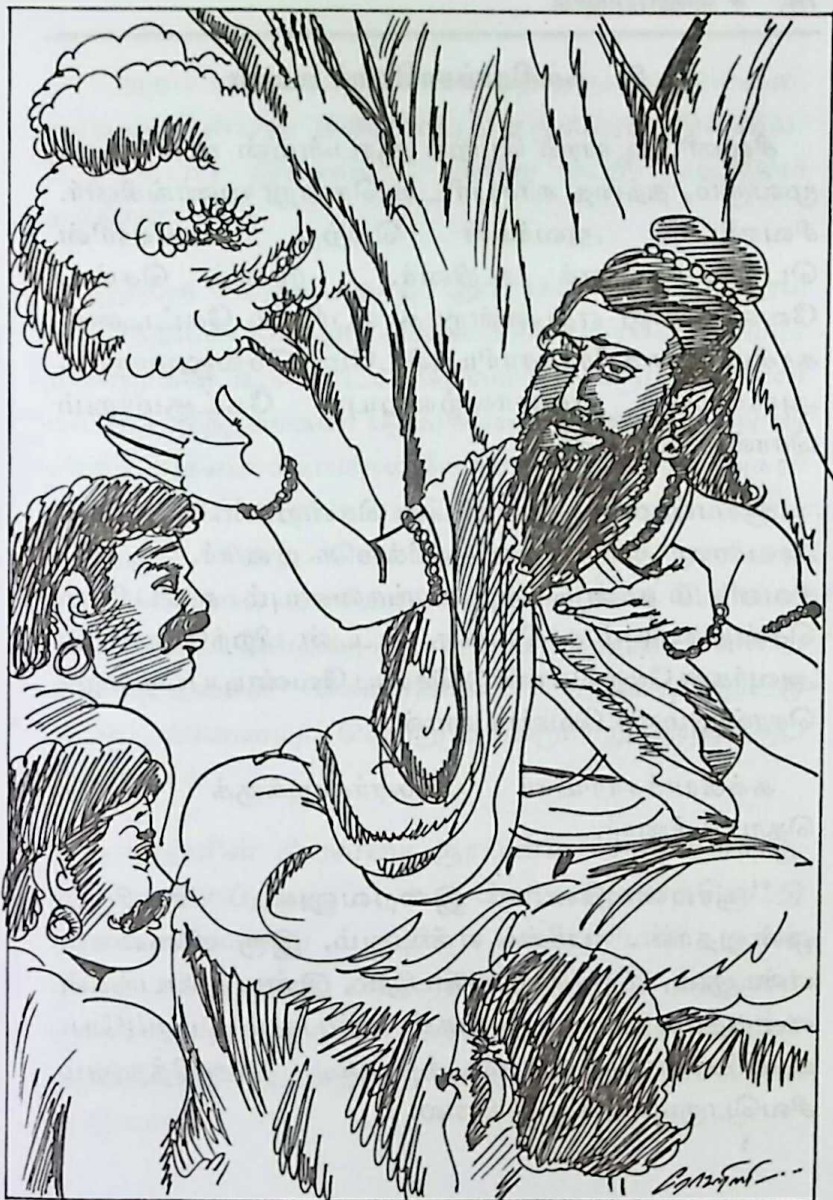
சூரபன்மன் உயிர் பெற்று எழுந்தான். சிவ பெருமான், உமையம்மையுடன் காட்சி அளித்தார். சூரபன்மன் வணங்கி நின்றான். “வேண்டும் வரம் கேள்!” என்று சிவன் சூரபன்மனிடம் கூறினார்.

சூரபன்மன், இறைவனிடம், அண்டங்கள் அனைத்திற்கும் அரசன் ஆகும் உயர்வு, ஆட்சிச் சக்கரம், பதினான்கு உலகங்கட்கும் செல்லும் தேர், அழியா வச்சிர உடம்பு, திருமால் முதலிய தேவர்களை வெல்லும் ஆற்றல், படைக்கலங்கள் போன்றவற்றை வரங்களாகப் பெற்றான்.

அத்தனையும் சிவபெருமான் சூரனுக்கு அருளினார். இந்திர ஞாலத் தேரை நல்கினார். பாசுபதப் படைக் கலங்கள், சிங்க ஊர்தி முதலிய வற்றையும் தந்தருளினார்.

இவற்றிற்கெல்லாம் மேலாக ஆயிரம் கோடி அண்டங்களை நூற்றுஎட்டு யுகம் ஆளும் வரத்தைச் சூரனுக்கு அளித்தார்.

தாரகனும், சிங்க முகனும், சூரனுக்குத் துணை நிற்குமாறு கூறினார். “உங்கள் மூவரையும் நம்முடைய சக்தியைத் தவிர வேறு ஒருவராலும் அழிக்க முடியாது!” என்ற அரிய வரத்தையும் கொடுத்தருளினார் சிவபெருமான்.

8. சுக்கிராச்சாரியார் உரை

சிவனிடம் வரம் பெற்ற சூரபன்மன் உள்ளிட்ட மூவரும், தந்தை காசிபரிடம் சென்று வணங்கினார். சிவனிடம் அவர்கள் பெற்ற வரங்களின் பெருமைகளைக் கூறினார். இனிச் செய்ய வேண்டியது எது என்று காசிபரிடம் கேட்டனர். காசிபர், சுக்கிராச்சாரியாரிடமே செல்லுமாறும், அவரிடமே எல்லாவற்றையும் கேட்குமாறும் சொல்லி விட்டார்.

சூரபன்மன் சுக்கிரனிடம் சென்றான். சுக்கிரன் அவனை அணைத்து ஆசிகள் கூறினார். சூரன், சிவனிடம் தான் பெற்ற வரங்களையும், காசிபரிடம் சென்றதையும் கூறினான். உடன் பிறந்தோராகிய அவர்கள் மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டியவற்றைச் சொல்லுமாறு வேண்டினான்.

சுக்கிராச்சாரியார் அசுரர்களுக்குக் கூறத் தொடங்கினார்.

“சூரபன்மனே! இறைவனும், உயிரும் ஒன்றுதான். பாசம் என்பதும், இரு வினைகள் என்பதும், வீடு பேறு என்பதும், இன்ப துன்பங்கள் என்பதும், பொறிபுலன்கள் என்பதும் பொய்யே. உயிர்களைப் படைத்தலும், அழித்தலும் சிவபெருமானுக்கு இல்லை.

“அறம் என்பது நன்மையைத் தருவது இல்லை. பாவம் என்பது தீமையைத் தருவதும் இல்லை. மறுபிறப்பு இல்லை,” என்று கூறி முடித்தார் சுக்கிரன்.

இதற்கு மேலும், சூரன் தேவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்றும் சொன்னார். சூரனே பிரமம். நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர் யாவரும் சூரனை விடத் தாழ்ந்தவர்கள். தேவர்களைத் தண்டித்து அவர் செல்வங்களைக் கவர்தல் வேண்டும். இந்திரன் அசுரர் குலத்தினரின் உயிர்களைக் கவர்ந்தவன். அவனைப் பிடித்துச் சிறை செய்ய வேண்டும். மூனிவர், தேவர்களைப் பணியாட்களாக ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும். கொலை, களவு, காமம் உறுதியானவை என்றெல்லாம் சொன்னார். ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் சென்று பார்க்குமாறு சூரனுக்குப் பணித்தார்.

சுக்கிரனின் தீயவுரை சூரபன்மனைக் கிளர்ந்து எழச் செய்தது. உடனே ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களைப் பற்றிச் சுக்கிரனிடம் சூரன் கேட்டான். மூலப் பிரகிருதியில் அறிவுத் தத்துவம் தோன்றுவது முதலாக ஆயிரம் கோடி அண்டங்கள் அதிலிருந்து தோன்றுவது வரை சுக்கிரன் விரிவாகக் கூறினார்.

அண்டத்தின் அகலம், உயரம், எல்லை முதலியவற்றைச் சுக்கிரன் எடுத்துரைத்தார். உலகில் உள்ள ஏழு தீவுகளையும், ஏழு கடல்களையும் பற்றிச் சொன்னார். மேரு மலையையும், நாவலந்தீவையும், பல வகையான வருட இனங்களையும், திருக்கைலை மலையையும், சாவகத் தீவு, குசைத் தீவு, கிரவுஞ்சத் தீவு, சான்மலித் தீவு, கோமேதகத் தீவு, புட்கரத் தீவு, மானசோத்தரம் என்னும் மலை, சக்கரவாள கிரி, மகா கைலாச பருவதம், கதிரவன், சந்திர மண்டலம், நட்சத்திரம், புதன், சுக்கிரன், செவ்வாய், வியாழன், சனி என்னும் உலகங்களையும், துருவ, சுவர், மக, சன, தவ, சத்திய, சிவ லோகங்களையும் பற்றி மிக விரிவாகக் கூறினார்.

9. சூரபன்மன் திக்கு விசயம்

சூரபன்மன் இவற்றை எல்லாம் கேட்டான். அப்போது மாயை அங்கு வந்தாள். நிகழ்ந்தவற்றை எல்லாம் அறிந்ததாகக் கூறினாள். அத்துடன் ஏதேனும் மாயைகள் தேவையானால் அவளை நினைக்கும்படியாகவும் கூறிவிட்டு மறைந்தாள்.

அசுரப் படைகள் அளகாபுரிக்குப் புறப்பட்டன. சூரன் இந்திர ஞாலத் தேரில் ஏறினான். குபேரனுடைய அளகாபுரிக்கு அசுரப் படைகள் போய்ச் சேர்ந்தன. குபேரன் அஞ்சி நடுங்கினான். சூரன் கால்களில் விழுந்து வணங்கித் தான் அவனுக்கு

அடிமை என்று சொன்னான். அசுரப் படைகள் அளகாபுரியைக் கொள்ளை அடித்தன.

சூரன் இந்திரன் இருக்கும் திசைக்குப் போனான். இந்திரன் பயந்து சொர்க்கத்தில் மறைந்தான். சூரன் ஊரைக் கொளுத்தினான். நெருப்புக் கடவுளின் நகரத்தை அடைந்தான். நெருப்புக் கடவுள் பயந்து தாரகன் முன்பு கைகளைக் கூப்பி நின்றான். தாரகன் மகிழ்ந்தான். நெருப்புக் கடவுளின் நகரம் கொள்ளை அடிக்கப்பட்டது. தாரகன் நெருப்புக் கடவுளை அவன் நகருக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

இவ்வாறு சூரபன்மன் யமபுரத்தை வென்றான். நிருதி, வருணன், வாயு ஆகியோரை வெற்றி கொண்டான். தன்னை எதிர்த்த ஆதி சேடனை வென்று, அவன் வைத்திருந்த அமுதத்தைப் பறித்து உண்டான். பாற்கடலுக்கு வந்தான்.

அசுரப் படைகளைத் திருமால் எதிர்த்தார். ஆழிப் படையைத் தாரகன் மீது செலுத்தினார். அது தாரகன் கழுத்தை அடைந்தது. அவன் கழுத்துக்கு அது பதக்கமாக மாறி நின்றது. இது கண்டு திருமாலும் தாரகனையும் அசுரர்களையும் வாழ்த்திச் சென்றார்.

சுவர்க்க லோகத்திற்குச் சூரன் போனான். அவன் வந்ததைக் கேட்ட இந்திரன், இந்திராணியுடன் குயில் உருவம் கொண்டு பயந்து பறந்து விட்டான்.

அசுரர்கள் தேவர்களை அடித்துத் துன்புறுத்தினர். தேவர்கள் சூரபன்மனுக்குப் பணியாட்களாக ஆயினர். இந்திரனுடைய செல்வங்கள் எல்லாம் அசுரர்களால் கவரப்பட்டன.

மக லோகம், சன லோகம், தவ லோகம் முதலியவற்றையெல்லாம் கடந்து சூரன் படையுடன் சத்திய லோகம் வந்தான். அங்கிருந்த நான்முகன், காசிபருக்குத் தான் தந்தையாவதால், அசுரர்களுக் கெல்லாம் தான் பாட்டன் முறை என்ற சொந்தத்தைக் கூறினார்; சூரனிடமிருந்து தப்பித்தார்.

நிறைவாகச் சூரன் சிவலோகம் வந்தடைந்தான்; நந்தி எம்பெருமான் அனுமதி பெற்றுச் சிவன் முன் சென்றான். சிவபெருமானின் வாழ்த்துக்களைப் பெற்றான். சிவனை வணங்கி வெளியில் வந்து புறப்பட்டான். மற்றுமுள்ள அண்டங்களையும், சிவபெருமான் கட்டளை இட்டபடி பார்த்து, இந்த அண்டத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான்.

10. தேவர்கள் வரவேற்றனர்

தேவர்களை வென்ற சூரபன்மனை, மாயையின் தந்தை அசுரேந்திரன் வரவேற்க நினைத்தான். தான் சூரனுக்குப் பாட்டன் என்பதனைச் சுக்கிராச்சாரியாரை அனுப்பிச் சொல்லச் செய்தான். சூரபன்மன் அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்தான்.

திருமால் உள்ளிட்ட தேவர்களும் சூரனை மண்ணுலகு சென்று வரவேற்பது என்று முடிவு செய்தனர். பதினோரு கோடி உருத்திரர்களுடன் திருமால், நான்முகன் உள்ளிட்டோர் சூரபன்மனை வரவேற்றனர். சூரன் பதினோரு கோடி உருத்திரர்களைப் பற்றிக் கேட்டான். அவர்கள் நான்முகனின் நெற்றியிலிருந்து தோன்றிய வரலாற்றைத் திருமால் கூறினார்.

11. நகரம் அமைத்தல்

தெய்வத் தச்சனை அழைத்துச் சூரபன்மன் நகரம் ஒன்று அமைக்க ஆணையிட்டான். சுக்கிராச்சாரியார் நகரம் அமைக்க வேண்டிய இடத்தைத் தெய்வத் தச்சனுக்குக் கூறினார்.

நகரம் தென் கடலில் அமைக்கப் பட்டது. அது எண்பதினாயிரம் யோசனை பரப்புடையது. அது செம்பொன் மதிலும், நான்கு வாயில்களும், நான்கு கோபுரங்களும், தெருக்களும், மாளிகைகளும், சூளிகைகளும், அரங்குகளும், சோலைகளும், மன்றங்களும் கொண்டதாய்த் தெய்வத் தச்சனால் உண்டாக்கப்பட்டது. அழகிய அந்தப்புரம், சூரன் வீற்றிருக்கும் அரண்மனை ஆகியவை ஏற்படுத்தப் பட்டன.

கடலை அகழியாக உடைய அந்த நகரம் வீரமகேந்திரபுரம் என்ற பெயரைப் பெற்றது. அதன் பக்கங்களில் எட்டு நகரங்கள் அமைக்கப்பட்டன. ஆசுரம் என்னும் நகரம் வட கடலில் சிங்கமுகனுக்காக அமைக்கப்பட்டது.

மாயாபுரம் என்னும் நகரம், மேருமலையின் தென்புறத்தில், தாரகனுக்காக அமைக்கப் பெற்றது. நகரங்கள் அமைக்கப் பெற்றதை அறிந்த சூரன் படைகளுடன் அங்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

12. முடி சூடுதலும், அரசாட்சியும்

சூரபன்மனை ஓர் ஆசனத்தில் தேவர்கள் இருத்தினர். அவனைக் கடல் நீர் கொண்டு முழுக்காட்டினர். பொன்னாடை அணிவித்து மலர் மாலைகள், அணிகள் சேர்த்தனர். பின்பு அரியணையில் அமர்த்தி, நான்முகன் சூரபன்மனுக்கு முடி சூட்டினான்.

சூரனுக்கு இந்திரன் காளாஞ்சி ஏந்த, குபேரன் அடைப்பையைத் தாங்க, வாயு சாமரம் வீச, சூரியனும், சந்திரனும் குடை பிடிக்க, அருணனும் அவன் மகனும் ஆலவட்டம் வீசினர். கந்தருவர் இசை பாட, எமனும், நெருப்புக் கடவுளும் கூட்டத்தை ஒழுங்குபடுத்த, வியாழனும், சுக்கிரனும் வாழ்த்துரைத்தனர். தேவமாதர் ஆடல் நிகழ்த்தினர்.

இவ்வாறு பல சிறப்புகளுடன் சூரபன்மன் அரியணை ஏறினான். துர்குணன், தருமகோபன், துன்முகன், சங்கபாலன், வக்கிரபாலன், மகிடன் ஆகியோர் சூரனின் அமைச்சர்கள் ஆயினர்.

சூரனது அரசாட்சியில், திருமால் கூப்பிட்ட குரலுக்கு வர வேண்டும். நான்முகன் நாள்தோறும் பஞ்சாங்கம் பார்த்துச் சொல்ல வேண்டும். சூரியன் இளவெயில் காட்ட வேண்டும். சந்திரன் என்றும் முழுமையாய் ஒளி வீச வேண்டும். தீக் கடவுள் எப்போதும் குளிர்ச்சியாய் இருக்க வேண்டும். யமன் யாருடைய உயிரையும் கொண்டு போதல் கூடாது. வாயு நகர் கூட்ட வேண்டும். வருணன் நகரில் நீர் தெளித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு வரையறைகள் அமலுக்கு வந்தன.

சூரபன்மன் விசுவகன்மாவின் மகள் பதும கோமளையை மணந்தான். சிங்கமுகன் யமன் மகள் விபுதையை மணந்தான். தாரகன் நிருதியின் மகள் சவுரியை மணந்தான்.

திருமணங்களுக்குப் பின் அவரவர் அவரவர் களுடைய இருப்பிடங்களை அடைந்தனர். எல்லா அண்டங்களிலும் தன்னுடைய ஆட்சிநிலைக்கும்படி எல்லா அண்டங்களுக்கும் தன்னுடைய படைகளைச் சூரன் அசுரர்களுடன் அனுப்பி வைத்தான்.

13. தேவர்களுக்கு இழிந்த பணிகள்

சூரபன்மன் ஒரு நாள் இந்திரன் முதலிய தேவர்களை அழைத்தான். கடலுக்குச் சென்று மீன்களைப் பிடித்து வருமாறு ஆணையிட்டான். தேவர்கள் நாணினர்; அஞ்சினர்; நடுங்கினர். வேறு வழியில்லாமல் கடலுக்குச் சென்றனர்.

இந்திரன், வருணனை அழைத்துக், கடல் மீன்களைக் கரையில் சேர்க்குமாறு வேண்டினான். அவனும் அப்படியே செய்தான். இந்திரன் மீன்களைத் தேவர்கள் தலையில் ஏற்றினான். தேவர்கள் மீன் சமந்தனர். அசுரர்கள் ஏளனமாய்ச் சிரித்தனர். நாள்தோறும் இச்செயல் நிகழ்ந்தவண்ணம் இருந்தது.

14. சூரபன்மன் மக்களைப் பெற்றான்

சூரனின் மனைவி பதுமகோமளை மகன் ஒருவனைப் பெற்றாள். அந்தக் குழந்தை தொட்டிலில் படுத்திருந்தது. அப்போது சூரியனுடைய ஒளி சிறிது அதன் மீது பட்டது.

உடனே அந்தக் குழந்தை கோபத்துடன் சூரியன் மீது பாய்ந்தது. அதைக் கொண்டு வந்து தொட்டில் காலில் கட்டியது. மீண்டும் படுத்துக் கொண்டது.

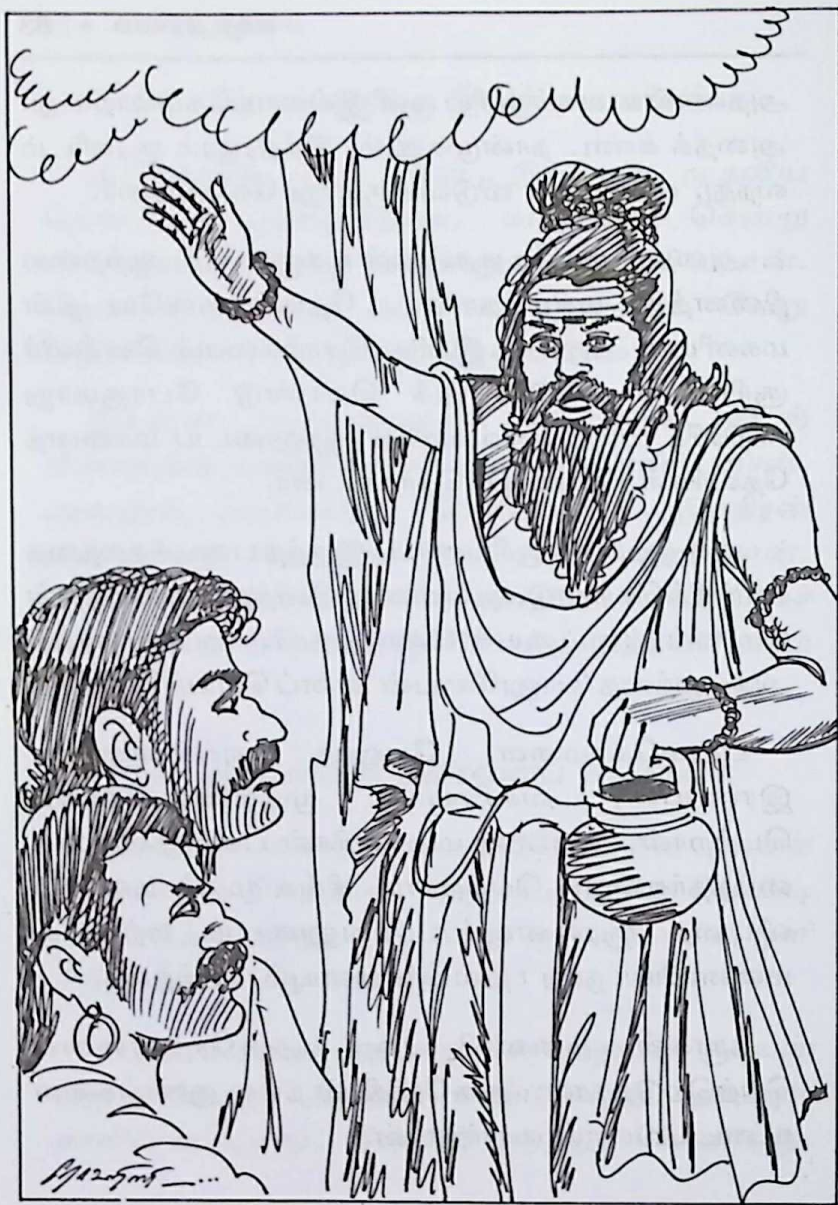
அதனால் உலகம் சூரிய ஒளி இல்லாமல் தடுமாறியது. அதைக் கண்ட நான்முகனும், இந்திரனும் சூரனிடம் வந்து, சூரியனை விடுவிக்குமாறு வேண்டினர்.

அதை உணர்ந்த சூரன் தன் மகனுடைய ஆற்றலை நினைத்து மகிழ்ந்தான். தேவர்களையே தன் மகனிடம் அனுப்பி இனிய சொற்களைச் சொல்லிச் சூரியனை விடுவித்துக் கொண்டு போகுமாறு கூறிவிட்டான். அவ்வாறே சூரனுடைய மகனைத் தேவர்கள் வேண்டிக் கொண்டனர்.

அக் குழந்தை சூரியனிடம் இருந்த படைக்கலத்தை வாங்கிக் கொண்டு, அவனை விடுவித்தது. நான்முகன் மோகப் படையைக் கொடுத்தார். அன்று முதல் அக்குழந்தை 'பானுகோபன்' எனப் பெயர் பெற்றது.

பதுமகோமளை மேலும் அக்கினிமுகன், இரணியன், வச்சிரவாகு முதலியவர்களைப் பெற்றாள். சூரனின் மனைவிகள் பலர் மூவாயிரம் மைந்தர்களைப் பெற்றனர். சிங்க முகன் மனைவி விபுதை சூரனையும், அவனுடைய மற்றைய மனைவியர் நூறு புதல்வர்களையும் பெற்றனர்.

தாரகன் மனைவி சவுரி அசுரேந்திரனைப் பெற்றெடுத்தாள். அசுரேந்திரன் நல்ல குணங்களை உடையவனாய் வளர்ந்தான்.

15. வில்வலன் வாதாவி கதை

சூரபன்மன், சிங்கமுகன், தாரகன் ஆகிய மூவருக்கும் அசமுகி என்ற ஒரே தங்கை. ஒழுக்கம் இல்லாதவள்; ஆட்டுமுகத்தை உடையவள். இவள் திருமணம் ஆகாதவள். தேவர்களுடைய மனைவிகளைத் தன் அண்ணன்களுக்கு மனைவிகள் ஆக்க நினைப்பவள்; முறை கெட்டவள்.

அவள் துருவாச முனிவரைச் சேர்ந்து மைந்தர்களைப் பெற நினைத்தாள். துருவாசர் அவளுடைய செயலைக் கண்டு வெறுத்தார். அவளைச் சேர மறுத்தார். ஆனால் அசமுகி அவரை வலிந்து அணைத்தாள். அவ்வாறு அணைத்ததால் இரண்டு மக்கள் பிறந்தனர். அவர்களே வில்வலன், வாதாவி என்ற பெயர் பெற்றனர்.

வில்வலன் வாதாவி இருவரும் துருவாசருடைய தவத்தைக் கேட்டனர். அவர் தர மறுத்தார். உடனே இரண்டு மைந்தர்களும் அவரைக் கொல்லத் துணிந்தனர். உடனே துருவாசர், “முனிவர்களுக்கே துன்பம் செய்யும் நீங்கள் இருவரும் அகத்திய முனிவரால் கொல்லப் படுவீர்களாக!” என்று அவர்களுக்குச் சாபம் கொடுத்தார்.

வில்வலனும், வாதாவியும் நான்முகனை நோக்கித் தவம் செய்தனர். நான்முகன் தோன்றவில்லை. அதனால் வில்வலன், வாதாவியைக் கிழித்து, அவன்

இரத்தத்தால் வேள்வி செய்தான். நான்முகன் தோன்றினார். இறந்த வாதாவி பிழைக்க வேண்டும் என்றும், அவன் எத்தனை முறை இறந்தாலும் பிழைத்து எழ வேண்டும் என்றும் வரத்தை நான்முகனிடம் பெற்றான்.

சூரனிடம் சென்று, இருவரும் வாழ்த்துக்களைப் பெற்றனர். பிறகு குடக நாட்டுக் காட்டில் இருவரும் வசித்தனர். காட்டில் செல்லும் முனிவர்களை விருந்துக்கு அழைப்பார்கள். ஆட்டு முகமுடைய வாதாவியை ஆடாக்கி அடித்து, வந்த முனிவருக்கு வில்வலன் கறி விருந்து வைப்பான். முனிவர் உண்ட பிறகு, தம்பியை வில்வலன் பெயர் சொல்லி அழைப்பான். அவன் முனிவருடைய வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியே வருவான். இவ்வாறு இறந்த முனிவர்களின் உடல்களை உண்டு மகிழ்வார்கள்.

16. இந்திரன் மறைந்து வாழ்ந்தான்

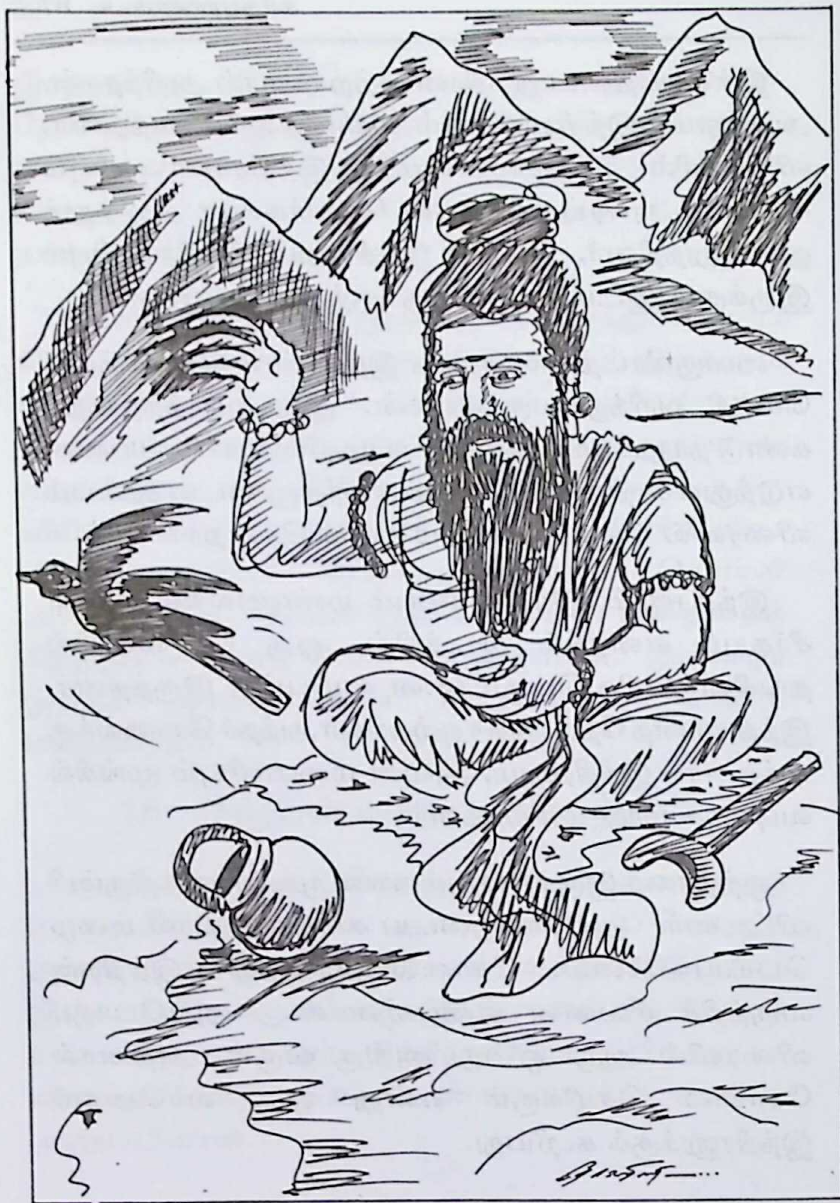
சூரபன்மன் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு உலகத்தில் இருப்பான். ஆனால் மாலைப் பொழுது ஆனவுடன் வீரமகேந்திரபுரம் வந்து விடுவான். இவ்வாறு இருக்கும்போது இந்திரனைப் பிடித்துவரத் தன் படைகளையும், இந்திரானியைப் பிடித்துவர ஒன்பது கோடி அசுரப் பெண்களையும் வானுலகம் அனுப்பினான்.

இச்செய்தியை இந்திரன் ஒற்றர்களால் அறிந்தான். அவனும், இந்திராணியும் மண்ணுலகம் வந்தனர். விண்ணில் அவனையும், இந்திராணியையும் காணாத அசுரப் படைகள் தேவர்களை அடித்துத் துன்புறுத்தினர். ஆனால் இந்திரனும், இந்திராணியும் இருக்கும் இடம் அசுரர்களுக்குத் தெரியவில்லை.

வைகுண்டத்தில் இருந்த இந்திரன் மகன் சயந்தன் செய்தி அறிந்து வருந்தினான். இந்த வருத்தத்தைக் கண்டு நாரதர் சயந்தனுக்குப் பழவினையின் பயனை எடுத்துக் கூறினார். மேலும் சயந்தனுடைய துன்பம் விரைவில் நீங்கும் என்றும் கூறிச் சென்றார்.

இந்திரனும், இந்திராணியும் மண்ணுலகில் உள்ள சீர்காழி என்னும் இடத்தில், ஒரு சோலையில் தங்கினர். சிவபெருமானை வழிபட்டு இருந்தனர். இந்திரனைத் தேடி அசுர ஒற்றர்கள் அந்தச் சோலைக்கு வந்தனர். இந்திரனும், அவன் மனைவியும் மூங்கில் வடிவாக மாறி மறைந்தனர்.

ஒற்றர்கள் இருவரையும் காண முடியாமல் திரும்பி விட்டனர். அசுரர்களுடைய கட்டளையால் மழை பெய்யவில்லை. சோலை காய்ந்தது. இந்திரன் வருந்திச் சிவனை எண்ணினான். அப்போது, விரைவில் ஆறு ஒன்று அங்கு வரும், அதனால் சோலை செழிக்கும் என்று ஒரு வானொலி இந்திரனுக்குக் கூறியது.

17. விந்திய மலையும் அகத்தியரும்

ஒருமுறை நாரதர் விந்திய மலையிடம் சென்று, மேரு மலை ஆணவத்தோடு இருப்பதாகக் கூறினார். அதைக் கேட்ட விந்திய மலை தானும் மேருமலைக்குச் சமம்தான் என்று நாரதரிடம் சொல்லியது. அது தன் பெருமையைக் காட்டச் சத்திய லோகம் வரை உயர்ந்தது. ஆணவத்தால் உயர்ந்து நின்றது.

சூரியன் முதலியோர் அகத்தியரைக் கொண்டு விந்திய மலையின் ஆணவத்தை அடக்க நினைத்தனர். அகத்தியரை வேண்டி நின்றனர். அகத்தியர் சிவனை நினைத்தார். சிவபெருமான் தோன்றினார். அகத்தியருக்கு வேண்டியது என்ன என்று கேட்டார்.

அகத்தியர், “விந்திய மலையை அடக்க எனக்கு ஆற்றல் வேண்டும். தென்திசை செழிக்க ஒரு நல்ல ஆறு வேண்டும்,” என்ற வரங்களைக் கேட்டார். அந்த இரண்டு வரங்களையும் அகத்தியருக்குச் சிவபெருமான் நல்கினார்.

காவிரி என்னும் ஆற்றை அகத்தியருக்குச் சிவன் அளித்தார். அதைத் தம் கமண்டலத்தில் எடுத்துக் கொண்டு, அகத்தியர் மேரு மலையிலிருந்து பொதிய மலைக்குப் புறப்பட்டார்.

அவ்வாறு அகத்தியர் செல்லும் வழியில் தாரகனின் மாயாபுரி இருந்தது. அங்கிருந்த கிரவுஞ்சன் என்ற அசுரன் பெரிய மலையாக நின்றான். அதனைத் தன் கைத்தடியால் அடித்து அகத்தியர் தூளாக்கினார். அத்துடன் கிரவுஞ்சனை மலை வடிவாகவே இருக்கும்படி சாபம் இட்டார். முருகனுடைய வேல் படையால் அவன் இறக்க வேண்டும் என்றும் ஆணையிட்டார்.

பிறகு அகத்தியர் விந்தியமலைச் சாரலுக்கு வந்தார். விந்திய மலையை வழி விடும்படி வேண்டினார். விந்தியமலை தன் ஆணவத்தால் அவருக்கு வழிவிட மறுத்தது. உடனே அகத்தியர் சிவனை நினைத்தார். தமது கைகளைச் சத்திய லோகம் வரை நீட்டி விந்தியமலையின் தலையில் வைத்து அழுத்தினார்.

விந்தியமலை பாதாளம் போயிற்று. விந்தியமலை தன்னைப் பொறுத்துக் கொள்ளுமாறு அகத்தியரை வேண்டியது. அகத்தியர் தாம் திரும்ப வரும்போது அது வெளியே வரும் என்று சொல்லித் தென் திசை நோக்கி நடந்தார்.

18. வில்வலன், வாதாவி மறைதல்

பொதிகை மலைக்குச் செல்லும் அகத்தியரை வில்வலன், வாதாவி ஆகிய இருவரும் கண்டனர். அவரைக் கொன்று தின்ன முடிவு செய்தனர்.

அகத்தியரை விருந்துண்ணத் தம்மிடத்திற்கு வருமாறு அழைத்தனர்.

வில்வலன் வழக்கம் போல் வாதாவியை ஆடாக்கினான்; கொன்று கறி சமைத்தான். அகத்தியருக்குக் கறியை விருந்து படைத்தான். அகத்தியர் உண்டு முடித்தார்.

வாதாவியை வில்வலன் பெயர் சொல்லி அழைத்தான். அகத்தியர் வயிற்றில் இருந்த வாதாவி வெளியில் வர முயன்றான். அதற்குள் அகத்தியர், 'என்னால் உண்ணப்பட்ட வாதாவி அழியட்டும்!' என்று சாபம் தந்தார். வாதாவி அகத்தியர் வயிற்றில் செரித்துப் போய்விட்டான்.

வாதாவி இறந்ததை அறிந்த வில்வலன் தடி கொண்டு அகத்தியரை அடிக்க வந்தான். அகத்தியர் ஒரு தருப்பைப் புல்லைச் சிவப்படையாக்கி அவன் மீது விட்டுக் கொன்றார்.

19. காவிரி வந்தது

அகத்தியர் கொங்கு நாடு சென்றார். அங்கு, துருவாசரின் புதல்வர்களாகிய வில்வலன், வாதாவியைக் கொன்ற பாவம் நீங்கச் சிவலிங்கம் அமைத்து வழிபட்டார். பாவம் நீங்கப் பெற்றார்.

அப்போது சீர்காழியில் இருந்த இந்திரனை நாரதர் கண்டார். இந்திரன் தான் இருக்கும் சோலை மழையில்லாமல் காய்ந்திருப்பதைக் கூறினான். கொங்கு நாட்டில் அகத்தியர் கமண்டலத்தில் காவிரி இருப்பதை நாரதர் சொன்னார். அது இங்கு வந்தால் இந்திரன் கவலை தீர்ந்து விடும் என்பதையும் கூறினார்.

அதைச் சீர்காழிக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமானால் யானை முகப் பெருமானை வழிபட வேண்டும். அவர் போய்க் கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்துக் காவிரியைச் சீர்காழிக்கு வரச் செய்து விடுவார் என்றும் சொன்னார்.

இந்திரன் விநாயகரை வேண்டினான். விநாயகரும் அவனுக்கு அருளுவதாகச் சொன்னார். கொங்கு நாடு சென்றார். காக்கை வடிவம் எடுத்தார். அகத்தியரின் கமண்டலத்தின் மீது அமர்ந்தார். அகத்தியர் அக் காக்கையை விரட்டினார்.

காக்கை வடிவில் இருந்த விநாயகர் கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்து விட்டார். விநாயகரது ஆணையால் கமண்டல நீர் காவிரியாகப் பெருக்கெடுத்தது.

பிறகு காக்கை வடிவில் இருந்த விநாயகர் அந்தணர் கோலத்தோடு சென்றார். அவரைப் பிடிக்க அகத்தியர்

ஓடினார். அந்தண வடிவில் வந்த விநாயகரை எப்படியும் பிடித்துக் குட்டி விட வேண்டும் என்று அகத்தியர் நினைத்தார். அதைச் செய்ய அவரால் இயலவில்லை.

விநாயகர் தம் உண்மை உருவத்தைக் காட்டினார். விநாயகக் கடவுளைக் கண்டார் அகத்தியர். உடனே தாமே தம் தலையில் குட்டிக் கொண்டார். விநாயகரைக் குட்டி நினைத்தோமே என்று வருந்தினார். தம் குற்றம் பொறுக்கும்படி விநாயகரை வேண்டினார். தம்மைப் போல விநாயகருக்கு முன்பு நின்று யார் குட்டிக் கொண்டாலும் அவர்களுக்கு விநாயகர் அருள் தர வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

அகத்தியர் மீண்டும் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். வழியில் ஒரு வைணவப் பதியை அடைந்தார். அங்குள்ள வைணவர்கள் அவரை இகழ்ந்தனர். பிறகு அகத்தியர் வைணவரது கோலம் கொண்டு அப் பதிக்குள் சென்றார். அக் கோலம் கண்டு வைணவர்கள் அவரை வரவேற்றனர். திருமால் வடிவைக் காட்டினார்.

அகத்தியர் திருமாலைச் சிவனாக மாற்றி விட்டார். அதனைக் கண்ட வைணவர்கள் அகத்தியரை விரட்டினர். அகத்தியர் தமது சினத் தீயினால்

அவர்களை எரித்தார். மீண்டும் சிவ வடிவம் கொண்டு அகத்தியர் அங்கிருந்து புறப்பட்டார். திருமுற்றம் என்னும் அவ்வூர் அன்று முதல் சிவத்தலம் ஆகியது.

20. இந்திரன் வழிபாடும், தேவர்கள் புலம்பலும்

அகத்தியர் கமண்டலத்திலிருந்து காவிரி புறப்பட்டது. சீர்காழியை அடைந்தது. இந்திரன் இருந்த சோலை செழித்தது. பலவகை மலர்கள் மலர்ந்தன. அவற்றை எல்லாம் இந்திரன் பறித்தான். முறையாகச் சிவவழிபாடு செய்தான்.

தேவர்கள் சீர்காழிக்கு வந்தனர். இந்திரனைக் கண்டனர். தாங்கள் சூரபன்மனால் துன்பங்கள் அடைவதைக் கூறிப் புலம்பினர். அவர்களைத் துன்பத்திலிருந்து காக்காமல், இந்திரன் மட்டும் சீர்காழியில் இருப்பது சரியானது அல்ல என்று குறை கூறினர்.

இந்திரன், தான் தன் மனைவியைக் காக்கவே, சீர்காழி வந்ததாகத் தேவர்களிடம் கூறினான். தேவர்களை எல்லாம் கயிலைக்கு அழைத்துச் சென்று சிவபெருமானிடம் குறைகளைச் சொல்லலாம் என்று சொன்னான். தேவர்களுடன் கயிலைக்குப் புறப்பட்டான்.

எல்லாரும் முதலில் இந்திராணி இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றனர். தேவர்கள் குறை தீர்க்கத் தானும், தேவர்களும் கயிலைக்குச் செல்லப் போவதாக இந்திராணியிடம் இந்திரன் கூறினான். உடனே இந்திராணி தான் மட்டும் தனியாக இருக்க அஞ்சுவதாகக் கூறினாள்.

அதற்கு இந்திரன், “இந்திராணியே! பயப்படாதே! சிவபெருமானுக்கும், திருமாலுக்கும் ஐயனார் என்றொரு மைந்தன் பிறந்தார். அவரை நீ துன்பம் வரும் காலத்தில் நினைப்பாயாக! உடனே உன்னைத் துன்பத்திலிருந்து அவர் காப்பார்,” என்று சொல்லி, ஐயனாருடைய வரலாற்றை இந்திரன் கூறினான்.

21. அசமுகியும் இந்திராணியும்

இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர்கள், கைலையை அடைந்தனர். சிவபெருமானது திருமுன் செல்ல நந்தி தேவரை அனுமதி வேண்டினார். நந்தி தேவர், “சிவபெருமான், சனகர் முதலிய முனிவர்கள் நால்வருக்கும், மெய்யறிவு உணர்த்திக் கொண்டிருக்கிறார். இப்போது நீங்கள் உள்ளே போக முடியாது,” என்று தேவர்களிடம் கூறினார்.

சிவபெருமானைத் தரிசிக்கும் காலம் வரை அங்குக் காத்துக் கொண்டிருக்கப் போவதாகச் சொல்லித் தேவர்கள் அங்கே தங்கினர்.

சீர்காழியில் இந்திராணி சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் செய்து கொண்டிருந்தாள். அப்போது அங்கு வந்த ஆட்டுத் தலையை உடைய அசமுகி இந்திராணியைக் கண்டாள். அவளை எப்படியும் தன்னுடைய அண்ணன் சூரபன்மனிதம் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிட வேண்டும் என்று எண்ணினாள். இந்திராணியை நெருங்கினாள்.

இந்திராணி அவளைக் கண்டு பயந்தாள். அசமுகி, சூரபன்மனின் பெருமைகளை எல்லாம் சொல்லி, இந்திராணியை அவனுக்கு மனைவி ஆகும்படி வேண்டி னாள்.

இந்திராணி அவளது சொற்களைக் கேட்டாள். இந்திரனைத் தவிர வேறு ஒரு ஆடவனையும் தான் நினைக்க முடியாது என்பதைச் சொன்னாள். அது மட்டுமல்லாமல் அசமுகி உயிர் பிழைக்க வேண்டுமானால் அங்கிருந்து ஓடிவிடும்படியாகவும் அவளை எச்சரித்தாள்.

ஆனால், அசமுகி அவள் வார்த்தையைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தவில்லை. இந்திராணியின் கையைப் பிடித்தாள். இந்திராணி ஐயனாரை நினைத்துக் கதறினாள். அங்கு நடப்பவற்றை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாகாளர் ஓடிவந்தார்.

அசமுகியை எச்சரித்தார். இந்திராணியை விடா விட்டால் அவளது கையை வெட்டி விடுவதாகவும் அச்சுறுத்தினார்.

அசமுகி கேட்கவில்லை. மாகாளருடன் போர் செய்யத்துணிந்தாள். மாகாளரைத் தின்றுவிடுவதாகக் கூறினாள். சூரபன்மன், தாரகாசுரன் ஆகியோர் பெயரைச் சொல்லி மாகாளரைப் பயமுறுத்தினாள்.

உடனே வீரமாகாளர் அசமுகியின் கைகளை வெட்டினார். தமது தடிகளால் உதைத்து வீழ்த்தினார். அசமுகி பெண் என்பதால் கொல்லாமல் விட்டு விட்டார்.

அசமுகி துன்பத்தால் புலம்பி வருந்தினாள். இந்திராணியை நோக்கினாள். சூரபன்மனுடைய தங்கையாகிய தான் இந்திரன், இந்திராணி உள்ளிட்ட தேவர்களைச் சிறை செய்வதாகச் சூளுரைத்தாள். அவ்விடம் விட்டு அகன்றாள்.

இவ்வாறு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியைக் கைலையில் இருந்த இந்திரனிடம் நாரதர் கூறினார். இந்திரன் சிவபெருமானைக் காணக் கைலையில் இருந்தான். தான் சிவனைக் காணும் காலம் இன்னும் வரவில்லை என்று வருந்தினான். நந்தி தேவரைப் பார்த்து, “நான் நிலவுலகம் சென்று மீண்டும் தவம் செய்து விட்டுப் பிறகு வருகிறேன்,” என்று சொல்லிவிட்டுச் சீர்காழி வந்தான்.

இந்திராணியையும், தேவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு, மேருமலையை இந்திரன் அடைந்தான். அங்கு ஓர் இடத்தில் மறைந்து இருந்தான்.

22. சூரபன்மன் அரசாட்சி

அசமுகி சூரபன்மன் அரசு வீற்றிருக்கும் மகேந்திரபுரியை அடைந்தான். அங்குச் சூரபன்மன், சிங்கமுகனும், தாரகாசுரனும் சூழ்ந்திருக்கப் பெருமையுடன் அத்தாணி மண்டபத்தில் அரியாசனத்தில் வீற்றிருந்தான்.

அசமுகி கையிழந்து நிற்பதை மகேந்திரபுரியில் இருந்த அசுரர்கள் கண்டனர். அவள் கை இழந்ததற்குரிய காரணங்களைப் பலரும் பலவாறு பேசினர். சூரபன்மனது தங்கையின் கையை வெட்டும் துணிச்சல் யாருக்கு உண்டு என்று ஆச்சரியப்பட்டனர்.

அசமுகி அத்தாணி மண்டபத்தை அடைந்தான். தன்னைக் காக்கத் தனது தாயும் வரவில்லை, உடன் பிறந்தவர்களும் வரவில்லையே என்று அழுது புலம்பினாள். சூரபன்மன், தாரகாசுரனது வீரத்தை எல்லாம் கூறி, தன்னை யாரும் காக்க வரவில்லையே என்று வருந்தினாள்.

அரியாசனத்தில் வீற்றிருந்த சூரபன்மனின் கால்களில் விழுந்து புரண்டாள். மானமே போய் விட்டதாகப் புலம்பினாள்.

சூரன் அசமுகியின் கோலத்தைக் கண்டான், “அசமுகியே! உன் கைகளை வெட்டியவன் யார்?” என்று கோபத்துடன் கேட்டான்.

அசமுகி அழுதவண்ணம், “என் அன்புக்குரிய அண்ணனே! இந்திராணி மண்ணுலகில் ஓரிடத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தாள். அவளை உன்னிடத்திற்குக் கொண்டு வருவதற்காகத் தூக்கினேன். அப்போது என் கைகளைத் தேவன் ஒருவன் வந்து வெட்டினான். இந்திராணியையும் என்னிடமிருந்து விடுவித்தான்!” என்று சொன்னாள்.

சூரபன்மன் மிகுதியான கோபம் கொண்டான். பற்களை நறநறவெனக் கடித்தான். அவனது கண்கள் நெருப்பினைக் கக்கின. மனத்திலிருந்து கோபத்தீ எழுந்தது. பெருமூச்சு விட்டான்.

இதனைக் கண்ட தேவர்கள் நடுங்கினர். மலைகள் குலுங்கின. விண்ணும், மண்ணும் நடுங்கின.

சூரபன்மன் தன் தம்பியரை நோக்கினான். “தேவர்கள் நமக்குக் குற்றேவல் செய்பவர்கள். அவர்களுள் ஒருவன் நம் தங்கையின் கையை

வெட்டினான். இனிமேல் மனிதர்கள் கூட நம்மைக் கொன்று விடுவார்கள். இந்திரனையும், இந்திரானியையும் சிறை செய்யாமல் போனோம். இந்திர ஞாலத் தேர் முதலிய இணை இல்லாத பெருமை மிக்க பல பொருள்கள் நம்மிடம் உள்ளன. ஆனால் நம்முடைய தங்கைக்குத் தீங்கு வந்து விட்டதே. இதைப் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பதுதான் நமக்கு அழகா?" என்று கூறி வீர முழக்கம் செய்தான்.

இவ்வாறு சூரன் கூறியவை கேட்ட அவனுடைய மைந்தன் பாணுகோபன் கோபத்துடன் எழுந்தான். தன்னுடைய அத்தைக்கு நிகழ்ந்த துன்பம் கண்டு சிறினான். தேவலோகத்தையே எரித்து விடுவதாகக் கூறினான். உலகம் முழுவதும் தேடிப் பார்த்துத் தேவர்களைப் பிடித்து வருவதாகச் சொல்லிப் புறப்பட்டான்.

சூரபன்மன் நான்முகனுக்கு ஏவலரை அனுப்பினான். நான்முகன் சூரனிடம் வந்தார். அசமுகியின் கையை மீண்டும் படைக்கும்படியாகச் சூரன் நான்முகனுக்கு ஆணையிட்டான். நான்முகன் கட்டளையால் அசமுகியின் கைகள் வளர்ந்தன.

அசமுகியை மகேந்திரபுரியில் இருக்கச் செய்துவிட்டு, சூரன் பாணுகோபனை மண்ணுலகு அனுப்பினான். சூரனின் ஏவலர் சூரியன், வாயு

போன்றவர்களைச் சூரனுக்கு முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். சூரன், தன்னுடைய தங்கையின் கைகளை வெட்டிய காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததற்காக, அவர்களைச் சாடினான்.

அவர்கள் பேசாமல் இருந்தனர். அவர்களைச் சூரன் சிறையில் அடைத்தான். மண்ணுலக மன்னர்களையும் சிறையில் இட்டான். அவர்களுடைய நாவையும், கைகளையும், முக்கையும், காதுகளையும், தோளையும், தலையையும் வெட்டி வீழ்த்தினான்.

நான்முகன் சூரபன்மனைப் பார்த்து, “சூரியனும், வாயுவும், மற்றக் கடவுளரும் இல்லாவிட்டால் உலகில் இயக்கம் இருக்காது. எனவே அவர்களைச் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்க!” என்று கேட்டுக் கொண்டார். சூரபன்மன் அப்படியே அவர்களை விடுவித்துவிட்டு, இந்திரனோடு சேரக் கூடாது என்று அவர்களுக்கு ஆணை பிறப்பித்தான்.

23. தேவர்கள் சிறை புகுந்தனர்

மகேந்திரபுரியை விட்டுப் புறப்பட்ட பாணுகோபன் சீர்காழியை வந்தடைந்தான். அவனுடன் அசுரப் படைகளும், குதிரை, தேர், யானைப் படைகளும் வந்தன.

முன்பு அசமுகியுடன் வந்த துன்முகி என்பாள் இந்திராணி இருந்த சோலையைப் பாணுகோபனுக்குக் காட்டினாள். அசமுகியின் கைகளை வெட்டியவனை அங்கு பாணுகோபன் தேடி விட்டு, அவன் கிடைக்காமையால், விண்ணுலகுக்குப் போனான்.

தேவர்கள் அவன் வருவதைக் கண்டு பயந்தனர். இந்திரன் மகன் சயந்தனிடம் சென்று, பாணுகோபன் வரவைக் கூறினர்.

அதைக் கேட்ட சயந்தன், தன் தாய் தந்தையர் இருக்கும் இடம் தெரியவில்லையே என வருந்தினான். அவனது குலகுருவும் அவனுடன் இல்லாமையை உணர்ந்தான். விதியை எண்ணி வருந்தினான். இனி அசுரர்களை எதிர்த்துப் போரிடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்பதை அறிந்தான். தன்னுடன் தேவர்களையும் வரும்படி அழைத்தான். பயப்படுகிறவர்கள் ஓடிவிடும்படியாகவும் கூறினான். தேவர்களும், அசுரர்களுக்கு அடிமையாய் இருப்பதைவிடப் போர் செய்து இறப்பதே மேல் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். பாணுகோபனோடு போர் புரியத் தலைப்பட்டனர்.

சயந்தன் வெள்ளானை மீது ஏறினான். பாணுகோபனுக்கு முன்னே போய் நின்றான். அம்பு மழை பொழிந்தான். பல நூறு வெள்ள அசுரர்

படைகளை அழித்தான். மாயப் போர் செய்து அசுரர்கள் பலரை வென்றான்.

இவற்றை எல்லாம் பாணுகோபன் பார்த்தான். தன் படை அழிவதைக் கண்டான். தனக்குச் சுக்கிராச்சாரியார் சொல்லி வைத்த ஞான மந்திரத்தை நினைத்தான். சயந்தனுடைய மாயங்கள் அழிந்தன. சயந்தன் தனிமையானான்.

பாணுகோபனுக்கும், சயந்தனுக்கும் நேருக்கு நேர் போர் முண்டது. பாணுகோபனின் வில் நாணை அறுத்தான் சயந்தன். அவனது குதிரைகளையும் படைகளையும் அழித்தான். ஆனால் இறுதியில் பாணுகோபன் நூறாயிரம் அம்புகளால் சயந்தனை அடித்தான். சயந்தன் மயங்கி வீழ்ந்தான். அமுதம் உண்டதனால் அவன் உயிர் போகவில்லை.

பாணுகோபனை வெள்ளாளை எதிர்த்தது. பாணுகோபன் அதன் தந்தங்களை ஒடித்து, வீழ்த்தினான். சயந்தனை அசுரர்கள் பிடித்தனர். தேவர்கள் கூட்டத்தோடு அவனைப் பாணுகோபன் சிறையில் அடைத்தான்.

பாணுகோபன் வானிலுள்ள தேவர்களையும் பிடித்துச் சிறை செய்யச் செய்தான். விண்ணுலகைத் தீயிட்டு எரித்தான். சிறை செய்யப்பட்ட சயந்தன்

உள்ளிட்ட தேவர்களை எல்லாம் பாணுகோபன் சூரனுக்கு முன் கொண்டு போய் நிறுத்தினான். சூரன் தேவர்களுடைய கை, கால், தோள், காதுகளை அறுக்கச் செய்தான்.

அசமுகி அதைப் பார்த்து மகிழ்ந்தாள். ஆனால் தேவர்களுடைய தவத்தால் அறுபட்ட உறுப்புகளெல்லாம் மீண்டும் அவரவர் உடலில் பொருந்தின. தேவர்களை விலங்கிட்டுச் சிறையில் அசுரர்கள் அடைத்தனர். தேவர் குலப் பெண்களும் சிறையில் அடைக்கப் பெற்றனர்.

தந்தங்களை இழந்த வெள்ளை யானை திருவெண்காட்டிற்கு வந்தது. சிவனை வழிபட்டது. அதனுடைய கொம்புகள் வளர்ந்தன.

இந்திரனும், இந்திராணியும் தேவலோகம் வந்தனர். தம் மகன் அசுரர்களால் சிறை வைக்கப்பட்டதை அறிந்தனர். மேருமலையை அடைந்து தவத்தில் ஈடுபட்டனர்.

சிவபெருமான் தோன்றி, இந்திரன் வேண்டுவது யாது என்று கேட்டருளினார்.

இந்திரன் சிவபெருமானை நோக்கி, “இறைவனே! எனக்கும், என் கூட்டத்தார்க்கும் தீமை செய்த அசுரர்

தலைவன் சூரபன்மன் சுற்றத்தோடு அழிய வேண்டும்,” என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

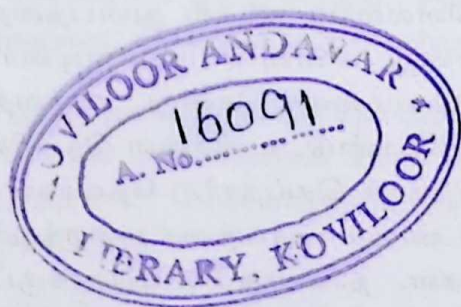
சிவபெருமானும், தாம் பார்வதியை மணந்து கொண்டு, மகன் ஒருவனைப் பெறுவதாகவும், அவன் அசுரர்களை அழித்துத் தேவர்கள் துன்பம் தீர்க்கப் போவதாகவும் சொல்லி அருளினார்.

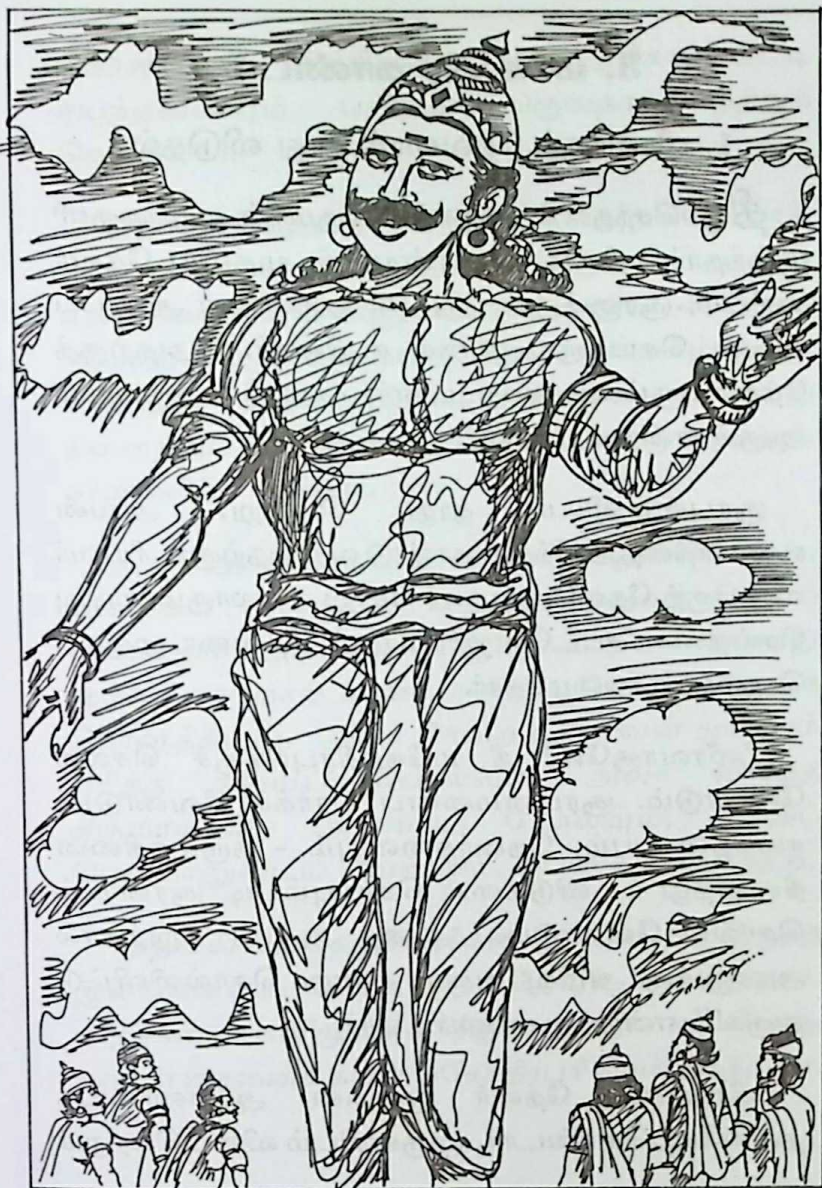
இவ்வாறு முருகப் பெருமானிடம் வியாழ பகவான் சொல்லி முடித்தார். மேலும், முருகனை வியாழன் நோக்கி, “இந்திரன், நான்முகன், திருமால் ஆகியோர் மன்மதனைச் சிவனிடம் அனுப்பினர். அவனைச் சிவன் நெற்றிக் கண்ணால் எரித்தார். மீண்டும் தேவர்களெல்லாம் தங்கள் துன்பத்தை நீக்க வேண்டுமென்று சிவனை வேண்டினர். சிவபெருமான் இமயமலை சென்று பார்வதி தேவியை மணந்து கொண்டு, உங்களை நெற்றிக் கண் வழியாகப் பிறக்கச் செய்தார். தேவர்கள், சூரனுக்கு அஞ்சி, உண்மை வடிவத்தை மறைத்துக் கொண்டு திரிகிறார்கள். நான்முகனே சூரனுக்குப் பஞ்சாங்கம் வாசித்து வாழ்கிறான். கொடுமையில் மிக்கவன் சூரன். அவனைச் சிவனும் வெல்ல இயலாது. அவனை முருகக் கடவுளாகிய நீங்களே வெல்ல வேண்டும். தேவர்களை மீட்க வேண்டும்,” என்று கூறினார்.

இத்தனையும் வியாழன் சொல்ல, முருகப் பெருமான் கேட்டருளினார். ஒன்றும் அறியாதவர் போல இருந்தருளி, இந்திரனை நோக்கி, “உங்களுடைய துன்பங்களை நீக்குவோம். சூரபன்மனை அவனுடைய உறவினர்களோடு அழிப்போம்!” என்று கூறி அருளினார். இந்திரன் உள்ளிட்டோர் மகிழ்ந்தனர்.

(அசுர காண்டம் முற்றிற்று)

○

3. மகேந்திர காண்டம்

1. வீரவாகுத் தேவரைத் தூது விடுதல்

திருச்செந்தூரில் முருகப் பெருமான் எழுந்தருளி இருந்தார். திருமால், நான்முகன் முதலிய தேவர்களிடம், சூரனுக்குத் தூதுவன் ஒருவனை அனுப்ப முடிவு செய்திருப்பதாகக் கூறினார். அதற்குத் தேவர்களும் உடன்பட்டனர். அதுவே தருமமும் ஆகும் என்றும் கூறினர்.

சூரபன்மனிடம் தூது சென்று, அவன் எண்ணத்தை அறிந்து கொண்டு வருவதற்கு உரியவர் வீரவாகுத் தேவரே ஆவார் என்று எல்லாரும் முடிவு செய்தனர். உடனே வீரவாகுத் தேவரை முருகப் பெருமான் அழைத்தார்.

“வீரவாகுவே! நீ மகேந்திரபுரிக்குச் செல்ல வேண்டும். சூரபன்மனைப் பார்க்க வேண்டும். சயந்தனையும், தேவர்களையும் - தருமத்தினை நினைத்து - விடுதலை செய்யும்படி சூரனிடம் சொல்ல வேண்டும். அதை அவன் மறுத்தால் அவனுக்கு அழிவு வரும் என்று சொல்லிவிட்டு வருக!” என்று ஆணையிட்டார்.

வீரவாகுத் தேவர் முருகன் ஆணையைத் தலைமேற்கொண்டார். முருகனிடம் விடைபெற்றுக்

கொண்டார். இந்திரனின் வேண்டுகோளின்படி சயந்தனையும் பார்த்து வருவதாக ஒத்துக் கொண்டார்.

நூறாயிரத்தெட்டு வீரர்களோடு புறப்பட்டார். கந்தமாதன மலையின் மீது ஏறிக் கொண்டார். எல்லா உலகங்களையும் காணும்படி பேருருவம் எடுத்தார். அவரது பேருருவம் கண்டு தேவர்கள் மகிழ்ந்தனர். உலகத்து உயிர்களெல்லாம் அழியக் கூடாது என்று நினைத்துப் பேருருவை நீக்கிச் சிறிய உரு எடுத்தார். விண்ணில் எழுந்தார்.

அவர் அவ்வாறு விண்ணில் செல்லும்பொழுது, மலைகள் அவருடன் வந்தன. அவர் சென்ற வேகத்தால் அண்டங்கள் இடம் மாறின. அவரது முச்சுக் காற்றால் உண்டான தீ மகேந்திரபுரியைக் கொளுத்தியது. அவர் சென்ற கதி, சிவன் முப்புரம் எரித்த தீயைப் போலவும், அவர் விடுத்த திருமாலாகிய அம்பைப் போலவும், முருகப் பெருமானுடைய வேற்படை போலவும் இருந்தது.

முதலில் மகேந்திரபுரிக்கு வடக்கே இருந்த இலங்கையை வீரவாகுத் தேவர் அடைந்தார். அந்நகரை யாளிமுகன் காத்து வந்தான். அப்போது அவன் சூரனைக் காண மகேந்திரபுரி சென்றிருந்தான்.

அவனுடைய படைத் தலைவன் வீரசிங்கன் வடக்கு வாயிலைக் காத்து நின்றான். அவன் வீரவாகுத் தேவரை எதிர்த்தான்.

வீரவாகுத் தேவர் அவனையும் அவனுடைய நூறு வெள்ளம் படையையும் அழித்தார். பிறகு இலங்கையில் பாய்ந்தார். இலங்கையும் அதைக் காத்து வந்த அதிவீரனும் கடலில் அழுந்தினர். இலங்கை கடலுக்குள் அமிழ்ந்து போனதற்குரிய காரணத்தை அதிவீரன் ஆராய்ந்தான். வீரவாகுத் தேவரைப் பார்த்தான். அவருடன் போர் புரியத் தொடங்கினான் வீரவாகுத் தேவர் அவனை வாள் படையினால் வெட்டி வீழ்த்தினார்.

2. வீரவாகு மகேந்திரபுரி அடைதல்

வீரவாகு மகேந்திரபுரி செல்ல எண்ணினார். மேலெழுந்து ஆயிரம் யோசனை தூரம் கடந்து மகேந்திரபுரியை அடைந்தார். அங்குள்ள மதில்களையும், கோபுரங்களையும் கண்டார். கோரன், அதிகோரன் ஆகிய இரண்டு அசுரர்களைப் பார்த்தார். அங்குள்ள படைகளையும் பார்த்தார்.

அங்குப் போர் செய்யாமலேயே சூரபன்மனைக் காணவேண்டும் என்று கருதி, வடக்கு வாயிலிலிருந்து கீழ்ப்பக்க வாயிலுக்கு வந்தார். அங்கும் படைகள்

இருந்தமையால், தெற்கு வாயிலுக்கு வந்தார். அங்குக் கயமுகன் என்ற அசுரன் வீரவாகுத் தேவரைப் பார்த்துப் போருக்கு வந்தான்.

அவன் இரண்டாயிரம் கைகளையும் ஆயிரம் யானை முகத்தையும், ஆயிரம் துதிக்கைகளையும் உடையவன். வீரவாகுத் தேவர் அவற்றை எல்லாம் அறுத்துத் தள்ளி, அவனைக் கொன்றார்.

வீரவாகுத் தேவர், அனு உருவம் கொண்டு, கோபுரத்தின் மீது அமர்ந்தார். நகரத்திற்குள் நுழையச் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அங்கு இருந்தபடியே மகேந்திர நகரின் சிறப்புகளைப் பார்த்தார். அங்கு நால்வகைப் படைகளும், இன்பம் அனுபவிப்பதற்குரிய பொருள்களும் இருந்தன. தேவலோகத்தையும் வெல்லும் சிறப்புகள் இருந்தன.

அங்கு ஒன்பது வகை மணிகளும், ஐந்து தருக்களும், சிந்தாமணியும், காமதேனுவும், பதுமநிதியும் விரும்பியதை அளித்தன. அங்கு நோயாளர் இல்லை; ஏழை இல்லை; முதியோர் இல்லை. கருப்பஞ்சாற்றுக் கடல் முதல், பாற்கடல் வரை எல்லாம் மகேந்திரபுரியில் நிறைந்திருந்தன. இத்தனையையும் கண்ட வீரவாகுத் தேவர் வந்த வேலையை நினைத்துப் பார்த்தார்.

வீரவாகுத் தேவர் நகருக்குள் நுழைந்தார். பானுகோபனையும் அக்கினி முகனையும், இரணியனையும், வச்சிர வாகுவையும், மூவாயிரரையும், தருமகோபனையும் பார்த்து வியந்தார்.

3. சயந்தனின் துன்பம்

சயந்தன் சிறையில் அளவில்லாத துன்பத்தை அடைந்தான். தேவர், சயந்தன் ஆகியோரது கைகளும், கால்களும் விலங்குகளால் கட்டப் பட்டிருந்தன. எல்லாரும் வருந்திச் சோர்ந்தனர். தந்தையும், தாயும் எப்போது வருவார்களோ என்று ஏங்கித் தவித்தான் சயந்தன்.

அப்போது சிறைக்காவலர்கள் வந்து, இந்திரனும், இந்திராணியும் இருக்கும் இடத்தைச் சொல்லுமாறு கேட்டுத் துன்புறுத்தினர்; அடித்தனர்; தலையில் மோதினர்; தோமரத்தால் காதைக் கடைந்தனர்.

சயந்தன் சிவபெருமானை நோக்கிப் புலம்பினான். “உம்மை அடைந்தவர்களின் துன்பங்களைத் தீர்க்கும் நீ எனது உயிரைக் காக்க வருதல் கூடாதா? வானுலக வாழ்வையும், இன்பத்தையும் விரும்பினேன். நானே துன்பத்தைத் தேடிக் கொண்டேன். உம்முடைய திருவடிகளைத் தந்தருள வேண்டும்!” என்று இறைவனை வேண்டினான்.

இவ்வாறு துன்பப்படும் சயந்தனுக்கு முருகக் கடவுள் ஒரு மயக்கத்தை உண்டாக்கினார். அதனால் சயந்தன் உறக்க நிலையை அடைந்தான். அவனுக்கு ஆறு முகங்களுடன் காட்சி கொடுத்தார், ஆறுமுகக் கடவுள். அவரையார் என்று அறியாமல் திகைத்தான், சயந்தன்.

முருகப் பெருமான் அவனை நோக்கி, “சயந்தனே! நான் சிவன் பெற்றெடுத்த பிள்ளை. நானே கிரவுஞ்சத்தையும், தாரகனையும் அழித்தேன். இப்போது திருச்செந்தூரில் இருக்கிறேன். உன் தந்தை என்பகம் இருக்கிறான். உன் தாய் மேரு மலையில் இருக்கிறாள். சூரபன்மனுக்குத் தூது அனுப்பியுள்ளேன். அவனையும், அவன் உறவினர்களையும் பத்து நாள்களில் அழிப்பேன். உன்னையும் தேவர்களையும் காப்பேன்!” என்று சொல்லியருளினார்.

கனவில் தோன்றிய முருகப் பெருமானைப் போற்றினான் சயந்தன். அப்போது வீரவாகுத் தேவர் அங்கு வந்து சிறைக் காவலர்களை மயங்கச் செய்தார். சயந்தனும், தேவர்களும் அவரைக் கண்டனர்.

கனவில் முருகப் பெருமானால் சொல்லப்பட்ட தூதர் இவர்தாம் போலும் என எண்ணினர்.

வீரவாகுத் தேவர், சயந்தனிடம், தான் அவர்களை விடுவிக்க வந்த தூதன் என்பதைக் கூறினார். தேவர்களுக்கு மீண்டும் நல்வாழ்வு கொடுப்பது என்பது முருகப் பெருமானுக்கு மிக எளிய செயல் என்றும் சொன்னார். சயந்தன் தன்னுடைய தாய், தந்தையரைப் பற்றி வீரவாகுத் தேவரிடம் வினவினான்.

வீரவாகுத் தேவர், சிவபெருமானே முருகக்கடவுள் என்றும், அவரே முருகக் கடவுளாக எழுந்தருளியுள்ளார் என்றும் கூறினார். தக்கனுடைய வேள்வியில் தேவர்கள் பங்கேற்றதால் செய்த பாவத்தின் பயன் முழுதும் தீரவில்லை என்பதாகவும் வீரவாகு சொன்னார். அந்தப் பயன் தீர்ந்த பிறகு முருகக் கடவுள் அருள் செய்து காப்பார் என்றும் சொல்லியருளினார். தேவர்கள் மகிழ்ந்தனர்.

4. வீரவாகுத் தேவரும் அசுரத் தலைவனும்

வீரவாகுத் தேவர் சயந்தனுக்கு ஆறுதல் கூறிய பிறகு, சூரபன்மன் அசுர வீற்றிருக்கும் அவையை அடைந்தார். அத்தாணி மண்டபத்தில் மேனகை, திலோத்தமை கவரி வீச, சூரபன்மன் அரியணையில் அமர்ந்திருந்தான். அரம்பையர் நடனமாடினர்.

சூரபன்மன் நெற்றியிலே திருநீறும், காதிலே குண்டலங்களும், மார்பிலே முத்து மாலையும், தலையிலே மணிமுடியும், கைகளில் காப்பும், கால்களில் வீரக் கழலும் அணிந்து பெருமிதத்துடன் வீற்றிருந்தான்.

அந்தக் கோலத்தில் சூரபன்மனைக் கண்டார் வீரவாகுத் தேவர். அவன் செய்த தவத்தின் பெருமையை நினைத்தார். அவன் பெற்ற வரத்தின் சிறப்பை நினைத்தார். ‘இத்தனை பெரியவன் நன்மைகளை அனுபவிக்க நினைக்கவில்லையே!’ என்று எண்ணி வருந்தினார்.

‘தன்னுடைய கூட்டில் மின்மினி என்று எண்ணிக் கொள்ளிக் கட்டையைக் கொண்டு வந்து தூக்கணாங்குருவி வைத்துக் கொண்டது. அது போலத் தேவர்களை இவன் சிறை வைத்துள்ளானே. இதன் விளைவு இவனுக்கு அழிவே என்பதை இவன் அறியவில்லையே!’ என நினைத்துக் கவலைப்பட்டார்.

சூரபன்மன் அமர்ந்திருக்கும் இடத்தை வீரவாகுத் தேவர் அடைந்தார். முருகப் பெருமானை நினைத்தார். முருகன் திருவருளால் ஓர் அரிய அரியணை வந்தது. அது ஆயிரம் கோடிப்

பகலவனின் ஒளியுடன் திகழ்ந்தது. அதன் மீது ஏறி அமர்ந்தார்.

அவரது வரவை அவைக் களத்தில் உள்ள அனைவரும் கண்டனர். ‘இவன் யார்?’ என்று எண்ணினர். ‘இத்தனை காவலையும் கடந்து இவன் வந்த விதம் எவ்வாறு?’ என்று நினைத்து வியந்தனர். வீரவாகுத் தேவரை நோக்கியவர்கள், ‘அவர் சிவனாக இருக்கலாமோ? திருமாலாக இருக்கலாமோ? நான்முகனாக இருக்கலாமோ?’ என்ற ஐயத்தை எய்தினர்.

சூரன் அஞ்சாது தன் முன் வந்து வீரவாகு வீற்றிருக்கும் நிலையைப் பார்த்தான்; கோபப் பட்டான்; கண்களால் கனல் கக்கினான். வீரவாகுத் தேவரைப் பார்த்து, “நீ யார்? என் முன் வந்து சித்து வித்தைகளைக் காட்டுகிறாய்! சித்தர்கள் கூடத் தம் சித்துகளை என் முன் செய்யப் பயப்படுவர். இவற்றை என் நாட்டில் பெண்களே செய்வார்கள்! விரைவில் கூறு. நீ யார்?” என்று சினந்து கேட்டான்.

சூரபன்மன் உரை கேட்டு வீரவாகுத் தேவரும் கோபம் அடைந்தார். “சூரனே! நான் மாயம் செய்யும் ஒருவன் என்று நினைக்காதே! உன் தம்பி

தாரகனையும், கிரவுஞ்சத்தையும் அழித்த முருகப் பெருமானின் தூதுவன் நான். அவர் உன் மீது வைத்த கருணையினால் என்னை இங்கு அனுப்பி வைத்தார்,” என்று சீறி உரைத்தார்.

தூதுவனை முருகன் தன்னிடம் அனுப்பியதன் காரணத்தைச் சூரபன்மன் வினவினான்.

அதற்கு விடையாக வீரவாகுத் தேவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“சூரபன்மனே! நீ தேவர்களையும், இந்திரன் மகன் சயந்தனையும் சிறை செய்தாய்; இந்திரனும், இந்திரானியும் ஓடி ஒளிந்து கொள்ள நீ காரணம் ஆனாய். தேவலோகத்தை எரித்தாய். எனவே அவர்கள் பட்ட துன்பத்தை முருகக் கடவுள் நீக்க எண்ணினார். அதற்காக அவர் மண்ணுலகு வந்துள்ளார். உன்னைக் கொல்ல நினைத்துள்ளார். எனவே தேவர் உள்ளிட்டவர்களை விடுவித்து விடு. உன்னிடம் உள்ள பெருங் கருணையால் என்னைத் தூதனாக அனுப்பியுள்ளார். உயர்ந்தவர்களுக்குத் துன்பம் கொடுப்பவர்கள் சீக்கிரம் அழிவர். எனவே சிறையிலிருக்கும் தேவர்களை விடுவிக்க ஆவன செய்,” என்று கூறினார்.

வீரவாகுத் தேவர் கூறியதைக் கேட்ட சூரபன்மன் அளவில்லாத கோபம் கொண்டான். உடனே, “தூதனே! தேவர்கள் அசுரர்களைத் துன்புறுத்தினர். அதனால் அவர்களை வருத்திச் சிறையில் அடைத்தேன். அதற்குப் பல் முளைக்காத சிறுவனா எனக்குப் புத்திமதி கூறுவது? அக் குழந்தையின் பேச்சைக் கேட்டு நீயும் என்னிடம் தூது வந்திருக்கிறாய். நான் தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து விட மாட்டேன். நாளைக்கே நான் அந்தக் குழந்தையை எதிர்ப்பேன். நீ தூதனாக வந்ததால் உன்னை விட்டேன். இல்லாவிட்டால் உன்னைக் கொன்றிருப்பேன். என் முன் நிற்காமல் ஓடிப் போய்விடு!” என்று சூரன் வீரவாகுவை அச்சுறுத்தினான்.

முருகப் பெருமானை இழித்துச் சூரன் பேசியதைக் கேட்ட வீரவாகு கோபம் கொண்டார்.

“சூரனே! வாழும் முறையறியாதவனே! சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து வந்த முருகப் பெருமானையா இகழ்ந்தாய்? சிவ பெருமானே சிறு குழந்தையாகத் தோன்றியுள்ளார். சிவன் வேறு இல்லை; முருகக் கடவுள் வேறு இல்லை. இருவரும் ஒருவரே! பிரணவ வடிவாய் எழுந்தருளி

இருக்கும் முருகக் கடவுளே எல்லாக் கடவுளருக்கும் கடவுள். உயிர்களுக்கு எல்லாம் உயர்ந்த வாழ்வு தருபவரும் அவரே. அவர் இன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது. உன் நாக்கை இப்போதே அறுப்பேன். உன் உயிரையும் எடுப்பேன். ஆனால், முருகப் பெருமான் என்னைத் தூதனாக மட்டுமே அனுப்பியுள்ளார். அதனால் உன்னை விட்டேன்!” என்று வீரவாகு பகன்றார் வீரவாகுத் தேவர்.

அவ்வரை கேட்டு வெகுண்ட சூரபன்மன் வீரவாகுத் தேவரைப் பிடித்துக் கட்டும்படி ஆயிரம் அசுரர்கட்கு ஆணையிட்டான்.

தன்னைக் கட்ட வந்த ஆயிரம் பேர்களையும் வீரவாகுத் தேவர் அடித்துக் கொன்றார். சூரபன்மனை நோக்கினார். “சூரனே! முருகப் பெருமான் கையில் இருக்கும் வேலாயுதத்தால் நீ அழிந்து போவது உறுதியாகி விட்டது!” என்று சொல்லி வானில் எழுந்து பறந்தார்.

வானில் புறப்பட்ட வீரவாகுவைக் கட்டிக் கொண்டு வரச் சதமுகனையும், நூறாயிரம் வீரர்களையும் சூரன் அனுப்பினான். வீரவாகுத் தேவர், சதமுகனையும், வீரர்களையும் நொடிப் பொழுதில் கொன்றார்.

சூரபன்மனுடைய நகரத்தையும், அவைக் களத்தையும் அழிக்க நினைத்தார். முருகப் பெருமானின் திருவருளால் பேருருவம் எடுத்தார். தோள்களால் திக்கை அளந்தார். சூரன் படைகள் அது கண்டு பயந்து ஓடினர்.

ஐம்பது வெள்ளம் சூரன் படைகள் அவரை எதிர்த்தனர். அனைத்தையும் அழித்தார். சூரபன் மனது அத்தாணி மண்டபத்தையும் அழித்தார். நகரத்தில் உள்ள சோலைகளையும், செய்குன்றுகளையும், மண்டபங்களையும், கோபுரங்களையும் மண்ணோடு மண்ணாக்கினார். வீரர்கள் பலரைக் கொன்று மகேந்திர புரித் தெருக்களை இரத்தச் சேறு ஆக்கினார். ஆயிரம் தோள்களை உடைய சகத்திர வாகுகளை வீழ்த்தினார்.

இவற்றை எல்லாம் பார்த்திருந்த தூதுவர்கள் சூரனிடம் சென்று நிகழ்ந்ததைக் கூறினர்.

சூரன் கோபம் கொண்டான். அவன் கோபம் கண்டான் சூரனின் மகன் வச்சிரவாகு. போர்க்கோலம் பூண்டான். வீரவாகுத் தேவருக்கு முன் வந்து எதிர்த்தான். அவனை வீரவாகு வாள்படையால் வெட்டிக் கொன்றார்.

இவ்வாறு பலர் இறந்தனர். வீரவாகுத் தேவர் மகேந்திரபுரியை விட்டு நீங்கினார். இலங்கையை அடைந்தார். இலங்கையை யாளிமுகன் காத்துக் கொண்டிருந்தான். ஏற்கனவே இலங்கை வந்த வீரவாகுத் தேவர் வீரசிங்களையும் அதிவீரனையும் கொன்ற செய்தியை ஏவலாள் ஒருவன் யாளிமுகனிடம் கூறினான். அந்த வீரவாகுத் தேவர் தற்போது வந்திருப்பதையும் யாளிமுகனிடம் அறிவித்தான்.

ஏவலாள் கூறியதைக் கேட்ட யாளிமுகன், வீரவாகுத் தேவரைக் கொல்ல முற்பட்டான். வீரவாகுத் தேவர் அவனுடைய ஆயிரம் தலைகளையும், ஆயிரம் கைகளையும், ஆயிரம் துதிக்கைகளையும் வெட்டி வீழ்த்தினார்.

5. வீரவாகு செந்தில் மீண்டார்

வீரவாகுத் தேவர் திருச்செந்தூரை அடைந்தார். முருகக் கடவுளை வணங்கினார். சூரபன்மன் தேவர்களை விடுவிக்க மறுத்ததைக் கூறினார்.

அதைக் கேட்ட முருகப் பெருமான், தாமே மறுநாள் சூரனை அழிக்கப் புறப்படுவதாகக் கூறினார். தேவர்கள் மகிழ்ந்தனர்.

6. சூரனும் அமைச்சர்களும்

வச்சிரவாகு இறந்த செய்தி கேட்டுச் சூரபன்மன் துன்பக் கடலில் மூழ்கினான். தன் மகன் இறந்தது கேட்டுப் பதுமகோமளை அழுது வருந்தினாள். மகேந்திரபுரியே அழகை ஆரவாரத்தில் அழுந்தியது.

சூரனை, அவன் அமைச்சன் தேற்றினான். சூரபன்மன் ஒருவாறு தேறினான். நான்முகனை அழைத்துச் சீர் கெட்டழிந்த மகேந்திரபுரியைச் செப்பபிடிச் செய்தான்.

சூரபன்மன் அரியணையில் அமர்ந்தான். ஒற்றர்கள் வந்தனர். முருகக் கடவுள் செயலால் தாரகன் இறந்தது முதல், யாளிமுகன் அழிந்தது வரை எல்லாவற்றையும் சூரனிடம் கூறினர்.

உடனே சூரபன்மன், தன்னுடைய தம்பியாகிய சிங்கமுகனையும், படைத் தலைவர்களில் முதன்மை யானவர்களையும், அமைச்சர்களையும் அழைத்து அவையில் கூட்டினான். நடந்தவைகளைக் கூறினான். முருகப் பெருமான், அவர்கள் மீது படையெடுத்துப் போர் புரிய வருவான் என்பதையும் கூறினான். இனிச் செய்ய வேண்டியவை என்ன என்பதை அவர்கள் சொல்ல வேண்டும் என்றான்.

அமைச்சர்களும், படைத் தலைவர்களும் ஒவ்வொருவராக அவரவர் கருத்தைக் கூறத் தொடங்கினர்.

மகிடன் என்பவன், படை எடுத்துச் சென்று, சிவன் மகனுடன் போர் செய்ய வேண்டும் என்று கூறினான். துர்க்குணன் என்பவன், சூரபன்மன் சிறுவனுடன் போர் செய்தல் கூடாது என்றும், படைத் தலைவர்களை மட்டும் அனுப்பி முருகனை வெல்ல வேண்டும் என்றும் யோசனை கூறினான்.

தருமகோபன் என்னும் தலைமை அமைச்சன், சூரபன்மன் சிறுவன் ஒருவனுடன் போர் செய்வது சிறுமை என்று கூறினான். அவனை அழிக்கப் படைத் தலைவர்களில் ஒருவனே போதுமானது என்றும் இயம்பினான்.

காலசித்து என்பான், படைகளுடன் தானும் சென்று, முருகனைக் கால பாசத்தினால் கட்டிக் கொண்டு வருவதாகச் சொன்னான்.

சண்டனும், அனலியும், சிங்கனும் தாமே போருக்குச் சென்று முருகனை வெல்வதாகக் கூறினர்.

சூரனுடைய மைந்தர்களாகிய பாணுகோபனும், இரணியனும், அக்கினி முகனும் அவ்வாறே கூறினர்.

இவ்வாறு பலர் பலவற்றைக் கூறிய பிறகு, சூரபன்மனின் தம்பி சிங்கமுகன் எழுந்தான்.

“சூரபன்மனே! இப்பொழுது உன் அவையில் இருப்பவர்கள் உனக்குக் கூறியவையெல்லாம் உனக்கு அழிவை உண்டாக்கும். நீ தேவர்களுக்கு இழைத்த இன்னல்களுக்கு அளவில்லை. அவைகளை எல்லாம் பார்த்துவிட்டுத்தான் முருகப் பெருமான் உன்னோடு போர் புரிய வந்துள்ளார். சிவன் நமக்கு அளித்த பெருவாழ்வு நூற்றெட்டு ஊழிக் காலமே ஆகும். அக்காலம் முடிந்து விட்டது. எனவே நீ தேவர்களை விடுவித்து விடு. இல்லா விட்டால் முருகப் பெருமான் நம்மைக் குலத்தோடு அழித்து விடுவார்!” என்று சிங்கமுகன் அறிவுரை கூறினான்.

சிங்கமுகன் கூறிய அறிவுரைகள் சூரபன்மனுக்கு அழல் என எரிந்தன. வெகுண்டு கூறத் தொடங்கினான். “நான் என்றும் அழிவில்லாதவன். சிவன் தமது சக்தியால்தான் என்னைக் கொல்லுவார் என்று நான் கேட்டதில்லை. நீ தேவர்களுக்கு அஞ்சி இவ்வாறு சொல்லுகிறாய். ஒரு சிறுவனால் என்னைக் கொல்ல முடியாது!” என்று மறுமொழி கூறினான்.

மேலும் சிங்கமுகன், சூரபன்மன் மீது இரக்கம் கொண்டு, பேசத் தொடங்கினான். “சூரனே! உனக்குப் பல வரங்களைக் கொடுத்த சிவன் உனக்கு வரும் முடிவையும் கூறினார். நீ அதை உணரவில்லை. மேன்மைகளைத் தந்தவனே உன்னை அழிக்க முடியாது என்பதால், சிவன் மகன் ஒருவனைப் பிறக்கச் செய்தார்.

“அக் குழந்தையே முழுமுதற் கடவுள். அவனைச் சிறுவன் என்று இகழ்ந்து பேசாதே! அவரே அசுரர் கூட்டத்தையும், உன்னையும் இமைப் பொழுதில் கொன்று விடுவார். அழியாத உடலைப் பெற்றிருக்கும் ஆணவத்தால் நீ இவ்வாறு பேசுகிறாய். எத்தகையவருடைய உடலும் அழிந்து போகும். உன்னுடைய நன்மையை எண்ணியே இவற்றை நான் சொன்னேன். உடனே தேவர்களை விடுதலை செய்து விடு,” என்றான்.

சிங்கமுகன் அறிவுரை சூரனுக்குப் பெருங் கோபத்தை உண்டாக்கியது. “சிங்கமுகனே! சிறுவனை நீ முழுமுதற் கடவுள் என்று பேசுகிறாய். நான் அழிவில்லாதவன்; பெரியவன். முருகன் சிறியவன். அவனை நான் வென்று விடுவேன். பிரமம் ஒன்றுதான். அதன் எண்ணில்லாத வடிவங்கள் மாயையால் தோன்றும். எனக்கு அறிவுரை கூறும் நீ

தவம் செய்யப் போவதே நல்லது. தேவர்களை விட மாட்டேன். நீ இங்கிருந்து போய்விடு! நான் பகைவரை வெல்வேன்; போருக்குப் புறப்படுவேன்," என்று சூரன் ஆணவ உரை கூறினான்.

சிங்கமுகன் வருத்தம் அடைந்தான். அறிவில்லாத வர்களுக்கு அறிவுரை சொல்லுவது அறிவீனம் என்பதை உணர்ந்தான். விதியை யாரும் வெல்ல முடியாது என்பதை அறிந்தான்.

சூரபன்மனுக்கு இறுதி நெருங்கிவிட்டது என்று கூறினான். சூரபன்மனுக்கு முன் தான் இறந்து விடுவதே நல்லது என்று எண்ணினான். சூரன் கருத்துக்கு உடன்பட்டான். போருக்குச் செல்வதாக உறுதி கூறினான்.

அது கேட்டுச் சூரபன்மன் மகிழ்ந்தான்; படைகளை எல்லாம் திரட்டிக் கொண்டு அவனது நகரத்தில் இருக்கும்படி சிங்கமுகனுக்குச் சூரன் கூறினான்.

(மகேந்திர காண்டம் முற்றிற்று)

4. போர்புரி காண்டம்

1. முருகப் பெருமான் ஏமகூடம் வருகை

முருகப் பெருமான் சூரபன்மனுடன் போர் புரிய முடிவு செய்தார். வீரமகேந்திரபுரிக்குப் போகத் தம்முடைய தேரைக் கொண்டு வரும்படி வீரவாகுத் தேவருக்குக் கட்டளை யிட்டார். திருமால் முதலிய தேவர்கள் மகிழ்ந்து ஆரவாரத்தை எழுப்பினர்.

மனவேகம் என்னும் தேர் வந்தது. முருகக் கடவுள் அதில் ஏறி அமர்ந்தார். தேவர்களையும் அவரவர் களுக்கு உரிய ஊர்திகளில் புறப்படுமாறு கட்டளை யிட்டார். அவருடன் இரண்டாயிரம் வெள்ளப் பூதப் படைகள் புறப்பட்டன. போர்க்குரிய கருவிகள் ஒலித்தன.

கடல் வழியாகப் படைகள் செல்லத் தொடங்கின. கடல் புழுதியாகியது. கடல் வாழ் உயிரினங்கள் புழுக்கள் ஆயின. கடல் பூதப்படைக்குக் கணைக் கால் அளவு ஆனது.

ஏம கூடம் எனப் பெயரிடப்பட்ட இடத்தில் தேவர்கள் பாசறை அமைத்தனர். முருகப் பெருமான் அவ்விடத்தில் எழுந்தருளி அரியணை மீது அமர்ந்திருந்தார்.

முருகப் பெருமான் ஏமகூடம் வந்த செய்தியை நாரதர் அறிந்தார். உடனே சூரபன்மனிடம் சென்றார்; உள்ளத்தில் அசுரர் குலமழிய வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டார். ஆனால் சூரனுக்கு வாழ்த்துக் கூறினார். சூரபன்மன் நாரதரை யார் என்று கேட்டு, வந்த செய்தியைக் கூறுமாறு அவரை வேண்டினான்.

நாரதர், “சூரனே! நான் வடகைலையில் இருந்து தவம் செய்து காமம் முதலியவைகளை அழித்தவன். பொய்யே பேசாத நான் இப்போது உனக்கு ஒரு செய்தி கூறப் போகிறேன். உன்னை அழிக்கச் சிவன் மகன் ஒருவனைப் பிறக்கச் செய்தார். தேவர்கள் உன்னால் துன்பம் இழைக்கப்பட்ட செய்தியை அந்த மகனிடம் கூறினார். அவன் இப்போது பாசறை அமைத்துக் கொண்டு ஏமகூடத்தில் இருக்கிறான். அவன் மீது படை எடுக்க நீ ஆவன செய்து கொள்,” என்று கூறினார்.

இவை கேட்ட சூரபன்மன் சிரித்தான். ஆணவ உரைகள் கூறினான். “பாடிவீடு அமைத்திருக்கும் சிறுவனை வெல்வேன். எனக்கு எந்த இழிவு வந்தாலும் பொருட்படுத்த மாட்டேன். என்னை அந்தச் சிறுவன் எளிமையாக நினைத்து விட்டான். என் மகனை அனுப்பி அவனை வெற்றி பெறுவேன்!” என்று சூளுரைத்தான், சூரன்.

நாரதர், சூரபன்மனைப் போருக்குத் தூண்டிவிட்டு விட்டுத், தான் தவம் செய்யப் போவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

சூரபன்மன் வருணனை அழைத்தான். முருகப் பெருமான் அங்கு வருவதற்கு வழிவிட்ட அவனைக் கோபித்தான். வருணன், தன்னுடைய வலிமை இன்மையையும், முருகப் பெருமானின் வலிமையையும் சூரனிடம் கூறினான்.

அப்போது ஒற்றர்கள் ஓடிவந்து, வட திசையில் முருகப் பெருமான் பாடி வீட்டில் தங்கி இருக்கிறார் என்று சொன்னார்கள். உடனடியாகப் போருக்குப் புறப்படும்படி சூரனை வேண்டிக் கொண்டனர். பானுகோபனை அழைத்து வரச் சூரன் கட்டளையிட்டான்.

2. பானுகோபனின் முதல் நாள் போர்

பானுகோபனிடம் சூரபன்மனது கட்டளையைத் தூதர்கள் சொன்னார்கள். பானுகோபன் தேரில் ஏறினான். சூரனிடம் வந்து சேர்ந்தான். தந்தை அழைத்ததன் காரணத்தைக் கேட்டான்.

சூரன், மகனைப் பார்த்து, “தாரகனையும், கிரவுஞ்ச மலையையும் அழித்த முருகன் நம் நகருக்கு

வடக்கே வந்து தங்கியுள்ளான். அவனை நான் போய் எதிர்ப்பது தகுதியாகாது. நீ படைகளுடன் சென்று அவனையும், அவன் படைகளையும் வென்று வருவாயாக!” என்று ஆணையிட்டான்.

“தந்தையே! நேற்றே நான் படையெடுத்துச் சென்று பகைவனை வென்று வருவதாகச் சொன்னேன். நீங்கள் அதனைக் கேட்கவில்லை. இப்போது படையெடுத்துச் சென்று அவர்களைப் பிடித்து வருவேன். அவர்களுக்கு உரிய தண்டனையைக் கொடுங்கள்!” என்று சூரனிடம் பானுகோபன் கூறினான்.

போர்க் கோலம் பூண்டான். பலவகைப் படைக்கலங்களை ஏந்தினான். அசுரர் படைத் தலைவர்கள் பலரும் அவனுடன் புறப்பட்டனர். யானை, தேர், குதிரைப்படைகள் அவனைச் சூழ்ந்தவண்ணம் வந்தன. பானுகோபன் முருகப் பெருமான் இருக்கும் பாசறையை நோக்கிப் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

பானுகோபன் போருக்குப் புறப்பட்டதை நாரதர் முருகப் பெருமானிடம் அறிவித்தார். பானுகோபன் நான்முகன், திருமாலை வென்றவன். சிவபெருமான் ஒருவரால்தான் அவனை வெல்ல முடியும் என்ற செய்தியையும் முருகனுக்குச் சொல்லிச் சென்றார்.

அதனைக் கேட்ட முருகக் கடவுள், பானுகோபனை எதிர்த்துப் போரிட வீரவாகுத் தேவருக்குக் கட்டளையிட்டார். வீரவாகுத் தேவர், நூறாயிரத்து எண்மரும், பூதப்படைத் தலைவர்களும் புடைகுழப் போருக்குப் புறப்பட்டார். போர்க் கருவிகள் ஒலித்தன.

வீரவாகுத் தேவர் படையுடன் வருவதை அசுரர்கள் பானுகோபனுக்கு அறிவித்தனர். பானுகோபனும் அசுரப் படைகளுடன் வீரவாகுத் தேவர் இருக்கும் இடம் வந்தான். அசுரப்படைக்கும், பூதப் படைக்கும் போர் மூண்டது.

இரு பக்கங்களிலும் பலர் இறந்துபட்டார்கள். அசுரப் படைகள் கலைந்து ஓடின.

இதைக் கண்ட அனலி என்ற அசுரப் படைத் தலைவன், சிங்கர் என்ற பூதப் படைத் தலைவனை எதிர்த்து உயிர் இழந்தான். சிங்கர், அசுரப் படைத் தலைவர்களாகிய மாயனையும், நீலனையும், சண்டனையும் அழித்தார்.

பின்பு மது என்னும் பூதப்படைத் தலைவன் எந்த ஆயுதமும் இல்லாதபோது, அவர் மீது அசமுகன் என்னும் அசுரர் தலைவன் திருமாலினது உருளைப் படையை விட்டான். அந்த உருளைப் படை

ஆயுதம் இல்லாதவன் மீது எறியப்பட்டால், எறிந்தவனிடமே வந்து அவனையே அழித்து விடும். அதன்படி அது திரும்பி வந்து அசமுகன் தலையையே கொய்து விட்டது.

இவ்வாறு அசுரர்படைத் தலைவர்கள் பலர் இறந்து போவதைப் பாணுகோபன் பார்த்தான். பூதப் படைகளை எதிர்க்கத் தொடங்கினான். அதனால் பூதப் படைகள் புறமுதுகிட்டு ஓடின.

அதைப் பார்த்த பூதப் படைத் தலைவர்கள் உக்கிரரும், தண்டியும், பினாகியும் பாணுகோபனை எதிர்த்துத் தோற்றனர். நூறாயிரத்து எண்மரும் பாணுகோபனுக்கு முன்பு நிற்க முடியாமல் தோற்று ஓடினர்.

அதனைக் கண்ட வீரகேசரியும், வீரமார்த்தாண்டரும், வீரராக்கதரும், வீரமாமகேச்சுரர், வீரதீரர், வீரமாமகேந்திரர், வீரபுரந்தரர் ஆகிய ஐவரும் பாணுகோபனை எதிர்த்தனர்; புறங்கொடுத்து ஓடினர்.

பூதப்படை தோல்வி அடைவதை வீரவாகுத் தேவர்பார்த்தார். பாணுகோபனை எதிர்த்து நாண் ஒலி செய்தார். பாணுகோபனும் அப்படியே செய்தான். இருவரும் போர் செய்வதைப் பார்க்கத் தேவர்கள் வானில் வந்து நின்றனர்.

பானுகோபன், வீரவாகுத் தேவரைப் பார்த்து, “நீ வெறும் தூதுவன்தான். நீ முருகனோ, திருமாலோ, இந்திரனோ அல்ல. உன் படைகளை வெல்வேன். உன்னையும் கொன்று, உன்னை அனுப்பிய சிறுவனையும் தோற்கடிப்பேன். இந்திரனையும் சிறை செய்வேன்!” என்று இழித்துப் பேசினான்.

வீரவாகுத் தேவர் பானுகோபனை வீண் பேச்சுப் பேச வேண்டாம் என்று எச்சரித்து, போரினைத் தொடங்கக் கூறினார். இருவரும் சுற்றிச் சுற்றிப் போர்புரிந்தனர். இவர்களது போர்கண்டு தேவர்கள் அஞ்சினர். ஒருவா மீது ஒருவர் அம்புகளை எய்து கொண்டனர்.

ஏழு அம்புகளால் பானுகோபன் முடியை வீரவாகுத் தேவர் வீழ்த்தினார். தனித்தனி அம்புகளைப் போட்டு வீரவாகுத் தேவர், பானுகோபனின் முகத்தையும், மார்பையும் தாக்கினார். பானுகோபன் தளர்ச்சி அடைந்தான்.

பானுகோபனின் தளர்ச்சியைக் கண்ட நால்வகை அசுரப் படை வீரவாகுவை எதிர்த்தனர். வீரவாகு ஆயிரம் கோடி அம்புகளால் அசுரர்களை எல்லாம் அழித்தார். அசுரர் படைகள் பயந்து ஓடின.

முன்பு பயந்து ஓடிய பூதப் படைகள் வீரவாகுத் தேவரிடம் வந்து நின்றன.

தளர்ச்சி அடைந்திருந்த பாணுகோபன் மயக்கம் நீங்கி எழுந்தான். தமது படைகளின் பிணக்குவியலைப் பார்த்தான். வீரவாகுத் தேவரின் எல்லை இல்லாத வலிமையைப் பார்த்து வியந்தான். அவரை விரைவில் கொல்லாவிடல் தன்னுடைய ஆண்மைக்கு இழுக்காகும் என்று நினைத்தான். ஆயிரம் கணைகளை வீரவாகுவின் மீது எய்தான்.

அவை வீரவாகுவால் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டன. பாணுகோபன், வீரவாகுடைய தேரையும், குதிரைகளையும், பாகனையும் கொன்றான். வீரவாகுவின் மார்பினை அம்பால் தாக்கிக் காயப் படுத்தினான்.

உடனே வீரவாகுத் தேவர் பாணுகோபனின் அம்புக்கூட்டினை அறுத்தார். விற்போரில் வீரவாகுத் தேவரைப் பாணுகோபனால் வெல்ல முடியவில்லை.

நான்முகன் தந்த மோகப் படையைப் பாணுகோபன் எடுத்தான். அதைப் பூதப் படைகள் மீது செலுத்தினான். அது அப்படைகளை மயங்கும்படி செய்தது. படைகள் உணர்வினை இழந்தன. வீரவாகுத் தேவர் உள்ளம் கலங்கி நின்றார்.

பானுகோபன் மயங்கிய படைகளை அம்புகளால் அடித்து வீழ்த்தினான்.

இதனை முருகப் பெருமான் உணர்ந்தார். அது போன்ற அமோகப் படையை விடுத்தார். அது சென்று வீரவாகுத் தேவர் முதலியோரது மயக்கத்தைத் தீர்த்தது. பூதப்படைகள் எழுந்தன; மகிழ்ந்தன.

இதனைக் கண்ட வீரவாகுத் தேவர் சிவப்படையை எடுத்தார். அப்படையைக் கண்ட பானுகோபனுக்கு ஆணவம் நீங்கியது. இனி அங்கு நின்றால் தனது உயிர் போய்விடும் என்று எண்ணித் தன்னுடைய நகரத்திற்குப் போய்விட்டான். அசுரப் படைகளும் ஓடின. பூதப் படைகள் மகிழ்ச்சி அடைந்தன.

வீரவாகுத் தேவர் படைகளுடன் பாசறைக்குத் திரும்பினார். முருகப் பெருமான் அன்று போர்க் களத்தில் நடந்தவைகளைக் கேட்டறிந்தார்.

பானுகோபன் ஆணவம் அழிந்தான். இன்பச் செயல்களில் நாட்டத்தை இழந்தான். ஆனால் தேவரை வெற்றிகொள்ளுவதைப் பற்றிச் சிந்திப்பதை விடவில்லை.

தூதுவர்கள் சூரபன்மனிடம் சென்று பானுகோபன் செய்த போரினைப் பற்றிக் கூறினர். ஆனால்

பானுகோபன் பகைவர்களை வெல்லவில்லை என்ற செய்தி கேட்டு மிகுதியான கோபம் கொண்டான் சூரன். தானே மறுநாள் போர் செய்து முருகப் பெருமானை வெற்றி கொள்ளப் போவதாகத் தூதர்களிடம் கூறினான்.

3. இரண்டாம் நாள் சூரபன்மன் போர்

சூரியன் உதிப்பதற்கு முன் சூரபன்மன் மறுநாள் எழுந்தான். முதல் நாள் பானுகோபன் போர்க் களத்திலிருந்து ஓடிவந்ததை எண்ணினான். கோபம் மூண்டது. தனது ஒற்றர்களை அழைத்து, கடல்களில் இருக்கும் தம்முடைய படைகளை எல்லாம் கொண்டு வரும்படி அவர்களுக்கு ஆணையிட்டான்.

அதன்படி பெரும் படைகள் மகேந்திரபுரியை வந்து அடைந்தன. வீர முழக்கம் செய்தன.

அவற்றை எல்லாம் சூரபன்மன் பார்வையிட்டான். உள்ளம் மகிழ்ந்தான்; போர்க் கோலம் பூண்டு, தேரின் மேல் ஏறினான்; படைகள் சூழப் புறப் பட்டான். அதிகூரனும், அசுரேந்திரனும் சூரனைத் தொடர்ந்தனர். போர்க் கருவிகள் ஒலித்தன. அவ்வொலி எல்லா உலகங்களையும் விழுங்கியது. படைகள் செல்லுவதால் ஏற்பட்ட புழுதிப் படலம் சூரியனை மறைத்தது.

சூரன் வருவதை இந்திரன் முருகப் பெருமானிடம் அறிவித்தான். அஞ்சி வேண்டினான். முருகக்கடவுள் அருள் புரிந்தார். முருகப் பெருமான், தேவர்கள் போற்றத், தேரின் மீது ஏறினார். வீரவாகுத் தேவரும், நூறாயிரம் வீரர்களும் போர்க் கோலம் பூண்டு முருகக் கடவுளைத் தொடர்ந்தனர்.

அசுரப் படையும், பூதப்படையும் போர்க்களத்தில் கலந்தன. போர் மூண்டது. பூதப்படைத் தலைவர்கள் செய்த போரில் அசுரப் படைகள் பல அழிந்தன. அசுரர்களின் முண்டங்கள் பலவாகக் கூத்தாடின.

அசுரப் படை அழிவதைச் சிங்கமுகாசுரன் மகன் அதிசூரன் கண்டான். போர் செய்யத் தொடங்கினான். அதனை உக்கிரர் என்னும் பூதப் படைத் தலைவர் பார்த்தார். அவனைத் தடிப்படையால் மார்பில் அடித்தார்.

அதிசூரனும், உக்கிரரும் பலவகை ஆயுதங்களைக் கொண்டு போர் புரிந்தனர். தீப்படையினை அதிசூரன் விட்டான். அதனை முருகப் பெருமான் திருவருளால் உக்கிரர் வாங்கி விழுங்கி விட்டார். மேலும் அதிசூரன் வருணப் படை, யமப் படை, வாயுப் படை, நான்முகன் அம்பு, நாராயணாஸ்திரம் ஆகியவற்றைச் செலுத்த, அவற்றை எல்லாம் உக்கிரர் விழுங்கி நின்றார்.

இறுதியில் சிவப்படையை அதிகுரன் செலுத்தினான். அதைக் கண்ட உக்கிரர் சிவநாமத்தைச் சொல்லி நின்றார். அப்படை வெறுங்கையை உடையவர் மேல் செலுத்தப்பட்டால், மீண்டும் சிவபெருமானையே வந்து அடையும் இயல்புடையது. அதன்படி உக்கிரர் வெறுங்கையை உடையவராய் நின்றதால், அவர் மீது செலுத்தப்பட்ட சிவப்படை திரும்பிச் சிவபெருமானிடமே சென்று விட்டது.

இதைக் கண்ட அதிகுரன் பயந்தான். வீரவாகுத் தேவர் அதிகுரனுடைய மார்பில் அடித்தார். அவன் உயிர் இழந்தான். இவ்வாறு பூதப்படைத் தலைவர்கள் கனகரும், உன்மத்தரும், மந்தரும், சிங்கரும், தண்டரும், சோமுகரும், விசயரும் அதிகுரன் தந்தையாகிய அசுரேந்திரனுடன் போர் புரிந்தனர்.

இறுதியில் வீரவாகுத் தேவர் அசுரேந்திரனுடன் போர் செய்தார். வாள் படையினால் அசுரேந்திரனுடைய தலையை அறுத்தார். விண்ணவர் மகிழ்ந்தனர். இவ்வாறு அசுரப் படை ஓடியது கண்ட சூரபன்மன் மிகுந்த கோபம் கொண்டான். பூதப் படைகளை எதிர்த்தான். வில் எடுத்து நானொலி செய்தான். அவ் ஒலி கேட்டுப் பூதப் படைகள் நடுங்கி ஓடின. தேவர்களும் அஞ்சினர்.

பூதப் படைகள் சூரன் மீது மலைகளையும், மரங்களையும் எறிந்தனர். அவைகளை எல்லாம் சூரபன்மன் அழித்து, ஆயிரம் கோடி அம்புகளால் பூதப் படைகளைச் சோர்வடையும்படி செய்தான்.

வீரமார்த்தாண்டரும், வீரராக்கதரும், வீரமகேந்திரரும், வீரதீரரும், வீரமாமகேச்சுரரும், வீரகேசரியும் சூரபன்மனை எதிர்த்தனர். தோற்றனர். அது கண்டு வீரமாபுரந்தரர், வீரராந்தகர் ஆகிய இருவரும் சூரனை எதிர்த்துத் தோற்று விழுந்து அறிவு கலங்கினர்.

இவற்றை எல்லாம் பார்த்த வீரவாகுத் தேவர், தேர் மீது ஏறிக் கொண்டு, சூரபன்மனை எதிர்த்தார். சூரபன்மன் அவரைப் பார்த்து, “அன்று என் நகர் அழித்தாய். இன்று உன் வீரத்தை அழிப்பேன்!” என்று சொல்லிப் போர் செய்யத் தொடங்கினான்.

சூரபன்மன் நூறாயிரம் அம்புகளை வீரவாகுத் தேவர் மீது விட்டும், அவர் எந்தவிதமான துன்பமும் இல்லாமல் நின்று கொண்டு இருந்தார். வீரவாகுத் தேவரது தோள்களில் முழுகிப் பல கணைகள் இரத்தத்தைப் பருகின.

வீரவாகு பல விதமான தெய்வப் படைக் கலங்களைச் சூரன் மீது எய்தார். அத்தனையும் சூரபன்மன் முன்பு சென்று பயன் இல்லாமல் போயின.

சூரபன்மனது ஆற்றலைப் பார்த்து வீரவாகு வியந்தார். நான்முகன் படைக் கலத்தையும், நாராயணன் படைக் கலத்தையும், சிவப் படைக்கலத்தையும் ஏவியும் சூரன் அழிவு அடையவில்லை. வீரவாகுத் தேவரின் மீது சூரன் வீசிய தடிபட்டது. மயங்கி விழுந்தார்.

சூரபன்மன் வீரத்திற்கு முன்பு பூதப் படைகளின் ஆற்றல் நிற்க முடியாமல் அழிந்து போனது. இதனைக் கண்ட ஆறுமுகப் பெருமான் சூரனிடம் தன் தேரைச் செலுத்தச் சொன்னார். சூரபன்மன் முருகப் பெருமானைக் கண்டான். அவரை நோக்கி, “உன் படைகள் அத்தனையும் என் முன் நிற்க முடியாமல் அழிந்தன. உன் தூதனும் இறந்தான். தேவர்களும் அஞ்சும்படியாக உன் வீரத்தை இமைப் பொழுதினில் அழிப்பேன்!” என்று சூளுரைத்தான்.

முருகப் பெருமான் அவனை நோக்கி, “என்றும் அழிய மாட்டோம் என்று நீ ஆணவம் கொள்ளாதே! சிவனின் நெற்றிக் கண்ணின் ஒரு பொறியே உலகங்களை அழிக்கும்! உன் வீரத்தை மிக விரைவில் அழித்து ஒழிப்பேன்!” என்று கூறி அருளினார்.

முருகப் பெருமானுக்கும், சூரபன்மனுக்கும் இடையே போர் முண்டது. சூரன் அம்பு மழை

பொழிந்தான். முருகப் பெருமான் அவைகளை ஆற்றல் இல்லாது செய்தார். சூரபன்மனின் மீது அம்புகளை எய்தார். ஆனால் அவை சூரனை ஒன்றும் செய்யவில்லை.

சூரனின் வில்லை அறுத்தார், அறுமுகக் கடவுள். சூரன் செலுத்திய அத்தனை கணைகளும் செயல் இழந்தன. இருப்பினும் சூரபன்மனது வீரத்தை வியந்தார், அறுமுகத்தண்ணல். சூரனது குடையை யும் அணிகலன்களையும் நீக்கி, அவன் வலிமையைக் குறைத்தார். அப்போது அசுரர்களின் நால்வகைப் படைகளும் முருகப் பெருமானை வந்து சூழ்ந்து கொண்டன. அவ்வாறு சூழ்ந்து கொண்ட நூறாயிரம் அசுரப்படைகளைத்தமது சக்கரப் படையால் முருகக் கடவுள் முன்றரை நாழியில் அழித்தார்.

அசுரப் படை வீரர்களின் உடல்களும், குதிரைகளும், யானைகளும் மலை போலக் குவிந்து கிடந்தன. எங்கு பார்த்தாலும் குருதி வெள்ளம் ஓடியது. முண்டங்கள் பல எழுந்து ஆடின. சூரபன்மன் தன் படை வீரர்கள் அழிந்து போனதைப் பார்த்தான்.

அதனால் வெகுண்டு நான்முகன் படையை முருகன் மீது ஏவினான். அதனை முருகப் பெருமானது வேல் படை விழுங்கிவிட்டது. இது போலவே திருமால் படையும் ஆனது. சிவப்படை

விசப்பட்டபோது, அதனையும் முருகக் கடவுள் தமது கைகளால் பற்றிக் கொண்டார்.

தனது படைகள் ஆற்றல் குறைந்ததைக் கண்ட சூரபன்மன் செய்வது ஒன்றும் அறியாமல் நின்றான்.

முருகப் பெருமான் அவனை நோக்கி, “சயந்தனையும், தேவர்களையும் சிறை செய்த நீ என் தூதுவனையும் இகழ்ந்தாய். அவன் பேச்சைக் கேட்கவில்லை. நீ இப்பொழுது தனியாக நிற்கிறாய். உன்னைக் கொல்லுவது எனக்குப் பெரிய காரியம் அன்று. ஆனால் தனித்து நிற்பவனைக் கொல்வது போர்த் தருமம் ஆகாது. அதனால் உன்னை விட்டேன். நீ சிறை வைத்தவர்களை விட்டு விட்டால் உன்னை நான் விட்டுவிடுவேன். இல்லையானால் நீ கொல்லப்படுவாய்!” என்று அருளுரை வழங்கினார்.

ஆனால் சூரபன்மன் அறிவு பெறவில்லை. தன்னை அந்தச் சிறுவனால் அழிக்க இயலாது, தன்னுடைய படைகளை அந்தச் சிறுவன் அழிக்கலாமே ஒழிய, தன்னை அழிக்க இயலாது என்று எண்ணினான். அப்பொழுது அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கிப் பெரும் படையுடன் பிறகு முருகனை வெல்லலாம் என்று கருதி மறைந்து போனான்.

தேவர்களும், திருமாலும் முருகக் கடவுளிடம் வந்து, சூரபன்மனைக் கொன்று அருள் புரிய

வேண்டும் என்று வேண்டினார். முருகப் பெருமானும் அவ்வாறே செய்வதாக உறுதி அளித்தார்.

பூதப் படைகள் மகேந்திரபுரியை அழிக்கப் புறப்பட்டன. அந்நகரின் மதிலின் வெளிப்புறத்தை அடைந்தன. அசுரப் படைகள் பூதப் படைகளை எதிர்த்தன. அவர்களை எல்லாம் பூதப் படைகள் வென்றனர். மகேந்திரபுரியின் கோபுரங்களைப் பிடுங்கி எறிந்தனர். மாளிகைகளையும் உதைத்து வீழ்த்தினார்கள்.

அரண்மனையை அடைந்த சூரபன்மன் தனியாக அமர்ந்தான். மீண்டும் முருகக் கடவுளுடன் போர் செய்வதற்குரிய சூழ்ச்சிகளை நினைத்தான். சூரபன்மன் தோற்று வந்த செய்தி பானுகோபனை அடைந்தது.

பானுகோபன் சூரபன்மனை வந்து அடைந்தான். முருகனைத் தான் அழிப்பதாகவும், பானுகோபன் மற்ற பூதப் படைகளை அழிக்க வேண்டும் என்பதாகவும், சூரன் அவனுக்குக் கூறினான். பானுகோபன் தந்தை சொன்னதை ஏற்றுக் கொண்டு, தன்னுடைய இடத்திற்குச் சென்றான். பூதப் படைகளால் அழிவுற்ற நகரத்தைப் புதுப்பிக்குமாறு பணித்தான்.

4. மூன்றாம் நாள் பானுகோபன் செய்த போர்

அடுத்த நாள் பானுகோபன் போருக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானான். தன் தாயை நினைத்தான். வந்தாள். அவளிடம் தான் பெற்ற தோல்வியைப் பானுகோபன் கூறினான்.

அதற்கு அவள், பானுகோபன் தேவர்களுக்குச் செய்த அளவில்லாத கொடுமைகளைச் சொல்லி வருந்தினாள். அதுவே அவனுடைய தோல்விக்குரிய காரணம் என்றும் கூறினாள். பானுகோபன் வேண்டும் வரத்தைத் தருவதாகச் சொன்னாள். பகைவர்களை வெல்லுதற்குரிய மாயப் படைக்கலம் ஒன்றைத் தாயாரிடமிருந்து பானுகோபன் பெற்றான்.

மீண்டும் பானுகோபன் போருக்குப் புறப்பட்டான். வீரவாகுத் தேவருக்குத் தூது அனுப்பினான். தூதுவன் அவரிடம் சென்று, வீரவாகுத் தேவரின் உயிரை உறுதியாகப் பானுகோபன் கவர்வான் என்று கூறினான்.

வீரவாகுத் தேவர் தாமும் உறுதியாகப் பானுகோபன் உயிரைக் கவர்வதாகக் கூறிப் போருக்குப் புறப்பட்டார். முருகப் பெருமானை வணங்கினார். முருகப் பெருமான், பானுகோபன் மாயப் போர் செய்தால், தமது வேல்படை வீரவாகுத் தேவரைக் காக்கும் எனக் கூறியருளினார்.

அசுரப் படையும், பூதப் படைகளும் போரிடத் தொடங்கின. வீரவாகுத் தேவரும், பாணுகோபனும் ஒருவருக்கு ஒருவர் அம்பு மழையைப் பொழிந்து கொண்டனர். வீரவாகுத் தேவர் பாணுகோபனின் மார்பை ஆயிரம் அம்புகளால் பிளந்தார். பல வகையான தெய்வப் படைக்கலங்களை இருவரும் எய்திப் போர் புரிந்தனர்.

இறுதியாகப் பாணுகோபன் சிவப்படைக்கலத்தை ஏவினான். வீரவாகுத் தேவரும் அதனையே ஏவினார். அவ்விரு படைக்கலங்களும் ஒன்றோடு ஒன்று மோதி மீண்டும் தம்மை விட்டவர்களிடமே சென்று விட்டன.

பாணுகோபன் தன்னை ஆகாயத்தில் மறைத்துக் கொண்டான். வீரவாகுத் தேவர் அவனைத் தேடிப் பார்த்து விட்டுப் பாடி வீட்டுக்குப் போக முடிவு செய்தார்.

ஆகாயத்தில் மறைந்த பாணுகோபன், வீரவாகுத் தேவரைத் தான் வெல்லாவிட்டால் தனக்குப் பெருத்த அவமானம் வரும் என்று எண்ணி மாயப் படையை ஏவினான்.

மாயப்படை பூதப் படைகளையும், வீரவாகுத் தேவரையும் மயக்கியது. அனைவரையும் எடுத்துச்

சென்று நன்னீர்க் கடலில் போட்டது. பாணுகோபன் மகிழ்ந்து, சூரபன்மனிடம் நடந்ததைச் சொல்லி, மறுநாள் முருகனையும் வென்று விடுவதாகக் கூறினான்.

சூரபன்மன் மகிழ்ந்தான். அவனை மார்புடன் தழுவிக்கொண்டான். அப்பொழுது தான் பெற்ற செல்வங்கள் எல்லாவற்றையும் விட, அவனைப் பெற்றதில் மகிழ்ச்சி அடைவதாகக் கூறினான். மறுநாள் முருகனை வென்று, தேவர்களைச் சிறைபிடிக்கும்படி, பாணுகோபனுக்குக் கூறி, அவன் இருக்கும் இடத்திற்கு அனுப்பினான்.

இவ்வாறு நிகழ்ந்தது கண்டு தேவர்கள் வருந்தி அழுதனர். நாரதரும் இவற்றை எல்லாம் பார்த்து முருகப் பெருமானிடம் கூறினார். முருகக் கடவுள் தனது வேல் படையை அனுப்பி, நன்னீர்க் கடலில் மாயப் படையால் கட்டுண்டவர்களை மீட்டு வரச் செய்தார்.

வீரவாகுத் தேவர் மகேந்திரபுரியை அடைந்து, பாணுகோபனைக் கொன்று திரும்புவது என்று முடிவு செய்தார். மகேந்திரபுரியின் மேற்கு வாயிலை அடைந்தார். அவருடன் பூதப் படைகளும் வந்தன.

மேற்கு வாயிலைக் காக்கும் புலிமுகன் பூதப் படையை எதிர்த்தான். சிங்கர் என்னும் பூதப் படைத் தலைவர் அவனைக் கொன்றார். பூதப் படைகள் மகேந்திரபுரியை அழித்தன.

இவற்றை எல்லாம் ஒற்றர்கள் சூரபன்மனிடம் கூறினர். அதைக் கேட்ட சூரபன்மனுக்குக் கோபம் பொங்கியது. உலகை அழிக்கும் ஏழு முகில்களைச் சூரன் கொண்டு வரச் செய்தான். எரியும் தனது நகரத்தில் உள்ள தீயை அணையும்படி செய்தான். வீரவாகுத் தேவர் அந்த முகில்களை - வடவைத்தீயை அனுப்பி - ஆற்றல் இழக்கும் வண்ணம் ஆக்கினார்.

இவ்வாறு முகில்கள் செயல் இழந்ததைக் கேட்ட சூரபன்மன் மிகுந்த கோபம் அடைந்தான்.

5. இரணியன் போரும் அக்கினி முகாசுரன் வதமும்

சூரபன்மன் தன்னுடைய ஆற்றலினால் செய்யப்படும் போர் வலிவு இழந்ததைக் கண்டு பொறுமை இழந்தான். உடனே திரும்பப் போர்க்களம் புறப்பட ஆயத்தம் ஆனான்.

அவன் அவையில் இருந்த இரணியன் என்னும் பேரறிஞன் எழுந்தான். அவன் சூரபன்மனைப்

பார்த்து, “தேவர்களுக்கு நாம் துன்பம் செய்ததால் இப்போது நமக்குத் துன்பம் வந்தது. உனக்கு எல்லாரையும் வெல்லும் ஆற்றல் சிவபெருமானால் வந்தது என்பதை நீ உணர மாட்டேன் என்கிறாய். நமக்கு எல்லை இல்லாத நன்மைகளைச் சிவபெருமான் தந்தார். அவரே இப்போது நாம் செய்த தீமையால் நமக்குத் தந்த நன்மைகளை மாற்றிவிட நினைக்கிறார். அதனால் நாம் அவரை வழிபடவே வேண்டும். அவரோடு போர் செய்ய நினைக்கக் கூடாது,” என்று அறிவுரை கூறினான்.

மேலும், “தந்தையே! சிவன் அளித்த மைந்தனோடு நீ போர் செய்வது முறை அன்று. அவர் எல்லா ஆற்றல்களையும் பெற்றவர். மிகுதியான ஆற்றல் கொண்ட வேல் படைக்கடவுளுடன் நீ போர் செய்வது அறிவுடைமை இல்லை. அவர் இதுவரை நாம் செய்த போரினைப் பார்த்தும் நம்மை அழிக்காமல் இருக்கிறார் என்றால், அது அவர் நம் மீது வைத்த கருணையே ஆகும். அத்தகைய முருகக் கடவுளின் திருவடியை அடைதலே நமக்கு நல்லது!” என்றும் கூறினான்.

இதனைக் கேட்ட சூரபன்மன் சீறினான். இனி இவ்வாறு பேசினால் அவனைக் கொன்று விடுவதாக எச்சரிக்கை விடுத்தான். அதைக் கேட்ட இரணியன், தன் தந்தை அழிவது உறுதி என்பதை உணர்ந்தான்.

தன்னுடைய பேச்சினால் தவறு ஏற்பட்டிருப்பின், தன்னை மன்னிக்குமாறு தந்தையை வேண்டினான். தானே போருக்குப் புறப்படுவதாகக் கூறினான். தேரின் மீது ஏறினான். தும்பை மாலை சூடினான். இருநூறு வெள்ளம் படைகளுடன் போர்க்களம் அடைந்தான்.

வீரவாகுத் தேவரிடம் நாரதர் இரணியன் வருகையைக் கூறினார். போர் முண்டது. அசுரப் படைகள் அழிந்தன. இரணியன் ஆயிரம் கோடிப் பூதர்களை ஆயிரம் அம்புகளால் அழித்தான்.

நீலர் என்னும் பூதப்படைத் தலைவர் இரணியனை எதிர்த்துப் போர்செய்யத் தொடங்கினார். இரணியன் தனது வலிமையை இழந்தான். மாயப் போர் செய்யத் தொடங்கினான். இரணியனின் மாயப் போரைச் சந்திக்க நீலரால் இயலவில்லை.

அதைக் கண்ட வீரவாகுத் தேவர், அறிவுப் படைக் கலத்தால் இரணியனின் மாயையை அழித்தார். இரணியன் தனியனாக நின்றான். வீரவாகுத் தேவருக்கு முன்பாக நிற்க இயலாமல் வலிவு இழந்தான்.

தன்னுடைய உயிர் வீரவாகுத் தேவரால் அழியும் என்பதை உணர்ந்தான். தனக்குப் பிறகு தனது

தந்தையும் இறப்பார் என்பதை உணர்ந்தான். தான் போரில் இறப்பதே தனக்குப் புகழைத் தரும் என்று எண்ணினான்.

இருந்தாலும் இறந்து போகக் கூடியவர்களுக்கு ஈமச் சடங்கு செய்ய ஆள் வேண்டும் என்பதற்காகத் தப்பித்து ஓடினான். மீன் வடிவம் எடுத்துக் கடலுக்குள் மறைந்து போனான்.

இச்செய்தி அறிந்த சூரபன்மன் வெட்கப்பட்டான். அப்போது அக்கினிமுகாசுரன் என்னும் சூரனின் மைந்தன் வந்தான். தான் போருக்குப் புறப்படுவதாகக் கூறினான். ஆயிரம் வெள்ளப் படையுடன் போர்க்களம் புகுந்தான்.

அக்கினி முகாசுரன் வீரபுரந்தரருடன் போர் செய்தான். பூதப் படைகள் பலவற்றை அழித்தான். வீரபுரந்தரருடைய வில்லும், அம்புக் கூடும், தேரும் அழிக்கப்பட்டன. அவருடைய துணைவர்கள் எழுவரைச் சிவப்படைக் கலத்தால் அக்கினிமுகன் கொன்றான்.

பூதப் படைகள் அழிவதைக் கண்ட வீரவாகுத் தேவர் அக்கினிமுகாசுரனுடன் போர் புரிய வந்தார். இருவரும் மிகவும் கடுமையாகப் போர் செய்தனர்.

நஞ்சுக் கணைகளை அக்கினிமுகன் மார்பில்
வீரவாகுத் தேவர் பாய்ச்சினார். அவன் மார்பில்
இரத்தம் பொங்கத் தேரில் வீழ்ந்தான். அப்போது
தன்னை ஆபத்தில் காக்கும் காளியை வழிபட்டு
வேண்டினான்.

சூலமும், வாளும் ஏந்தி, உரத்த ஒலி எழுப்பிக்
கொண்டு காளி போருக்கு வந்தாள். முத்தலைச்
சூலத்தை எய்தாள். அது வீரவாகு செலுத்திய
பதினான்கு அம்புகளால் தூளாக்கப்பட்டது.
பெண்ணாகிய காளியைக் கால்வது வீரவாகுத்
தேவர் தமக்கு இழுக்கு என்று எண்ணி, அவளுடைய
எட்டுக் கைகளையும் பிடித்துக் கொண்டு மார்பில்
அடித்தார்.

அவள் மார்பு கிழிய, வீரவாகுவை வாழ்த்தி விட்டுச்
சென்று விட்டாள்.

காளி தன்னைக் காக்க உதவுவில்லை என்பதை
அக்கினிமுகாசுரன் அறிந்தான். வீரவாகுத் தேவரைத்
தனித்து நின்று தானே வெல்வதாகக் கூறினான். அவர்
எய்த வீரபத்திரப் படையால் இறந்தான்.

இருபத்து நாலாயிரம் படை வீரர்கள் தேவரைச்
சூழ்ந்து கொண்டு போரிடத் தொடங்கினர். வீரவாகு

அத்தனை பேரையும் அழித்து ஒழித்தார். வீரவாகுத் தேவரை வந்தடைந்தார் வீரபுரந்தரர்.

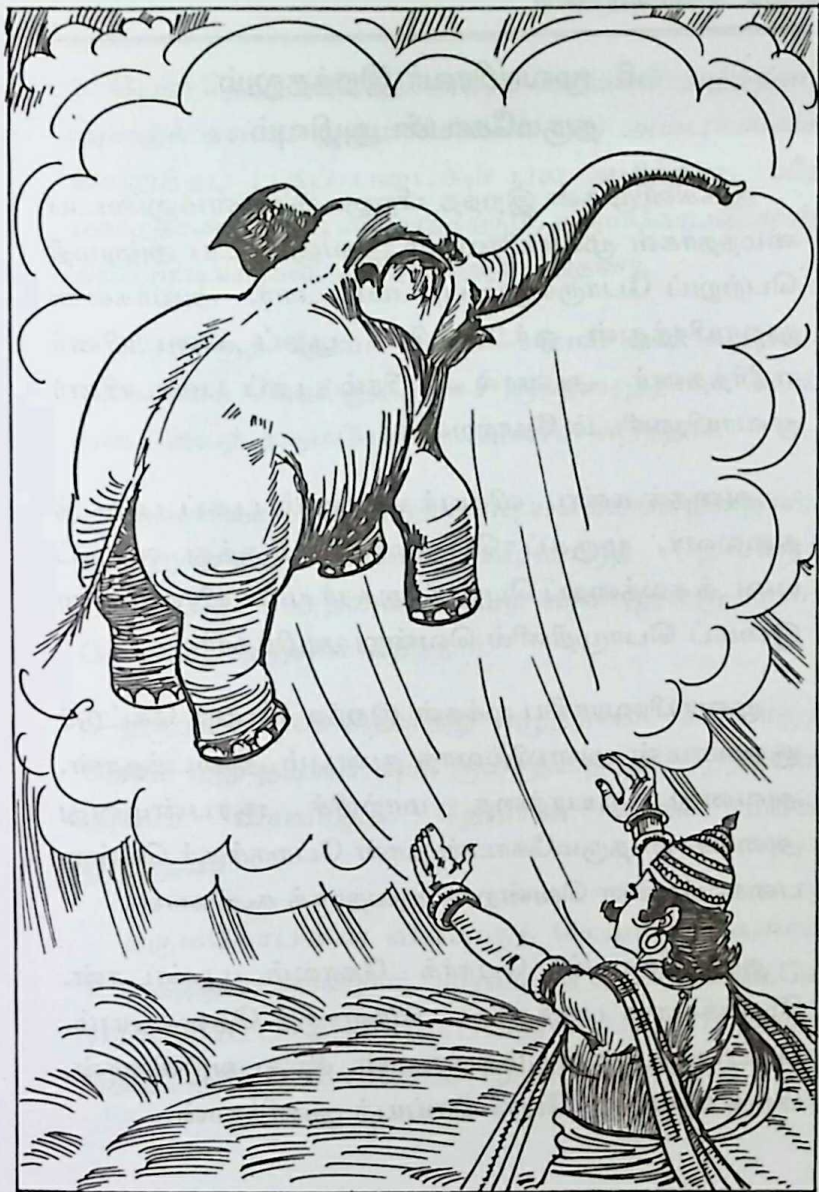
போர்க் களத்தில் பிரிந்து சென்ற தம்பியர் எழுவரையும் வீரவாகுத் தேவர் தேடினார். அப்போது உக்கிரர் என்னும் படைத் தலைவர் வந்தார். வீரவாகுத் தேவரின் தம்பியர் ஏழு பேரும் இறந்து விட்ட செய்தியைக் கூறினார். நூறு யோசனைக்கப்பால் ஓர் ஆலமரத்தடியில் அவர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள் என்றும் சொன்னார்.

உடனே வீரவாகுத் தேவர் அந்த ஆலமரத்தடிக்குச் சென்றார். தம்பியர் எழுவரது உயிர்களையும் தருமாறு யமபுரத்திற்கு ஓலை விடுத்தார்.

அதை எமன் பார்த்தான். உடனே அப்போது கைலையில் இருந்த வீரவாகுத் தேவரின் தம்பியரை அங்கிருந்து அழைத்து வந்து வீரவாகுவிடம் ஒப்படைத்தான்.

“திருநீற்றினையும், உருத்திராக்கத்தையும் அணிந்தவர்களை நான் ஒன்றும் செய்ய மாட்டேன்!” என்று சொல்லி, யமன் வீரவாகுத் தேவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுச் சென்றான்.

அக்கினி முகன் இறந்த செய்தி சூரபன்மனுக்கு வந்தது. பலவாறு அழுது புலம்பினான்.

6. மூவாயிரவர் இறத்தலும், தருமகோபன் அழிவும்

அக்கினிமுகன் இறந்த பிறகு, சூரபன்மனுடைய மைந்தர்கள் மூவாயிரவரும் அவனுடைய அனுமதி பெற்றுப் போருக்குப் புறப்பட்டனர். அவர்களை நூறாயிரத்துள் ஓர் ஆயிரம் பூதப் படையினர் எதிர்த்தனர். ஆனால் ஆயிரம் பூதப் படையினர் மூவாயிரவரிடம் தோற்றனர்.

அதைக் கண்ட விசயர் என்னும் பூதப் படைத் தலைவர், முருகப் பெருமானிடமிருந்து வைரப் படைக் கலத்தைப் பெற்று, அசுரர் மூவாயிரவர்களை இமைப் பொழுதினில் வென்று அழித்தார்.

மூவாயிரவராகிய மக்கள் இறந்த செய்தி கேட்டுச் சூரபன்மன் அளவில்லாத துன்பம் அடைந்தான். அவனது துயரத்தை மாற்றிச் சூரபன்மனது அமைச்சன் தருமகோபன் தான் போருக்குச் சென்று பகைவர்களை வென்று வருவதாகக் கூறினான்.

தருமகோபன் போர்க் கோலம் பூண்டான். போர்க்களம் புகுந்தான். வீரவாகுத் தேவரையும், பூதப் படைகளையும் கண்டான். சிறிது அஞ்சினான். பிறகு தெளிந்து போர் செய்யத் துணிந்தான்.

போர்தொடங்கியது. அசுரப்படைகள் அழிந்தன. அதைக் கண்ட தரும கோபன் பல அம்புகளைச் செலுத்தப் பூதப் படைகள் பல அழிந்தன. வீர மார்த்தாண்டரும், வீரபுரந்தரரும், தருமகோபன் முன் நிற்க முடியாமல், தளர்ச்சி அடைந்தனர்.

வீரவாகுத் தேவர், தருமகோபன் முன் வந்தார். அவனைக் கொல்லுவதாகச் சூளுரைத்தார். வேல் படையைத் தருமகோபன் மார்பில் எறிந்தார்.

அவன் மார்பில் இரத்தம் வடியக் கலங்கி நின்றான். அவனுடைய யானை வீரவாகுத் தேவரைத் தாக்கியது. அதனை அவர் விண்ணுலகு வரை போகும்படி தூக்கி எறிந்தார்.

தருமகோபன் தெளிந்து எழுந்தான். வீரவாகுத் தேவர் மீது தடியையும், குலிசத்தையும் எறிந்தான். அவை வீரவாகுத் - தேவரின் முன் வலிவு இழந்தன.

தருமகோபனை வீரவாகுத் தேவர் கால்களால் உதைத்துக் கொன்றார். வீரவாகுத் தேவரால் மேலே எறியப்பட்ட தருமகோபனது யானை மீண்டும் வந்து, அவரிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது.

7. பாணுகோபன் இறந்தான்

வீரவாகுத் தேவரால் தரும கோபன் வாழ்வு முடிந்தது. தூதுவர்கள் பாணுகோபன்டம் வந்தனர். போர் தொடங்கியதிலிருந்து, தருமகோபன் இறந்தது முடியப் பாணுகோபன்டம் கூறினர்.

பாணுகோபன் அசுரர்களின் வாழ்வுக்கு முடிவு வந்து விட்டதை உணர்ந்தான். சூரபன்மனுக்கு அறிவுரை கூறத் தொடங்கினான்.

“அரசே! நான் சொல்வதைக் கேட்பாயாக! எல்லாவற்றையும் நீ உணர்ந்தவன். உனக்கு ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை. நீயே போர்க் களத்தில் முருகக் கடவுளைச் சந்தித்திருக்கிறாய். தாரகனையும், கிரவுஞ்சத்தையும் அழித்த அப்பெருமானின் கருணையினால் நாம் வாழ்கிறோம். அவரை நம்மால் வெல்ல இயலாது. அவரது தூதரான வீரவாகுத் தேவரைக் கூட நாம் வெல்ல முடியாது. எனவே தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து விட்டு விடு. நாம் நலமாக வாழலாம்.”

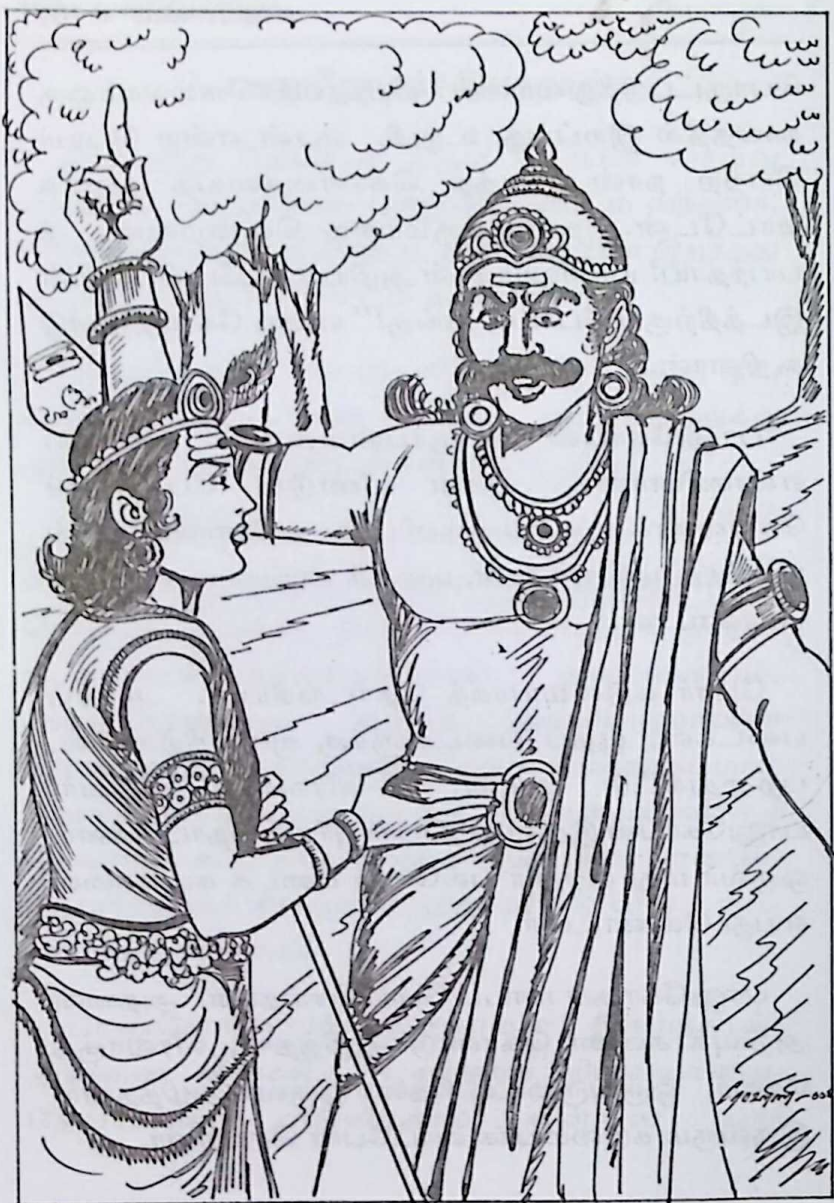
பாணுகோபனைச் சூரபன்மன் இகழ்ந்தான். அவனை நோக்கி, “புகழ்தான் நிலையானது. தேவர்களை விடுவித்தால் என்னை யார்

பொருட்படுத்துவார்கள்? பிறந்தவர்களெல்லாம் ஒரு காலத்தில் இறப்பது உறுதி. சூரன் என்ற பெயர் பெற்ற நான் பிடித்த கொள்கையைத் துறக்க மாட்டேன். நான் திருமாலை வென்றவன். நீ பயந்தாய்! யாராலும் நான் அழிய மாட்டேன். நீ உன் இடத்திற்குப் போய்த் தூங்கு!” என்று கோபத்தோடு கூறினான்.

பானுகோபன் சூரபன்மனது விதியை எண்ணினான். தான் மீண்டும் போருக்குச் செல்வதாகச் சூரபன்மனிடம் கூறினான். தன் இருப்பிடம் சென்றான். படைக்கலங்களை எடுத்துக் கொண்டான்.

போர் கடுமையாகத் தொடங்கியது. அசுரப் படைகள், பூதப் படைகளுக்கு முன் நிற்காமல், புறமுதுகிட்டு ஓடின. வீரவாகுத் தேவர், பானுகோபன் இருவரும் போர் புரியத் தொடங்கினர். ஒருவர் மீது ஒருவர் பல்வேறு படைக் கலங்களை எய்து கொண்டனர்.

பானுகோபன் மாயப் போர் செய்தான். அதனை அறிவுக் கணை கொண்டு அழித்தார், வீரவாகுத் தேவர். ஒருவருடைய தேரை ஒருவர் அழித்தனர். இருவரும் கடுமையாக வாட்போர் செய்தனர்.

வீரவாகுத் தேவர் பாணுகோபனின் வலது தோளை வெட்டி வீழ்த்தினார். பாணுகோபன் இடக்கையால் போர்புரிய முற்பட்டான். உடனே வீரவாகுத் தேவர் அவனது தலையை அறுத்து வீழ்த்தினார். வானவர் மகிழ்ந்தனர்; பூமாரி பொழிந்தனர்.

வீரவாகுத் தேவர் முருகக் கடவுளிடம் பூதப் படைகளுடன் சென்று திருவருள் பெற்றார். பாணுகோபன் இறந்த செய்தியைச் சூரபன்மன் அறிந்தான். அளவில்லாத் துன்பம் அடைந்தான். சூரபன்மனும், பதுமகோமளையும் அழுது புலம்பினர். சூரபன்மன் தன் தம்பி சிங்கமுகனை அழைத்து வரச் செய்தான்.

8. சிங்கமுகன் அழிந்தான்

ஆசுர நகரில் அரசு வீற்றிருந்தான் சிங்கமுகன். தூதுவர்கள் போர்க் களத்தில் நிகழ்ந்ததை எல்லாம் கூறினர். நால்வகைப் படைகளை அழைத்துக் கொண்டு சிங்கமுகாசுரன் மகேந்திரபுரிக்கு வந்தான். சூரபன்மனைப் பார்த்து அவனைத் தழுவிக்கொண்டான். சூரபன்மன் சிங்கமுகாசுரனை நோக்கி, “சிவபெருமானின் மைந்தன் என்னுடைய மைந்தர்களைக் கொன்றுவிட்டான். என் அமைச்சன் இறந்தான். இரணியன் மறைந்து விட்டான். நீ சென்று

முருகனின் வலி கெடுத்து வர வேண்டும்,” என்று கூறினான்.

சிங்கமுகாசுரனும் சூரபன்மனுக்கு அறிவுரை கூறினான். அதனைச் சிறிதும் சூரபன்மன் பொருட்படுத்தவில்லை. விதியை யாராலும் வெல்ல இயலாது என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டு சிங்கமுகாசுரன் போருக்குப் புறப்பட்டான்.

சூரபன்மனைப் பார்த்து, “நான் திரும்பி வருவேனாயின் உன்னைக் காண்பேன். இல்லையானால் நாம் எல்லாரும் இறப்போம்!” என்று சொல்லிச் சூரனிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றான். போருக்குப் போவதற்கு முன் மிகுதியாக உண்டான். மணமுள்ளவைகளை உடலில் பூசிக் கொண்டான். திருநீறு அணிந்தான். அணிகளைப் பூட்டிக் கொண்டான்.

சிங்கமுகாசுரன் போர்க்களம் அடைந்தான். தேவர்கள் அஞ்சினர். முருகப் பெருமானிடம் ஓடினர். சிங்கமுகாசுரனின் வலிமையையும், ஆற்றலையும் எடுத்துக் கூறினர். அவனைக் கொன்றருள வேண்டும் என்றும் வேண்டிக் கொண்டனர். வீரவாகுத் தேவர் சிங்கமுகனை எதிர்த்துப் போரிடப் புறப்பட்டார். தேரில் ஏறினார்.

பூதர் நூறாயிரத்து எண்மர் அவரைச் சூழ்ந்து புறப்பட்டனர்.

தசமுகன் என்னும் அசுரனுக்கும் சிங்கர் என்னும் பூதப் படைத் தலைவருக்கும் போர் நிகழ்ந்தது. துன்முகனுக்கும், அநகருக்கும் போர் நடந்தது. துன்முகனை வீரவாகுத் தேவர் எதிர்க்க, அவன் ஓடி மறைந்தான்.

சிங்கமுகாசுரனைப் பூதப் படைகள் எதிர்த்தன. மலைகள், மரங்கள், மழுவாயுதங்கள், சூலாயுதங்கள், கலப்பைப் படைகள் போன்றவற்றைப் பூதப் படைகள் எறிந்தனர்.

சிங்கமுகாசுரன் பூதப் படைகளைச் சார்ந்த ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு இடத்திற்கு ஓடும்படி செய்தான். சிலர் கடலில் எறியப்பட்டனர். பலர் சிங்கமுகனால் உலகச் சுவரில் ஏற்றப்பட்டனர். சிலர் கொல்லப்பட்டனர். சிலர் நசுக்கப்பட்டனர். சிங்கமுகாசுரன் தனது வலிமையால் பூதப்படையைக் கலங்கச் செய்தான்.

இவற்றை எல்லாம் கண்ட பூதப் படைத் தலைவருள் ஒருவராகிய அழல் கண்ணர் சிங்கமுகாசுரன் மீது சூல்ப்படையைச் செலுத்தினார்.

அவர் எய்த தடியால் சிங்கமுகனின் தேர்ப்பாகன் தலை துண்டிக்கப்பட்டது.

சிங்கமுகன் சினந்தான். அழல்கண்ணர் மீது தடியை எறிந்து, அவரை வலிவு இழக்கச் செய்தான். சுமாலியுடனும், தண்டியுடனும், பூதப்படை நூறாயிரத்து எண்மருடனும் போரிட்டு, அவர்களை ஆற்றல் இழக்கச் செய்தான்.

பூதப் படைகள் தோற்றுப் போவதைக் கண்ட வீரவாகுத் தேவர் போர் புரியப் புகுந்தார். சிங்கமுகாசுரனுடைய மைந்தர்கள் நூறு பேரும் போர் புரியத் தொடங்கினர். அவர்கள் வாள் கொண்டு வீரவாகுத் தேவருடன் மோதினர். அந்த வாட்படையாலேயே நூறு பேரையும் வீரவாகுத் தேவர் கொன்று தீர்த்தார்.

வீரவாகுத் தேவரும், சிங்கமுகாசுரனும் நேருக்கு நேர் நின்றனர். ஒருவருக்கொருவர் தத்தம் பெருமை களைப் பேசிக் கொண்டனர். கணைகளும், சூலப்படையும், வாட்படையும் இருவருக்கு மிடையே ஏவப்பட்டன. வீரவாகுவும், சிங்கமுகனும் சிவப்படைக் கலத்தை ஒருவர் மீது ஒருவர் செலுத்தினர்.

அவை செலுத்தியவர்களிடமே மீண்டும் சென்று விட்டன. வீரவாகுத் தேவர் ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்திச் சிங்கமுகாசுரனுடைய தேரை அழித்தார். சிங்கமுகாசுரன் தன்னுடைய ஆயிரம் கைகளால், ஆயிரம் அம்புகளைத் தொடுத்தான். பூதர் பலர் அழிந்தனர். வீரவாகுத் தேவர் சிங்கமுகாசுரனுடைய ஆயிரம் விற்களையும் இமைப் பொழுதில் அறுத்து வீழ்த்தினார்.

சிங்கமுகாசுரன் மாயாபாசத்தைச் செலுத்திப் பூதப்படை, படைத் தலைவர்கள் நூறாயிரவர் ஆகியோரைக் கட்டி விட்டு, முருகப் பெருமானைக் கொல்வதாகக் கூறிப் பெருமானைத் தேடி ஓடினான்.

முருகக் கடவுள் எல்லாச் செய்தியையும் அறிந்து, சிங்கமுகாசுரனைத் தேடினார். தேவர்கள் சூழ முருகக் கடவுள் புறப்பட்டார். போர்க்களம் வந்தார்.

இரண்டு ஆயிரம் கைகளை நீட்டிச் சிங்கமுகாசுரன் பூதப் படைகளை விழுங்கினான். இதைக் கண்ட தேவர்கள் அஞ்சி ஓடினர்.

தம்பி போர் செய்வது கண்டு சூரபன்மன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். சிவன் மைந்தன் பெரிய வில்லெடுத்து நானொலி செய்தார். அண்டங்கள் வெடித்தன. அசுரர்கள் அறிவு கலங்கினர்.

அதைப் பார்த்தான் சிங்கமுகாசுரன். முருகக் கடவுளை நோக்கி, “சிவன் பெற்ற மைந்தரே! உமக்கும் எமக்கும் பகை இல்லை. நீர் தேவர் இல்லை. அப்படி இருக்கும்போது என்னோடு போருக்கு வரக் காரணம் என்ன?” என்று கேட்டான்.

அதற்கு முருகக் கடவுள், “உலகமெங்கும் யாம் நிறைந்திருக்கிறோம். எளியவனை வலியவன் துன்புறுத்தினால், வலியவர்களைத் தண்டித்து, எளியவனைக் காப்பது எம் கடமை. உங்களிடம் இருக்கும் தேவர்களை விடுவிக்க வந்தோம்!” என்று கூறினார்.

ஆறுமுகப் பெருமானைச் சிங்கமுகாசுரன் இகழ்ந்து பேசி, அவரை ஓடிப் போகுமாறு விரட்டினான்.

முருகப் பெருமான் கோபம் அடைந்தார். சிங்கமுகாசுரன் மார்பில் ஓர் அம்பினைச் செலுத்தினார். அது மார்பில் நுழைந்து பின்புறமாக வந்தது. அதன் வழியே சிங்கமுகனால் விழுங்கப்பட்ட பூதர்கள் வெளியே வந்தனர்.

முருகப் பெருமான், வீரவாகு முதலியவர்களை எண்ணி, ஓர் அம்பினைத் தொடுத்தார். அது அவர்களைக் கட்டி இருந்த மாயத்தை அறுத்து

விடுவித்தது. பெருமானின் திருவடிகளை அவர்கள் வந்தடைந்தார்கள்.

பிறகு முருகக் கடவுள் எய்த கணைகளால் அசுரர் படைகள் அழிந்தன. சிங்கமுகாசுரன் தனி ஆளாக நின்றான். ஆயிரம் கணைகளை ஆறுமுகன் மீது செலுத்தினான். அறுமுகனும் இரண்டு ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்திச் சிங்கமுகனின் இரண்டாயிரம் கைகளையும் அறுத்தார். அவனுடைய கைகள் முளைத்தன.

தன்னை அழிக்க இயலாது என்று பெருமையாகச் சிங்கமுகன் பேசினான். “உன் வாழ்நாள் அழிந்தது!” என்று முருகப் பெருமான் கூறினார். சிங்கமுகாசுரன் மலைகளை எறிந்தான். முருகப் பெருமான் அவற்றை இரண்டாயிரம் அம்புகளால் அழித்தார். சிங்கமுகாசுரனுடைய தலைகளையும், கைகளையும் ஆயிரத்தெட்டு முறை அறுத்தார். ஆனால் அவை மீண்டும் மீண்டும் முளைத்தன.

நிறைவாகக் குலிசப் படையை ஏவிச் சிங்கமுகாசுரனின் உயிரை எடுக்கச் செய்தார், முருகப் பெருமான். குலிசப்படை அவனது உயிரை உண்டு கங்கையில் மூழ்கி மீண்டும் திருமுருகன் திருக்கரங்களை வந்தடைந்தது.

இச்செய்தி கேட்டுச் சூரபன்மன் ஓலமிட்டு அழுது வருந்தினான். பலவாறாகப் புலம்பினான்.

9. சூரபன்மன் பெருவாழ்வு

சூரபன்மன் போருக்குப் புறப்பட்டான். ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் உள்ள படைகளையும் திரட்டினான். படைகள் வருகையால் புழுதி சூரியனின் ஒளியை மறைத்தது. கடல்கள் வற்றின. தேவர்கள், இந்திரன் ஆகியோர் அஞ்சினர். திருமாலும் கலங்கினான். படைகள் எண்ணற்றவை. அதற்கு ஒப்பு வேறு ஒன்றும் இல்லை.

சூரபன்மன் நீராடி, உணவு உண்டு, புத்தாடை உடுத்தினான். சிவப் படைக் கலம் முதலிய பல வகையான படையாயுதங்களை ஆயிரம் கோடித் தேர்களில் நிறைத்துக் கொண்டான். இந்திர ஞாலத் தேரைக் கொண்டு வரச் செய்தான். தான் ஒரு தேரில் ஏறிக்கொண்டான். பலவகைச்சிறப்புகளை உடைய தேரில் பெருமையுடன் நின்றான். போர்க்களம் புகுந்தான்.

சூரபன்மன் வருகை முருகப் பெருமானுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. முருகப் பெருமான் மன வேகத் தேரில் ஏறினார். வாயுவைத் தேரோட்டியாகக்

கொண்டார். மழு, குலிசம், சூலம், வேல், வாள், பரிசை, சக்கரம், தடி, எழு, வில், கணை முதலிய படைக்கலன்களைத் தாங்கினார். பூதப் படைகள் அவரைச் சூழ்ந்தன.

போர் தொடங்கியது. அசுரப் படையும், பூதப் படையும் ஒன்றோடு ஒன்று மோதின. அவற்றை முருகக் கடவுள் பார்த்தருளினார். வில் நாண் ஒலி செய்தார். அம்புகளைப் பொழிந்தார்.

அதனால் அசுரர் கூட்டமும், தேர்களும், குதிரைகளும், யானைகளும் வீழ்ந்தன. இரத்தம் பெருக்கெடுத்தது. பிணங்கள் குவிந்தன. எல்லாப் படைகளையும் முருகப் பெருமான் அழித்தார். அண்டவாயிலை அடைத்தார். தமது பன்னிரண்டு திருக்கண்களாலும் உற்று நோக்கினார். பிணங்கள் எரிந்தன. தேவர்கள் வாழ்த்தி வணங்கினர்.

சூரபன்மன் குமரக் கடவுளின் விளையாடல் களைக் கண்டான். முருகப் பெருமானைப் பார்த்தான். “குழந்தையே! நான் எப்பொழுதும் அழிய மாட்டேன். என்னிடம் தேவர்களும் தோற்றனர். உன்னைக் குழந்தை என்று விடமாட்டேன். உன்னையும் உன் படைகளையும் அழிப்பேன்!” என்று பேசத் தொடங்கினான்.

சூரபன்மன் எய்த ஆயுதப் படை எல்லாம் பூதப் படைகளை அழித்தன. வீரவாகுத் தேவர் செலுத்திய அம்புகள் சூரன் மீது பட்டு அழிந்து ஒழிந்தன. அவர் சிவன் தந்த வாளால் சூரனுடைய வில்லை அறுத்தார். அவரைத் தூதன் என்று சூரன் கருதி விட்டுவிட்டான்.

சூரனும், முருகக் கடவுளும் போர் செய்தனர். அம்பு மழைகளைப் பொழிந்தனர். முருகப் பெருமானின் தேரின் மீது இருந்த கொடியைச் சூரபன்மன் அறுத்தான்.

முருகப் பெருமானும் அவ்வாறே செய்தார். தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி தீக் கடவுள் முருகப் பெருமானது தேர் மீது கோழிக் கொடியாகி உலகமே பிளக்குமாறு கூவினான்.

இருவருடைய தேர்களும் விண்ணிற்குச் சென்றன. அங்கிருந்து இருவரும் போர் செய்தனர். சூரபன்மனுடைய தேரை முருகக் கடவுள் அழித்தார். உடனே சூரபன்மன் இந்திரனால் தேரைக் கொண்டு வரச் செய்து அதன் மீது ஏறி நின்று போர் புரிந்தான்.

அண்டத்தின் வாயில்களைத் திறந்து கொண்டு அசுரப் படைகள் வந்தன. முருகன் அவற்றைத் தம்முடைய கண்களால் எரித்தார். மேலும் இருந்த

படைகளைக் குமரக் கடவுள் தமது கரங்களில் இருந்த மழு, சூலம், சக்கரம் ஆகிய படைகளை விட்டு அழித்து ஒழித்தார்.

சூரபன்மன் ஏவிய சக்கரப் படையைப் பெருமான் தமது கரங்களால் பற்றினார். சூரபன்மன் தனி ஆளாக நின்றான். சூரபன்மன் வேறு வேறு உலகிற்கு மறைந்து சென்றான். அவனைக் குமரப் பெருமான் விடாது தொடர்ந்து சென்று போர் செய்தார்.

சூரபன்மன் எல்லா உலகிலும் சுற்றி, மகேந்திரபுரியையே வந்தடைந்தான். மாயையை நினைத்து, இறந்து போன அசுரப் படைகளை உயிர்ப்பித்துத் தருமாறு வேண்டினான்.

மாயையோ அவனுக்கு அறிவுரை கூறினாள். தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்குமாறு வேண்டினாள். இல்லாவிட்டால் சூரபன்மன் இறப்பது உறுதி என்பதையும் அறிவுறுத்தினாள். தான் சொல்லுவதைச் சூரபன்மன் கேட்கமாட்டான் என்பதையும் அறிந்து அமுதசீத மந்திர கூடம் என்ற மலையை அங்குக் கொண்டு வந்தால் இறந்தவர் உயிர் பெறுவர் என்றும் சூரபன்மனுக்கு இதமான வார்த்தை கூறினாள்.

இந்திர ஞாலத் தேர் அமுத சீத மந்திர கூட மலையைக் கொண்டு வந்தது. இறந்து போன சிங்கமுகாசுரன், பானுகோபன், அக்கினி முகாசுரன், வச்சிரவாகு, தருமகோபன், அதிசூரன், அசுரேந்திரன், மைந்தர்கள் மூவாயிரவர் அனைவரும் உயிர் பெற்றெழுந்தனர்.

இவற்றைக் கண்டு தேவர்கள் அஞ்சினர். முருகப் பெருமான் புன்முறுவல் பூத்தார். இறந்து எழுந்தவர் குமரக் கடவுளுடன் போருக்கு வந்தனர். பாசுபதத்தால் இறந்தெழுந்த அனைவரையும் குமரன் கொன்று குவித்தார். இந்திர ஞாலத் தேர் கொணர்ந்த மந்திர கூட மலையையும் பாசுபதம் பொடிப் பொடியாக்கியது.

சூரபன்மன், முருகப் பெருமானைச் சூழ்ந்துள்ள படைகளை எல்லாம் உலகத்தின் உச்சியில் கொண்டு போய் வைத்து விடும்படி, இந்திர ஞாலத் தேருக்கு ஆணையிட்டான். இந்திர ஞாலத் தேரும் அப்படியே செய்தது.

ஆனால் முருகக் கடவுள் ஒரு கணையை ஏவி, அங்கிருந்து சென்ற படைகளோடு இந்திர ஞாலத் தேரையே தம்மிடம் கொண்டு வரும்படி செய்தார். இதனைச் சூரனிடம் சொல்லக் கூடாது என அத்தேருக்கு ஆணையிட்டார்.

இந்திர ஞாலத் தேர் முருகப் பெருமானது பக்கத்தில் நின்றது. அதைச் சூரன் கண்டான். முருகனின் தேரோட்டியாகிய வாயுவின் மீது கணைகளைப் பொழிந்தான். வாயு மெலிந்தான். சூரனிடமிருந்து வந்த கணைகளைப் பல துண்டுகளாக்கினார், முருகப் பெருமான்.

சூரபன்மன் ஏவிய சூலப் படையைக் குமரக் கடவுள் தமது கணைகளால் வீழ்த்தினார். தனது மாயத்தினால் சக்கர வாளப் பறவையாகச் சூரபன்மன் மாறினான்.

அப்போது இந்திரன் மயிலாக வந்து முருகக் கடவுளைத் தாங்கினான். அதன் மீது ஏறிய பெருமான் வாள் படையால் சக்கர வாளப் பறவையை வெட்டினார். சூரபன்மன் பேருருவத்தையும், நீர், தீ, காற்று ஆகிய வடிவங்களையும் எடுத்தான். அத்தனை வடிவத்தையும் முருகப் பெருமான் அழித்தார்.

நான்கு நாள்கள் போர் நடந்தது. சூரபன்மன் மும்மூர்த்தி, தேவர்கள், அசுரர்கள், இந்திரன், பூதங்கள், யமன், பேய், தீ, காற்று, கடல், நஞ்சு, பாம்பு, மேகம், இடி, இருட்டு, மலை போன்ற பல உருவங்களில் வந்தான்.

தாரகன், சிங்கமுகாசுரன், பாணுகோபன், அக்கினி முகாசுரன், தருமகோபன் போன்றவர்களின் வடிவங்களையும் சூரபன்மன் பெற்று வந்தான். முருகப் பெருமான் அத்தனை மாய உருவங்களையும் அழித்தார்.

“இத்தனை பொய் வடிவங்களை எடுத்த சூரபன்மனே! இப்போது என்னுடைய நிலையான பேருருவத்தைக் காண்பாயாக!” என்று கூறி முருகக் கடவுள் பேருருவம் எடுத்தார்.

அப்பேருருவத்தில் மலைகளும், கடல்களும் தெரிந்தன. இடியும், நட்சத்திரங்களும் காலடி விரல்களில் தெரிந்தன. அவ்வுருவில் வருணனும், முனிவர்களும் உடல் பரட்டிலும், கணைக் காலிலும் இருந்தனர். வித்யாதரர் முழந்தாளிலும், இந்திரன் முதலியோர் தொடையிலும், காலன் தொடை மூலத்திலும், அசுரர்கள் அரைஇடத்திலும், தேவர்கள் விலாப் புறத்திலும், நாகர்கள் மூலாதாரத்திலும், அமுதம் குறியிலும், உயிர்க் கட்டம் கொப்பூழிலும், உலகங்கள் மயிரிலும், திருமால், நான்முகன் தோள்களிலும், தெய்வப் பெண்கள் கை விரல்களிலும், வேதங்கள் திருவாயிலும் நின்று திகழ்ந்தன.

10. சூரபன்மன் பேருருவம் கண்டான்

முருகக் கடவுளின் பேருருவம் கண்டு சூரபன்மன் வியப்பில் ஆழ்ந்தான். முருகக் கடவுள் ஞானத்தைச் சிறிது சூரபன்மனுக்கு அளித்தார்.

உடனே சூரபன்மன், “என்னுடைய படைகளை இந்தப் பெருமான் அழித்தார். இந்திர ஞாலத் தேரை என்னிடம் வராமற் செய்தார். படை ஆயுதங்களையும், என் அறியாமையையும் நீக்கினார். மயிலூர்தியில் எழுந்தருளிய இந்தப் பாலகனை அந்நாளில் சிறுவன் என்று எண்ணி இருந்தேன். இத்தன்மைகளை முன்பு நான் அறியவில்லை. இந்த வடிவமே நான்முகன், திருமால் ஆகியவர்களுக்கு மூல காரணம். இக் கடவுளையே வீரவாகுத் தேவர் முழு முதற் கடவுள் என்றான். நான் நம்பவில்லை.

“நான் பெற்ற செல்வங்கள் எல்லாம் இப் பெருமானது அடித் தாமரையிலுள்ள ஒரு மயிரில் தோன்றுகின்றன. இப் பெருமானின் அழகைக் காண உடல் முழுதும் கண்கள் வேண்டும். இப்பேரழகம், பேரொளியும் யாரிடத்தும் இல்லை. எத்தனைமுறை இவ்வழகைப் பார்த்தாலும் என் மனம் நிறைவு அடையவில்லை.

“ஆயிரம் கோடிக் காமர்களுடைய அழகுகள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் இப்பேரழகிற்கு ஈடாகாது. என் தம்பியும், மகனும் இவனைச் சிவன்தான் என்று கூறினர். அது உண்மையேயாகும். இவர் உருவம் திருவடி முதல் திருமுடிவரை எத்தனை காலம் பார்த்தாலும் கண்களுக்கு அடங்காது. நினைத்தால் உள்ளத்தில் அடங்காது.

“இவர் என்னோடு போருக்கு வந்தது பேரருளே ஆகும். போரில் எனக்கு ஈடுபாடு குறைந்தது. மயிர் சிலிர்த்தது. கண்கள் ஆனந்த நீர் சுரக்கின்றன. இவரிடம் அன்பு பெருகுகிறது. உள்ளம் உருகி, ஆணவம் தொலைந்தது. வலது தோளும், வலது கண்ணும் துடித்தன.

“இது நான் முன் செய்த தவத்தின் பயன். இவரையே என் கால்கள் வலம் வர வேண்டும். கைகள் தொழுதல் வேண்டும். தலை வணங்குதல் வேண்டும். நாக்கு புகழ வேண்டும்.

“இக் கடவுளுக்கு அடிமையாக வேண்டும். ஆனால் அவற்றைச் செய்ய முடியாமல் என் மானம் தடுக்கிறது. தேவர்களுக்காக வந்த இவரை நான் கோபிப்பதே பொருத்தம். ஆனால் என் மனம் இக் கடவுளிடமே செல்லுகிறது. இவர் செய்ததெல்லாம் திருவிளையாடல்கள் என்றே நினைக்கிறேன். இவர்

என்னைக் கொல்லுவதானால் அதைத் தடுக்க இயலாது. தேவர்களைச் சிறை வைத்தது தீமை என்று பலமுறை சொன்னார்.

“தேவர்களைச் சிறை செய்ததால் பரம்பொருளை என்னால் காண முடிந்தது. அவருடன் போரும் செய்தேன். என் புகழ் என்றும் நிலைத்து நிற்கும். நான் இப்போது தேவர்களை விடுவித்து இக் கடவுளை வணங்கி நின்றால் எனக்குப் புகழ் இல்லாமல் போய்விடும்!” என்று பலவாறு சொல்லிச் சூரன் நின்றபோது, அவனது ஞானம் நீங்கும்படி முருகப் பெருமான் செய்தார். ஆணவம் மீண்டும் அவனிடம் தலைதாக்கியது. முருகக் கடவுள் பழைய வடிவம் கொண்டார்.

மீண்டும் சூரபன்மன் போர் செய்யத் தொடங்கி னான். “இந்தச் சிறுவன் மாயங்காட்டி என்னை மயக்கிவிட்டான். என்னை விட உயர்ந்தவர் யாரும் இல்லை. முதலில் தேவர்களை வெல்லுவேன். பின்பு இந்தச் சிறுவனைக் கொல்வேன்!” என்று பேசத் தொடங்கினான் சூரபன்மன்.

சூரபன்மன் இருள் வடிவம் கொண்டான். பெரிய தலைகளையும் எண்ணற்ற கைகளையும் கொண்டு காட்சி அளித்தான். தேவர்கள் அஞ்சினர்.

அதைக் கண்ட முருகப் பெருமான் தனது வேல் படையை எடுத்தார். சூரபன்மன் மாற்பைப் பிளந்து வர அதற்குக் கட்டளையிட்டார்.

வேல் படையைக் கண்ட சூரபன்மன், ஆணவத்தால், 'சிறுவன் படை தன்னை என்ன செய்யும்?' என்று எண்ணி, நடுக்கடலில் மாமரமாக நின்றான். அதன் தளிர்கள் தீயாக ஒளிர்ந்தன. இலைகளெல்லாம் புகையாயின. பூங்கொத்துகள் பொன்னாயின. அதில் மரகதமணி காய்த்தது. மாணிக்கம் பழுத்தது. நூறாயிரம் யோசனை வடிவத்துடன் அது நின்றது.

அந்த மாமர வடிவச் சூரபன்மனை வேல்படை சென்று மோதியது. சூரபன்மன் அரற்றிக் கொண்டு விழுந்தான். ஆனால் அவன் உயிர் போகவில்லை. சிவபெருமான் வரம் அவனைக் காத்தது.

சூரபன்மன் பழைய வடிவம் எடுத்துப் போர் புரியத் துணிந்தான். வேல்படை அவனது உடலை இரண்டு பாகங்கள் ஆக்கிக் கடலில் தள்ளியது. தேவகங்கையில் நீராடியது. முருகப் பெருமானுடைய திருக்கரங்களை அடைந்தது.

சூரபன்மன் மீண்டும் எழுந்தான். மீண்டும் போர் செய்ய நினைத்தான். ஆனால் அவன் கோழியும்,

மயிலுமாக இரண்டு உருவம் கொண்டான். தேவர்கள் பயப்படும்படி போர் செய்யும் ஆணவம் கொண்டான். ஆனால் குமரக் கடவுள் திருவருளால் சூரபன்மன் ஞானம் பெற்றான்.

கோழியைத் தனக்குக் கொடியாக இருந்து கூவும்படி முருகப் பெருமான் திருவருள் செய்தார்.

தனக்கு ஊர்தியாக இருந்த இந்திரனாகிய மயிலில் இருந்து இறங்கி, சூரனாகிய மயிலின் மீது பெருமான் ஏறினார். தேவர்களும், வீரவாகுத் தேவரும் முருகக் கடவுளை வணங்கி வழிபட்டனர். சூரபன்மன் பெருவாழ்வு பெற்றான்.

11. தேவர்கள் போற்றுதலும், முருகப் பெருமான் திருச்செந்தூர் மீளுதலும்

திருமால், நான்முகன் போன்ற தேவர்கள் குமரக் கடவுளைப் பலவாறு போற்றிப் புகழ்ந்தனர். சூரபன்மன் இறந்ததைக் கேட்ட அவனது மனைவி உடனே உயிர் விட்டாள். அவளது உடலை நெருப்பில் இட்டனர். இரணியன் தந்தைக்காகப் புலம்பி இறுதிக் கடன் இயற்றினான்.

முருகப் பெருமான், சயந்தனையும் மற்ற தேவர்களையும் சிறையிலிருந்து மீட்டு வரும்படி,

வீரவாகுத் தேவருக்குக் கட்டளை யிட்டார். சிறையிலிருந்து மீண்டவர்கள் முருகக் கடவுளின் திருவருளை எண்ணிப் போற்றினர்.

உயிர் இழந்த பூதப் படைகள் உயிர் பெற்று எழ முருகப் பெருமான் திருவருள் புரிந்தார். மகேந்திரபுரியை நீரில் அமிழ்த்தி மறையச் செய்யும்படி குமரக்கடவுள் வருணனுக்குக் கட்டளை யிட்டார். மகேந்திரபுரி மறைந்தது.

நான்முகன் உள்ளிட்டோர் முருகக் கடவுளை வழிபாடு செய்ய விரும்புவதாகக் கூறினர். அவ்வாறே முருகப் பெருமான் திருவருள் புரிந்தார். தேவர்கள் எல்லாரும் வேத முறைப்படி குமரக் கடவுளுக்கு வழிபாடு புரிந்தனர். முருகக் கடவுள் எல்லாருக்கும் பேரருள் புரிந்தார்.

(போர்புரி காண்டம் முற்றிற்று)

5. தேவ காண்டம்

1. திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளுதல்

ஆறுமுகப் பெருமான் மயில் மீது ஏறித் திருச்செந்தூரை விட்டுப் புறப்பட்டார். திருமால், நான்முகன், இந்திரன் முதலியவர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் அனைவரும் அவரவர்க்கு உரிய ஊர்தியில் ஏறி நமக்குப் பக்கத்தில் வாருங்கள்,” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

அவர்களும் தத்தமக்குரிய ஊர்திகளில் ஏறி முருகப் பெருமானைச் சூழ்ந்து சென்றார்கள். வாளை முட்டும்படியான கொடிகள் உயர்ந்தன. ஊது கொம்புகளும், எக்காளங்களும், பேரிகைகளும் முழங்கின. பூதர்களும் முருகப் பெருமானைத் தொடர்ந்து செல்வதால் மலைகள் நடுங்கின. அவர்கள் செய்த ஆரவாரத்தைக் கேட்டுச் சிங்கங்களும் உடல் நடுங்கி, அஞ்சின.

முருகப் பெருமானுடைய ஊர்தியாகிய மயிலும், கொடியாகிய சேவலும் செய்கின்ற ஒலியால் வேத ஒலியும், தேவர்களது வாழ்த்தொலியும் மறைந்தன. மதுரைக்கு மேற்பாலுள்ள திருப்பரங்குன்றத்தை முருகப் பெருமான் உள்ளிட்டோர் அடைந்தனர்.

திருப்பரங்குன்றத்தில் முன் வாழ்ந்திருந்த பராசர முனிவரின் மைந்தர்களான அறுவரும், நான்முகனும், முருகப் பெருமானை வணங்கி, 'இம்மலையானது சிறந்தது. அதனால் இங்கு எழுந்தருள வேண்டும்!' என்று வேண்டி நின்றனர்.

முருகப் பெருமானும் அவ் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கித் திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளினார். உடனே, தேவதச்சன் அங்கு எண்ணில்லாத தெருக்களையும், தேவ கோட்டங்களையும், முருகப் பெருமான் கோயிலையும், சோலைகளையும், குளங்களையும் உண்டாக்கினான்.

முருகக் கடவுள் தேவ தச்சனைப் பாராட்டினார். தன்னுடன் எழுந்தருளியவர்களை அவரவர்க்கு உரிய இடங்களில் இருக்குமாறு செய்தருளினார். மயில் ஊர்தியிலிருந்து இறங்கி, திருக்கோயிலை அடைந்து அரியாசனத்தில் எழுந்தருளினார். தம்மை வழிபட்டு நிற்கும் பராசர முனிவர்களின் மைந்தர்களைத் தம் திருக்கண்ணால் கண்டருளினார். அவர்களுக்கு நல்லறிவைப் புகட்டியருளினார்.

2. தெய்வயானையம்மை திருமணம்

இந்திரன், தன்னை வருத்திய சூரபன்மனை அழித்த முருகப் பெருமானுக்குத், தன் மகள் தெய்வயானையைத் திருமணம் செய்து கொடுக்க எண்ணினான். அந்த எண்ணத்தைத் திருமால், நான்முகன் முதலிய தேவர்களுக்குத் தெரியப் படுத்தினான்.

அவர்கள் அதனைக் கேட்டு, “உன் மகள் தெய்வயானை முருகப் பெருமானைக் கணவனாக அடைவதற்கு முன்பு சரவணப் பொய்கையில் அருமையான தவத்தைச் செய்து முடித்திருக்கின்றாள். அந்தத் தவத்தின் பயன் இப்போது கைகூடும் போலும்! ஆகையால், முறைப்படி திருமணம் செய்வதற்குரிய முயற்சிகளை விரைந்து செய்து முடிப்பாயாக!” என்று கூறினர்.

உடனே இந்திரன், தூதன் ஒருவனை அழைத்து, மேருமலையில் உள்ள இந்திராணியையும், தெய்வயானையையும் அழைத்து வருமாறு ஆணையிட்டான்.

தூதன் மேருமலையை அடைந்தான். இந்திராணியைப் பார்த்து, “அம்மையே! முருகப் பெருமான் சூரபன்மன் முதலியவர்களை அழித்தார்.

தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்தார். முருகப் பெருமான் உள்ளிட்ட அனைவரும் இப்பொழுது திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். உன்னையும், உன் மகள் தெய்வ யானையையும் அழைத்து வருமாறு என்னை இந்திரன் அனுப்பியுள்ளார். இப்போதே என்னுடன் புறப்படுவீர்களாக!” என்று கூறினான்.

இதனைக் கேட்டவுடன் இந்திராணிதுன்பம் நீங்கி, மகளான தெய்வயானையுடன் ஐராவதம் என்னும் யானை மீது ஏறித் திருப்பரங்குன்றம் அடைந்தாள். இந்திரன் தன் மனைவி, மகள் ஆகியோருடன் சேர்ந்து, முருகப் பெருமானின் திருவடிகளில் மலர்களை அர்ச்சித்துத் துதித்தான்.

தன் மகளான தெய்வயானையைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று முருகக் கடவுளை வேண்டினான். சூரபன்மனைக் கொன்று, தனக்கும், தேவர்களுக்கும் வாழ்வளித்த முருகப் பெருமானுக்குத் தன் மகளைத் திருமணம் முடிப்பதே, தான் செய்யும் கைம்மாறாக இந்திரன் கருதினான்.

முருகக் கடவுளும் மனம் மகிழ்ந்தார். இந்திரனைப் பார்த்து, “உன் மகளும் நம்மைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் எண்ணத்துடன் தவம் செய்தாள். நீ

நினைத்தபடி நாளைக்கு அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்வேன்!” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இந்திரன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

இந்திரன் தூதர்கள் பலரை அழைத்தான். “முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்திக்கும், அரசர்களுக்கும், திக்பாலகர்களுக்கும், முனிவர்களுக்கும், முருகப் பெருமானுக்கு நாளை நடைபெறவிருக்கும் திருமணத்தை அறிவியுங்கள். அவர்களை விரைவில் இங்கு அழைத்து வாருங்கள்,” என்று தூதர்களை ஏவினான்.

மேலும் இந்திரன் தெய்வத் தச்சனை அழைத்து, “ஆறுமுகக் கடவுளின் திருமணத்திற்கு வேண்டிய வற்றைச் செய்க,” என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

தெய்வத் தச்சனும் திருமண மண்டபம், இருப்பதற்கு உரிய இருக்கைகள், பொது மண்டபங்கள், சோலைகள், பொய்கைகள், சுனைகள் ஆகியவை அமைத்தான்.

ஒரு காலத்தில் திருக்கயிலை மலையில் உள்ள சோலை ஒன்றில் உமையம்மையுடன் சிவபெருமான் எழுந்தருளி இருந்தார். அங்கிருந்த வில்வ மரக் கிளைகளில் ‘முசு’க் கூட்டம் (குரங்குகள்) தங்கியிருந்தன.

அம் முசுக் கூட்டத்தில் ஒன்று வில்வ இலைகளைப் பறித்து, இறைவன், இறைவி மீது சொரிந்தது.

அதனால் உமையம்மை கோபம் கொண்டார். இதைப் பார்த்த இறைவன், “நம்மை வில்வத்தால் போற்றும் முசுவின் மீது நீ ஏன் கோபம் கொள்ளுகிறாய்? அதை விட்டு விடு,” என்று உமையம்மையிடம் கூறினார். உமாதேவியார் கோபம் மாறி, அருளைப் புரிந்தார்.

சிவபெருமான், அந்த ஆண் சாதி முசுவுக்கு நல்லறவைத் தந்தருளினார். உடனே முசுவும் மரத்திலிருந்து இறங்கி வந்தது. ‘பொய் அடியனான என் குற்றத்தை மன்னித்தருளுக!’ என்று இறைவன், இறைவியை வேண்டி வணங்கியது.

சிவபெருமான் முசுவைப் பார்த்து, “நீ செய்த செயல் தவறானது என எண்ணி அஞ்ச வேண்டாம். நீ வில்வ இலைகளால் எங்களை அருச்சித்து வழிபட்டாய். ஆதலால் மனுவின் வழியில் பிறந்து உலகம் முழுவதையும் ஆள்வாயாக!” என்று சொல்லி அருளினார்.

அதனைக் கேட்ட முசு, “நாள்தோறும் உங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு மகிழ்ந்து வாழ்வதை விட்டு,

பூமியில் போய், அழியும் செல்வமான செல்வ வலையில் அகப்பட்டுக் கொண்டால் நான் எப்படி ஈடேறுவேன்?” என்று இறைவனைக் கேட்டது.

உடனே சிவபெருமான், “முசுக் கலையே! உன்னுடைய எண்ணம் நல்லதாகவே உள்ளது. பூமிக்கு நீ சென்று இருந்து, பின்பு இங்கு வருவாயாக! நீ வருந்த வேண்டாம்!” என்று கூறியருளினார்.

அம்மொழி கேட்ட முசு பெருமானைப் பார்த்து, “இறைவனே! நான் பொய் உடம்பில் இருந்து மயங்காமல் இருப்பதற்கு, இந்த முசுவின் முகத்தைப் பெற்றே பிறக்கும்படி அடியவனுக்கு அருள் செய்ய வேண்டும்!” என்று கேட்டுக் கொண்டது.

சிவபெருமானும், “அவ்வாறே ஆகட்டும்!” என்று திருவருள் புரிந்தார்.

அந்தக் குரங்கு, கயிலை மலையை விட்டு, மண்ணுலகு வந்தது. அரிச்சந்திரனின் வழித் தோன்றலாய்ப் பிறந்தது. அது குரங்கு முகத்தைப் பெற்றிருந்தாலும், உடல் உறுப்புகளெல்லாம் அழகு பொருந்திய மனித உறுப்புகளாகவே இருந்தன. ‘முசுகுந்தன்’ என்னும் பெயரைக் கொண்டது.

இவ்வாறு தோன்றிய முசுகுந்த வேந்தன் சோழ நாட்டுக் கருவூரில் இருந்து அரசாட்சி செய்தான். சூரபன்மனின் ஆணைக்கு உட்பட்டு, அவ்வாணையை மீறாமல் ஆட்சி செய்தான். முருகப் பெருமான் சூரபன்மனை அழித்ததை அறிந்து மகிழ்ந்திருந்தான்.

அத்தகைய முசுகுந்தன் முன்பாகச் சென்று இந்திரனின் தூதுவர்கள், அவனது அடிகளை வாழ்த்தினர். அவனைப் பார்த்து, “நாங்கள் இந்திரனுடைய தூதுவர்கள். முருகப் பெருமான் சூரபன்மனைக் கொன்று, திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளியுள்ளார். முருகப் பெருமானுக்கு இந்திரன் தனது மகளான தெய்வயானையை நாளைக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்கப் போகிறான். இதனை உனக்குச் சொல்லும்படி எம்மை அனுப்பினான். அந்தத் திருமணத்தைக் காண நீயும் உன் படைகளுடன் புறப்பட்டுத் திருப்பரங்குன்றத்திற்கு வருவாயாக!” என்று கூறினார்கள்.

தூதுவர்கள் சொன்ன மங்கலச் செய்தியைக் கேட்ட முசுகுந்தன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். தூதுவர்களைத் தழுவிக்கொண்டான். “இந்த மங்கலச் செய்தியைக் கூறிய உங்களுக்கு நான் எதைத் தருவேன்! என் செல்வங்களை எல்லாம் தரட்டுமா! அரசாட்சியைத்

தரட்டுமா! இவற்றில் நீங்கள் விரும்பியதைச் சொல்லுங்கள், தருகிறேன்!” என்று தூதுவர்களை முசுகுந்தன் கேட்டான்.

அதற்குத் தூதுவர்கள், “நீ சொன்னவை எல்லாம் தூதுவர்களாகிய எங்களுக்கு ஏன்? நீ உடனே திருமணத்திற்குப் புறப்படுவதே, எங்களுக்கு அளிக்கும் செல்வத்திற்குச் சமம் ஆகும்,” என்று சொல்லிச் சென்றனர்.

மற்றுமுள்ள மன்னர்கள், முனிவர்கள், திக்கு பாலகர்கள், தேவர்கள் ஆகியோர்க்கும் திருமணச் செய்தியைத் தூதுவர்கள் கூறிச் சென்றார்கள். முசுகுந்தன் திருமணச் செய்தியை நகர மக்களுக்கும் படைகளுக்கும் அறிவித்தான். நகர மக்களும், படைகளும் புறப்பட்டன.

முருகப் பெருமானின் திருமணம் காணப் புறப்பட்டவர்களுள், கைஇல்லாதவர்கள் கைகளைப் பெற்றனர். கால்கள் இல்லாதவர்கள் கால்களைப் பெற்றனர். வலிமை இல்லாதார் வலிமை பெற்றனர். ஊமையர் பேசத் தொடங்கினர். குருடர்கள் கண்களைப் பெற்றனர்.

சங்குகளும், படகங்களும், பேரிகைகளும், குடமுழாக்களும், கொம்புகளும், எக்காளங்களும்,

குழல்களும், துடிகளும், பம்பைகளும் முழங்க, முசுகுந்தன் தேரில் புறப்பட்டான். சுற்றத்தார், அமைச்சர்கள் போன்றோரும் உடன் புறப்பட்டனர். அனைவரும் திருப்பரங்குன்றத்தை அடைந்தனர்; ஆடல் பாடல்களில் பொழுதுபோக்கினர்.

முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி போன்ற அரசர்கள் தெய்வத் தச்சனால் அமைக்கப் பெற்ற நகரத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர். இந்திரனை வணங்கினர். சூரியன், திக்குபாலர், முனிவர், தேவர்களைத் தொழுதனர். முனிவர்கள் வாழ்த்துக் கூறினர். தேவகுல மகளிர் உள்ளிட்ட பலர் இந்திராணிக்கு அருகில் வந்து, போற்றிப் பணிந்தனர்.

இயற்கையிலேயே அழகை உடைய தெய்வ யானைக்குச் சிறிது செயற்கை அழகையும் ஊட்டத் தேவ மங்கையர் நினைத்தனர். தெய்வயானையை நெய் தடவி நீராட்டி, அவளது கூந்தலுக்கு அகில் புகையை ஊட்டினர். தலையை அலங்கரித்துக் கருஞ்சாந்துப் பொட்டிட்டார்கள். காதிலும், கழுத்திலும், கையிலும், தோள்களிலும் அணிகள் பூட்டினர். இவ்வாறு பல அணிகளால் தெய்வயானை அழகு செய்யப்பட்டாள்.

இந்திரன் நான்முகனிடம் வந்தான். திருமணத்திற்குரிய ஏற்பாடுகள் எல்லாம் செய்யப்பட்டு

விட்டதைக் கூறினான். முருகக் கடவுளுக்கும், தெய்வயானைக்கும் திருமணம் செய்வதற்கு ஏற்ற பொழுதைச் சொல்லுமாறு வேண்டினான்.

“முருகப் பெருமான் திருமணம் செய்து கொள்ளுவதற்கு எந்த நேரமும் நல்ல நேரம்தான். இருந்தாலும் இந்த நேரம் மிகச்சிறப்பாக இருக்கிறது,” என்று நான்முகன் சொன்னான்.

இந்திரன், நான்முகன், திருமால் முதலிய தேவர்கள், முனிவர் பலரும், மற்றுமுள்ள தேவர்களும் புடைசூழ முருகப் பெருமானை அழைத்து வரப் புறப்பட்டார்கள். திருமணம் செய்து கொள்ள வருமாறு முருகக் கடவுளை வேண்டினர். முருகப் பெருமான் திருவுள்ளம் இரங்கி, வீரவாகுத் தேவர்களுடன் புறப்படத் தயார் ஆனார். மயில் மீது ஏறிப் புறப்பட்டார்.

தேவர்கள் மலர் மழை பொழிந்தனர். கோழி, கொடியில் நின்று, நிலம் அதிர முழங்கியது. பலவகை இசைக் கருவிகள் ஒலித்தன. தேவ மகளிர் பாடினார்கள்; ஆடினார்கள்.

முருகப் பெருமான் திருமண மண்டபத்திற்கு வந்த பின், ஆலத்தி சுற்றப்பட்டது. மயிலை விட்டு இறங்கிய முருகப் பெருமானின் பாதங்களை

இந்திராணி உள்ளிட்ட தேவமாதர் காமதேனுவின் பாலினால் கழுவினர். முருகப் பெருமான் திருமணத்திற்குரிய மண்டபத்தில் நுழைந்தார். திருமணத்திற்கு வந்தவர்கள் எல்லாம் அவரவர் களுக்கு உரிய இடங்களில் அமர்ந்தனர்.

அந்த நேரத்தில் சிவபெருமானும், பார்வதியும் வானத்தில் தோன்றியருளினர். முருகப் பெருமான் உள்ளிட்ட அனைவரும் எழுந்து நின்று வணங்கினர். சிவபெருமானும், பார்வதியும் திருமண மண்டபத்தில் நுழைந்தனர். முருகப் பெருமானை அணைத்து உச்சி மோந்தனர்.

நான்முகன் சிவபெருமானைப் பார்த்து, “அசுரர்களை அழிக்க முருகக் கடவுளை அனுப்பி, தேவர்களையும் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கும்படி அருள் செய்தீர்கள். அதனால் இந்திரன் தன் மகளை முருகப் பெருமானுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க விரும்பினான். நீங்கள் இங்கு எழுந்தருளினீர். எங்களுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக உள்ளது!” என்று சொன்னான். திருமணத்தைச் செய்து வைக்கும்படியும் சிவபெருமானை வேண்டினான்.

திருமாலும், நான்முகனும், தெய்வ யானையை அழைத்து வரும்படி, இந்திரனுக்குக் கட்டளை யிட்டனர். அவ்வாறே, தெய்வயானை திருமண

மண்டபத்திற்கு வந்தாள். சிவன், பார்வதி, முருகக் கடவுள் ஆகிய மூவரையும் வணங்கி, நாணிநின்றாள். தெய்வயானை முருகக் கடவுளின் பக்கத்தில் உட்கார வைக்கப் பெற்றாள்.

திருமணத்திற்கு உரிய சடங்குகள் எல்லாம் முடிந்தன. இந்திரன் தெய்வயானையின் கைகளை முருகப் பெருமான் கைகளில் சேர்த்தான். “இவளை உனக்குத் திருமணம் செய்து தந்தேன்!” என்று சொல்லி நீர் வார்த்துத் தெய்வயானையை அளித்தான்.

நான்முகன் மனத்தால் செய்த திருத்தாலியை முருகக் கடவுள் வாங்கித் தெய்வயானையின் கழுத்தில் கட்டினார். பலவகை மங்கல இசைக் கருவிகள் ஒலித்தன. பூத கணங்கள் முழங்கின. திருமணச் சடங்குகள் எல்லாம் நிறைவு செய்யப்பட்டன.

முருகப் பெருமானும், தெய்வயானையும் சிவன், பார்வதியை வணங்கினர். சிவனும், பார்வதியும் முருகப் பெருமானுக்கு முதன்மை இடத்தைக் கொடுத்தருளினர். நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் முதலானோர் முருகப் பெருமானையும், தெய்வ யானையையும் வணங்கினர். சிவனும், பார்வதியும் மறைந்தனர்.

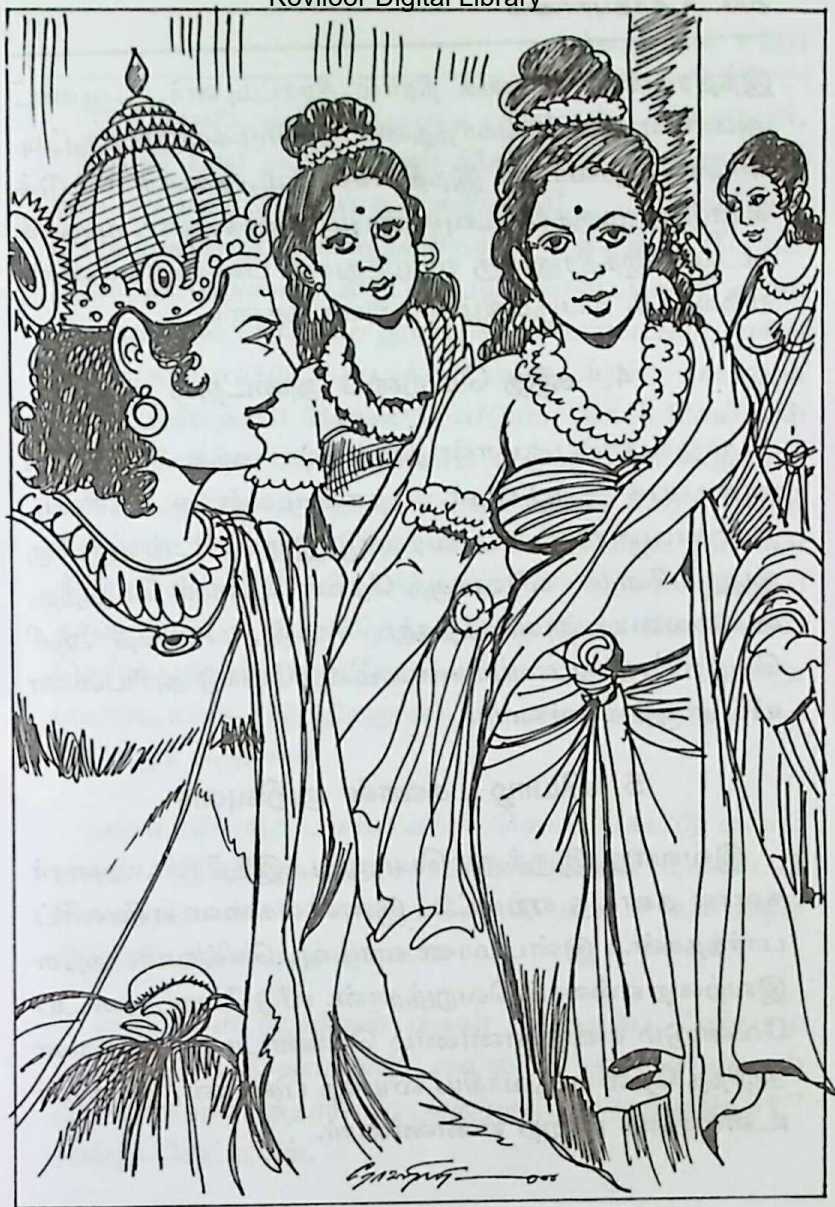
முருகப் பெருமான் எல்லாருக்கும் விடை கொடுத்தார். தன்னுடைய திருக்கோயிலை அடைந்தார். திருமணத்திற்கு வந்திருந்தவர்களுக்கெல்லாம் விருந்தும், உடையும், அணிகலன்களும் அளித்து, இந்திரன், இந்திராணியுடன் மகிழ்ந்து இருந்தான்.

3. தேவலோகத்தில் குடியேற்றல்

இந்திரனுக்கு மீண்டும் தேவலோகத்தை அளிக்கத் திருஉள்ளம் பற்றிய முருகப் பெருமான், அமராவதியை நோக்கிப் புறப்பட்டார். தேவர்கள் மலர் மழை பொழிய, பூதப்படைகள் சூழ, முருகப் பெருமான் தெய்வயானையுடன் அமராவதியை அடைந்தார்.

அமராவதி அசுரர்களால் எரித்து அழிக்கப் பட்டிருந்தது. மீண்டும் அந்தப் பட்டினம் புதுப் பொலிவு பெற வேண்டும் என நினைத்த முருகப் பெருமான் தெய்வத் தச்சனுக்கு ஆணையிட்டார். அமராவதி வாயில்களையும், மதிலையும், இந்திரன் கோயிலையும், மாட மாளிகைகளையும் பெறும்படி தெய்வத் தச்சன் செய்து வைத்தான்.

முருகக் கடவுள் எழுந்தருளி, இந்திரனுக்கு முடி சூட்டும்படி, நான்முகனுக்கு ஆணையிட்டார்.

இந்திரனைக் கங்கை நீரால் நீராட்டினார். ஆடை அணிகளால் அலங்கரித்தனர். நான்முகன் முடிசூட்டினான். தேவர்கள் இந்திரனையும், நகரை மீட்டுக் கொடுத்த முருகக் கடவுளையும் வணங்கினார். முருகக் கடவுள் இந்திரனுக்கு வாழ்த்துகள் பல வழங்கினார். எல்லாரும் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

4. கந்த வெற்பை அடைதல்

முருகப் பெருமான் தமக்குரிய கந்த வெற்பை அடையக் கருதினார். நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைவரையும் அவரவர் இருப்பிடங்களுக்கு அனுப்பினார். வீரவாகுத் தேவர் தேரைச் செலுத்த, கைலையை அடைந்தார். சிவன், பார்வதி ஆசி பெற்றார். தெய்வயானையம்மையோடு அரியணையில் எழுந்தருளினார்.

5. வியாழ பகவான் அறிவுரை

இவ்வாறு இருக்கும்பொழுது, இந்திரன், அசுரர்களால் தனக்கு ஏற்பட்ட இன்னல்களை எண்ணிப் பார்த்தான். இன்பமான வாழ்வு, செல்வம், அரசு இவற்றை எல்லாம் வெறுத்தான். வீடு பேறு அடைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டான். இதனை அறிந்த தேவ குருவாகிய வியாழ பகவான், இந்திரன் உள்ளத்தை மாற்ற எண்ணினார்.

இந்திரனிடம் வியாழ பகவான் போனார். “இந்திரனே! சூரபன்மன் செய்த துன்பத்தையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்! அரசையும், பொருளையும் வெறுக்கிறாய். நடந்து போன துன்பத்தை நினைத்திருப்பதால் என்ன பயன்? தவம் செய்வதால் ஏற்படும் துன்பங்கள் பலப்பல. ஐந்து புலன்களையும் அடக்கி அடையும் பயனும் இன்பத்தில்தான் கொண்டு விடும். தவம் செய்தால் பேரின்பத்தை அடையலாம் என்று சிலர் கூறுவார்கள். ஆனால், அதனை அறிந்தவர் யார்? வீடு பேற்றை நினைத்து இந்தப் பிறவியால் வரும் பயனை நீ இழக்கின்றாய். பெண்களைச் சேர்ந்து வாழ்வதில் தான் இன்பம் இருக்கிறது. அந்த இன்பமே பெரிய செல்வமாகும். அதுவே பேரின்பம் ஆகும்!” என்று பலபடியாக இந்திரனுடைய மனம் மாறும்படி எடுத்துக் கூறினார்.

அவ் வியாழ பகவானின் சொல் கேட்டு மனம் மாறிய இந்திரன், அரசாட்சியைத் தன் மகனிடம் கொடுத்தான். பெண்களோடு கூடிக் களிக்கும் சிற்றின்பத்தில் மூழ்கினான்.

ஒரு நாள் இந்திரன் மகன் சயந்தன், “வியாழ பகவானே! தேவர்கள் எல்லாம் சூரபன்மனால் துன்பம் அடைந்தார்கள். அதற்குக் காரணம் என்ன?” என்று கேட்டான்.

வியாழ பகவான், “சயந்தனே! தக்கன் ஒரு வேள்வி செய்தான். அதற்குச் சிவபெருமான் அழைக்கப் படவில்லை. அதனால் சிவபெருமான் இல்லாத வேள்வியில் கலந்து கொண்ட தேவர் களுக்குத் துன்பம் ஏற்பட்டது,” என்று கூறினார்.

அதனைக் கேட்ட சயந்தன், “வியாழ பகவானே! சிவபெருமானை அழைக்காமல் தக்கன் செய்த வேள்வியில் நடந்தவற்றை விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டும்,” என்று வேண்டினான்.

(தேவ காண்டம் முற்றிற்று)

6. தக்க காண்டம்

1. நான்முகன் - தக்கன் உரையாடல்

சுத்திய லோகத்தில் நான்முகன் எழுந்தருளி இருந்தான். அப்போது, நான்முகனின் மைந்தர்களுள் ஒருவனாகிய தக்கன் அங்கு வந்தான்.

அவன் நான்முகனைப் பார்த்து, “தந்தையே! முழு முதற் கடவுள் யார்?” என்ற வினாவை எழுப்பினான்.

தக்கனைப் பார்த்து நான்முகன், “சிவபெருமானே முழு முதற் கடவுள்!” என்று சொன்னதோடு கூட, “அவருக்கு ஒப்பானவர் யாரும் இல்லை. இதை நீ உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்,” என்றும் கூறினான்.

அதற்குத் தக்கன், “தந்தையே! இவ்வுலகைப் படைப்பது நீங்கள். அதைக் காப்பது திருமால். அதனை இறுதியாக அழிப்பது சிவபெருமான். இவ்வாறு இருக்கும்போது அழித்தலைச் செய்யும் சிவபெருமான் முழு முதற்பொருள் - கடவுள் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? படைப்பதும், காப்பதுமாகிய தொழில்கள் அல்லவா சிறப்புடையன? அழிப்பது எவ்வாறு சிறப்புடையதாகும்? காரணத்தைச் சொல்லுங்கள்!” என்று நான்முகனை மீண்டும் கேட்டான்.

நான்முகன், “தக்கனே! நான்முகனாகிய என்னை யும், திருமாலையும், தேவர்களையும் இன்னும் பல உயிர்களையும் இறுதியில் அழிப்பவர் சிவனே. எல்லாரையும் அழித்த பிறகும் சிவபெருமான் எந்த விதமான மாறுபாட்டையும் அடைய மாட்டார். அழித்த உயிர்களுக்கு மீண்டும் உடலைக் கொடுப்பவர் அவரே. சிவபெருமானின் இடது தோளிலிருந்து நான் தோன்றினேன். வலது தோளிலிருந்து திருமால் தோன்றினார். நாங்கள் செய்ய வேண்டிய தொழில்களையும் அவரே கொடுத்தார். அவர்தாம் எங்கள் இருவரிடத்தும் உயிர்க்கு உயிராக இருப்பவர். சிவனே நம் மனத்தில் இருப்பவர். நம் கண்களில் இருப்பவர். நமக்கு அருள் செய்பவர். அவரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட வேதமும், ஆகமமும், அவராலேயே எனக்கும், திருமாலுக்கும் உணர்த்தப் பட்டன,” என்று கூறினான்.

சிவபெருமானால் அருளிச் செய்யப்பட்ட வேதங்கள், ஐந்து பூதங்களையும், தேவர்களையும், உயிர்களையும் கூடப் பிரம்மம் என்று சொல்லுவதையும் தக்கன் குறிப்பிட்டான்.

ஆனால் நான்முகன் அவற்றை எல்லாம் மறுத்தான். 'சிவபெருமான் ஒருவரே பரம்பொருள்!' என்று தக்கனுக்கு எடுத்துரைத்தான்.

“சிவபெருமான் முதலும், முடிவும் இல்லாதவர். ஆறு குணங்களை உடையவர். எங்கும் நிறைந்தவர். அறிவு வடிவானவர். என்றும் அழியாதவர். தனக்கு ஒப்பானவர் இல்லாதவர். அவரை அறியாமல் வீடு பேறு அடைய யாராலும் இயலாது!

“சிவபெருமானைப் போற்றியதைப் போல வேதங்கள் வேறு எவரையும் போற்றியதில்லை. என்னையும், திருமாலையும் முழு முதல் பொருளாகப் போற்றுகின்றவர்கள் நரகத்தில் வீழ்வார்கள். சிவ பெருமானுடைய அன்பர்களுக்குத் தான் நானும், திருமாலும் அருள் செய்வோம். சிவப்பரம்பொருளின் திருவருளை அடைந்தால், வேறு ஒன்றையும் அடைய வேண்டியதில்லை. இதனை நான் பலமுறை உனக்கு உணர்த்தியிருக்கிறேன். இப்பொழுது அதனை மறந்து விட்டாய் போல் இருக்கிறது. இப்பொழுது நான் சொன்னது உண்மை. இத்தகைய சிவப் பரம் பொருளையே நீ அடைக்கலமாக அடைதல் வேண்டும்!” என்று நான்முகன் பேசினான்.

2. தக்கன் செய்த தவம்

சிவபெருமானுடைய சிறப்புகளை நான்முகன் வாயிலாகக் கேட்டு அறிந்த தக்கன், அவரை நோக்கித் தவம் செய்ய விரும்பினான். அவ்வாறு தவம் செய்ய உரிய இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தரும்படி நான்முகனை வேண்டினான். நான்முகனும் தன் மனத்தில் தோன்றிய 'மானத வாவி'யை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தான். அந்தப் பொய்கையில் தக்கன் மனம் அடக்கி, ஐந்தெழுத்தை எண்ணி ஆயிரம் ஆண்டுகள் தவம் செய்தான்.

தக்கனுடைய தவத்திற்கு இரங்கிச் சிவபெருமான், பார்வதியோடு அவன் முன் காட்சி தந்தார். தக்கன் வேண்டும் வரங்களைத் தருவதாக உறுதி மொழி அளித்தருளினார். தக்கன் தனக்கு வீடு பேறு வேண்டுமென்று கேட்கவில்லை. விண்ணும், மண்ணும் தன் ஆட்சிக்குள் அடங்க வேண்டும். சிவனை வழிபடுவோர் அனைவரும் தன்னை வழிபட வேண்டும். உள்ளத்தாலும் சிவனைத் தவிரத் தான் வேறு யாரையும் நினைக்கக் கூடாது. தேவர்களும் அசுரர்களும் அவன் இட்ட வேலைகளைச் செய்தல் வேண்டும். பார்வதி தேவியே தனக்கு மகளாக வந்து பிறக்க வேண்டும் என்று வரம் பல வேண்டினான்.

சிவபெருமான் அவன் கேட்டபடியே வரங்களைத் தந்தருளினார். இவ்வாறு வரம் தந்த சிவன், தக்கன் பெற்ற வரங்களை எல்லாம் நேர்மையான முறையில் அனுபவிக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லியருளினார்.

தக்கன் வரம் பெற்ற மகிழ்ச்சியில் திளைத்தான். அவன் தந்தையாகிய நான்முகனோ வருந்தினான். அவன் பெற்ற வரங்களால் வரப்போகும் தீங்குகளை எல்லாம் அறிந்தான். தக்கன், நான்முகனை அழைத்து, ஒரு நகரத்தை உண்டாக்கும் படி வேண்டினான். 'தட்சபுரி' என்ற ஓர் அழகிய நகரத்தை நான்முகன் அமைத்தான்.

இவற்றை எல்லாம் அறிந்த தேவகுருவாகிய வியாழ பகவான், இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர்களிடம் தக்கன் பெற்ற வரங்களைப் பற்றிக் கூறினார். தேவர்களெல்லாம் தக்கனை வணங்கித் துதித்தார்கள்.

இதை உணர்ந்த அசுர குரு சுக்கிரன் தேவர்களெல்லாம் தக்கனுடைய ஆட்சிக்குள் அடங்கி விட்டார்கள் என்பதை அசுரர்களது அரசனிடம் கூறினார்.

இந்திரனுக்குப் பயந்து ஒளிந்து கொண்டிருந்த அசுரர்களது அரசன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். தன் சுற்றத்தார்களோடு தக்கனை அடைந்தான். தக்கன், தன்னை எல்லாரும் வந்து பணிந்து வழிபடுவது கண்டு, இறுமாப்பு அடைந்தான்.

3. தக்கன் மக்களைப் பெறுதலும், நாரதர் அறிவுரையும்

நான்முகனின் காலடிகளில் பிறந்த வேதவல்லி என்பவளைத் தக்கன் மணந்தான். ஆயிரம் மைந்தர்களைப் பெற்றான். அவர்களையும் 'மானதவாவி'க்குச் சென்று, சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் செய்யும்படி பணித்தான்.

தந்தையின் சொற்படி அவர்கள் 'மானதவாவி'யில் நின்று சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவம் செய்தார்கள். அப்போது அங்கு நாரதர் வந்தார். தக்கனின் மைந்தர்கள் தவம் செய்வதன் நோக்கம் என்ன என்று அவர்களைக் கேட்டார்.

உலகில் உள்ள அனைத்தையும் படைக்கும் தொழிலை வரமாகப் பெறுவதற்கு அவர்கள் தவம் செய்வதாகக் கூறினார்கள்.

அதனைக் கேட்ட நாரதர் தக்கனின் மைந்தர்களை நோக்கி, "மக்களே! சிவபெருமானிடத்தில் போயும் போயும் இந்த வரத்தையா கேட்கப் போகிறீர்கள்? படைப்புத் தொழில் மிகுதியும் குற்றத்தை உடையது. அதனால் பிறப்பும் இறப்பும் மாறி மாறி வந்து கொண்டே இருக்கும். படைப்புத் தொழிலைச் செய்யும் நான்முகனின் தலையைச் சிவபெருமான்

கிள்ளினார். படைப்புத் தொழிலைப் பெறுவதனால் எந்த விதமான பயனும் இல்லை. இன்பத்தை விரும்புகின்ற அளவு துன்பத்தையும் அனுபவிக்க வேண்டும். படைப்புத் தொழிலால் துன்பமே உண்டாகும். சிவப் பரம் பொருளிடம் வீடு பேற்றை வேண்டுங்கள்! செல்வத்தால் ஆணவத்தோடு இருக்கும் தக்கன் கூறியதை விட்டு விடுங்கள்!” என்று அறிவுரை கூறினார்.

மக்கள் ஆயிரவரும் நாரதர் கூறியதையே சரி என்று கருதினர். நாரதரை வணங்கினர்.

நாரதரும் அவர்களை வாழ்த்திச் சென்றார். தக்கனுடைய மைந்தர்கள் நாரதர் கூறியபடியே செய்து வீடு பேற்றினை அடைந்தார்கள்.

இதனைத் தக்கன் ஞானக் கண்களால் உணர்ந்தான். தான் நினைத்தது நடக்கவில்லையே என்று வருந்தினான். மீண்டும் ஆயிரம் மைந்தர்களைப் பெற்றான். சிவனைக் குறித்து அவர்களைத் தவம் செய்யப் பணித்தான். படைப்புத் தொழிலையே சிவனிடம் வேண்டுமாறு கூறி, அவர்களை அனுப்பினான்.

ஆயிரம் மைந்தரும் மானதவாவிக்குச் சென்று தவம் செய்ய முயன்றனர். அப்போது முன்பு போல்

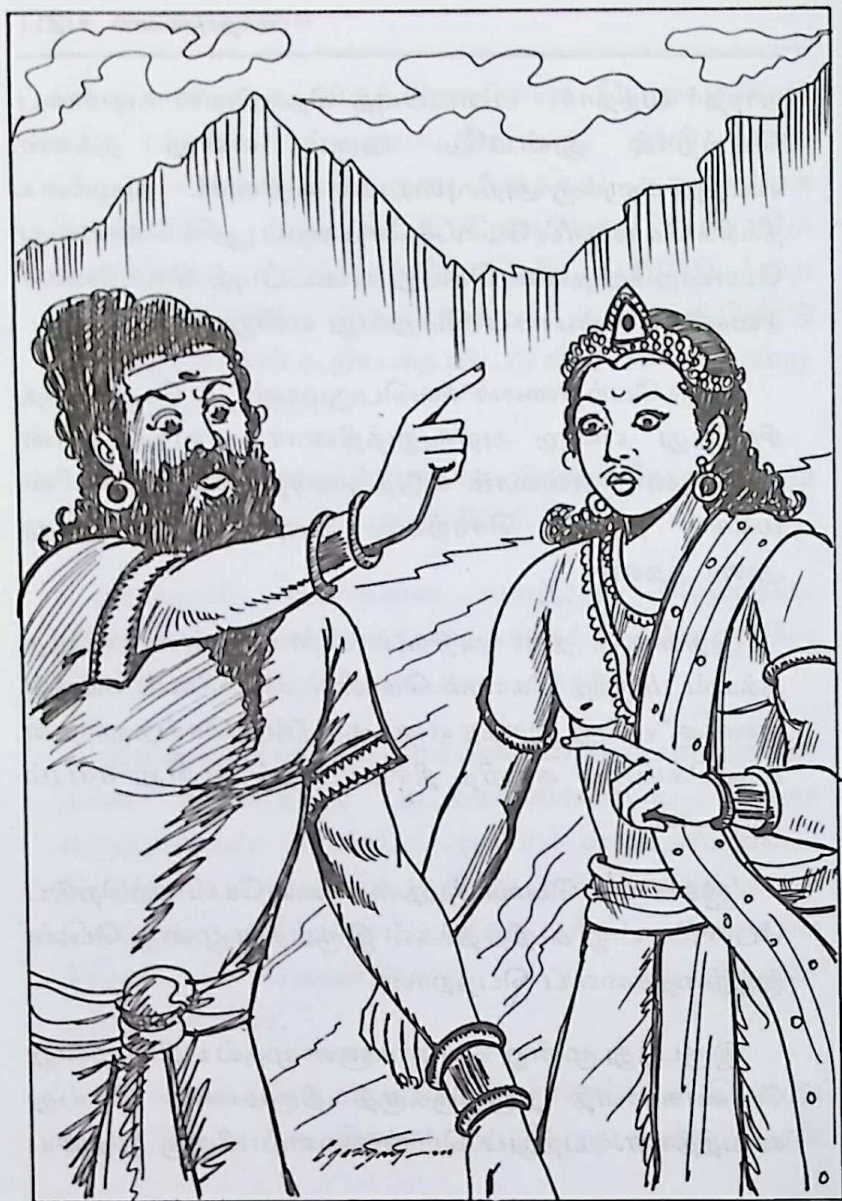
நாரதர் வந்தார். படைப்புத் தொழிலை வரமாகப் பெற்றால் துன்பமே வரும் என்று தக்கன் மைந்தர்களுக்கு அறிவுரை பல கூறினார். அழகை நீக்கிக் கொள்ளிப் போய்ச் சேற்றைப் பூசிக் கொள்வது போன்றதே தவம் செய்து படைப்புத் தொழிலைச் சிவனிடம் வரமாகப் பெறுவது என்றும் கூறினார்.

‘வீடு பேற்றினைச் சிவபெருமானிடம் பெறுவதே சிறந்தது’ என்று அறிவுறுத்தினார். சிவாகமத்தின் பொருளை எல்லாம் எடுத்துரைத்தார். தக்கனின் மக்கள் நாரதர் சொற்படி நடந்து வீடு பேறு அடைந்தனர்.

இதனைத் தன் அறிவுக் கண்களால் உணர்ந்த தக்கன் மிகுந்த கோபம் கொண்டான். ‘என் மக்கள் எனக்கு’ என்று இருந்த எனக்குத்தீங்கு செய்த நாரதன் உலகெங்கும் சுற்றித் திரியட்டும்!’ என்று சாபம் இட்டான்.

‘இனிமேல் பெண் குழந்தைகளையே பெற்றெடுப் பேன்!’ என்று கூறித் தக்கன் இருபத்து மூன்று பெண் குழந்தைகளைப் பெற்றான்.

இருபத்து மூன்று பெண்களுள் முதல் பதின்மூன்று பெண்களைத் தருமருக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தான். பத்துப் பெண்களைப் பிருகு முதலிய

பத்துப் பேருக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தான். தருமர் இருபத்தேழு மக்களையும், பிருகு இரண்டு புதல்வர்களையும், இலக்குமியையும் பெற்றார்.

இலக்குமி திருமாலை மணந்தாள். தக்கன் பெற்ற பெண்களுள் மரீசியை மணந்த பெண் நான்கு பெண்களைப் பெற்றாள். புலத்தியரை மணந்த பெண் பல பிள்ளைகளையும், அங்கிரா என்பவரை மணந்த பெண் அங்கிதீரன், பரதன் என்னும் இரண்டு ஆண் குழந்தைகளையும், நான்கு பெண் பிள்ளைகளையும் பெற்றனர். இவ்வாறே மற்றப் பெண்களும் பிள்ளைகள் பலரைப் பெற்றார்கள்.

4. சந்திரனுக்குத் தக்கன் கொடுத்த சாபம்

இவர்களல்லாமல் மேலும் இருபத்தேழு பெண் பிள்ளைகளைத் தக்கன் பெற்றான். அவர்களைச் சந்திரனுக்கு மணம் முடித்து வைத்தான். இருபத்தேழு பெண்களிடமும் ஏற்றத் தாழ்வு இல்லாமல் ஒரே மாதிரியாக அன்பு செலுத்தும்படியாகச் சந்திரனிடம் சொல்லி வைத்தான்.

சந்திரன் எல்லா மனைவிகளையும் ஒரே மாதிரியாக நேசித்தான். ஆனால் கார்த்திகை என்ற பெண்ணும், உரோகிணி என்ற பெண்ணும் மிகுதியான அழகு உடையவர்களாக இருந்ததால், அவ்விருவரை

மட்டும் அதிகமாக விரும்பினான். மற்றவர்களைத் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை.

இதனை மற்றப் பெண்கள் தக்கனிடம் வருத்தத்துடன் தெரிவித்தனர். தக்கன் கோபத்துடன் சந்திரனுடைய கலைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தேய்ந்து, இல்லாமலே போகும்படி சபித்து விட்டான்.

சந்திரன் நாள்தோறும் குறையத் தொடங்கினான். பதினைந்து நாள்களில் அவனது பதினாறு கலைகளில் பதினைந்து கலைகள் தேய்ந்தன. பதினாறாவது கலை மட்டும் மீதம் இருந்தது.

அதனால் வெட்கமடைந்த சந்திரன், இந்திரனிடம் சென்று, தன்னுடைய ஒரு கலையும் மறைந்தால் தான் இல்லாமலேயே போய்விடக்கூடும் எனக் கூறினான். இதற்கு என்ன செய்வது என்றும் கேட்டான்.

அதனைக் கேட்ட இந்திரன், “சந்திரனே! ஒரு காலத்தில் நீ விநாயகருடைய கையில் இருந்த மோதகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தாய். அப்படிச் சிரித்ததற்காக நீ இல்லாமலே போகும்படி விநாயகர் சாபம் கொடுத்தார். அன்று முதல் நீ வானத்தில் இல்லாமல் மறைந்து போனாய். அப்பொழுது நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்களெல்லாம்

சிவபெருமானிடம் சென்று, உன்னுடைய சாபத்தைக் கூறினார். உடனே சிவபெருமான், ஆண்டிற்கு ஒரு முறை மட்டும் நீ யாருடைய கண்ணுக்கும் தெரியாத படி இருக்கும் வண்ணம் சாபத்தின் கடுமையை மாற்றினார். இப்போது புதிதாக ஒரு குறை உனக்கு வந்து சேர்ந்துள்ளது. இதை நீ நான்முகனிடம் சென்று கூறு,” என்று அறிவுரை வழங்கினான்.

சந்திரன் நான்முகனிடம் போனான். தக்கனால் தனக்கு ஏற்பட்ட குறையைக் கூறினான். நான்முகன், தன்னால் ஒன்றும் செய்ய இயலாது என்று சொல்லி, “சந்திரனே! நீ சிவபெருமானிடம் சென்று உன் குறையைச் சொல்! ஆணவம் மிக்க தக்கனின் சாபத்தை அவர் ஒருவரால்தான் நீக்க முடியும். அவரை அடைக்கலமாக அடைந்தவர்களுடைய துன்பத்தை அவரே நீக்குவார். அவர் அடியார்களுக் காகச் செய்த அருட் செயல்கள் அளவிலாதன. அவர் திருவடிகளை நீ அடைக்கலமாகப் பற்று!” என்று வழிகாட்டினார்.

சந்திரன் நான்முகனின் அறிவுரையை ஏற்றான். திருக்கைலை மலையை அடைந்தான். நந்தி தேவரின் அனுமதி பெற்றுச் சிவபெருமானைத் தரிசித்தான். தக்கன் தனக்குக் கொடுத்த சாபத்தைக் கூறினான். சிவன் அவனுக்குத் திருவருள் செய்ய நினைத்து,

அவனைத் தன் சடைமுடியின் மீது சேர்த்துக் கொண்டார். தக்கனாது சாபம் சிவபெருமானுடைய திருமுடியின் மீது இருக்கும் சந்திரனை ஒன்றும் செய்ய இயலாது.

“சந்திரனே! உன்னுடைய கலைகள் பதினாறனுள், பதினைந்து நாள்களில், பதினைந்து கலைகள் தேயும். ஒரு கலை மட்டும் தேயாது இருக்கும். மீண்டும் பதினைந்து கலைகள், பதினைந்து நாள்களில் வளரும். இவ்வாறு நடந்து கொண்டே இருக்கும். நீ கவலையை விடுவாயாக!” என்று சொல்லிச் சிவபெருமான் திருவருள் செய்தருளினார்.

இதைக் கேட்டுத் தக்கன் கோபம் அடைந்தான். “நான் கொடுத்த சாபத்தைச் சிவபெருமானா மாற்றி யமைத்தார்? என் மருமகன் சாபத்தை நீக்குவதற்கு என் தந்தை நான்முகனோ, அவர் தந்தை திருமாலோ என்னைவந்து கேட்கவில்லை. சிவபெருமான் தாமே ஐந்து தொழில்களையும் செய்கிறார் என்ற அகந்தையில் இதைச் செய்தாரோ?” என்று தக்கன் கோபித்துப் பேசினான்.

அப்போது புலகர் என்னும் முனிவர், “தக்கனே! சிவபெருமான் முழுமுதற் பரம்பொருள்! அவரை இகழ்ந்து பேசாதே! உன்னுடைய செல்வம் எல்லாம் அழிந்து போகும்!” என்று எச்சரிக்கை விடுத்தார்.

ஆனால், தக்கனோ, புலகரையும் இகழ்ந்து பேசினான். ஆணவம் கொண்டு, “முனிவரே! அவரவர் செய்த வினைகளுக்கு ஏற்ப எல்லாம் நிகழும். சிவபெருமான் என்னை ஒன்றும் செய்ய இயலாது!” என்று பேசினான்.

புலகரோ, ‘தக்கனே! சிவபெருமானை இகழ்ந்து பேசியவர்கள் யாரும் வாழ முடியாது. சந்திரன் உன் மருமகன். சிவபெருமான் யாருக்கும் அருள்புரிபவர் என்பதை அறிந்து அவரிடம் போனான். தன் குறையை நீக்கிக் கொண்டான். இதில் நீ கோபப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இன்னும் சிறிது காலத்தில் சிவபெருமானும் உனக்கு மருமகன் ஆகப் போகிறார்!’ என்று தக்கன் உணரும்படி தெளிவாகக் கூறினார். தக்கனும் அதைக் கேட்டுக் கோபம் நீங்கினான்.

5. பார்வதி மண்ணுலகு வருதல்

இறைவனும், இறைவியும் கைலையில் எழுந்தருளியிருந்தபோது, உமையம்மை சிவபெருமானின் உண்மை இயல்புகளைச் சொல்லும்படி கேட்டார்.

இறைவன் தான் உருவம் அற்றவன், குற்றம் இல்லாதவன், எங்கும் நிறைந்தவன், ஐந்து வகைச்

சக்திகளைப் பிறப்பித்தவன், ஐந்து சாதாக்கிய வடிங்களைத் தோற்றுவித்தவன், முப்பத்தாறு தத்துவங்களைப் படைத்தவன், ஐந்து தொழில்களைச் செய்பவன், எக்காலத்திலும் ஒரே தன்மை உடையவன் என்று கூறினார்.

‘உருவம் ஒன்றும் இல்லாத இறைவனுக்குப் பல உருவங்கள் வந்தது ஏன்?’ என்று உமையம்மை கேட்டார்.

அவை யெல்லாம் சத்தி காரியமாகும் என்று இறைவன் தெளிவு படுத்தினார். அதைக் கேட்ட இறைவி அவை எல்லாம் தன்னுடைய உருவங்களே ஆகும் என்று தன்னைப் பெருமையாகக் கூறினார்.

அந்தப் பெருமையை உமையின் ஆணவம் என்று அறிந்த இறைவன், சத்தியாகிய உமையம்மையிடம் தாம் இல்லாதபோது, உமையும் உணர்வு இல்லாமல் இருப்பாள் என்று கூறினார். அதை எடுத்துக்காட்ட நான்முகன் உள்ளிட்ட உயிர்களின் செயலை ஒரு கணம் இறைவன் நிறுத்தினார்.

அதனால் உயிர்களெல்லாம் செயல் அற்றன. இதனைப் பார்த்த உமையம்மை தன் குற்றம் உணர்ந்தார். செயல் அற்ற உயிர்கள் உணர்வு பெற்றன. நான்முகன் செயல்படத் தொடங்கினார்.

நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைவரும் செயல் இழந்ததால், தீவினைகள் செய்தவர்கள் ஆயினர். அத் தீவினைகளெல்லாம் உமையம்மையையே சேரும் என்றும் இறைவன் கூறினார்.

இறைவி தன்னைப் பெருமையாகப் பேசியதால், நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களின் தீவினை அவரைச் சார்ந்தன.

அத் தீவினை நீங்க இறைவி இறைவனிடம் வழி கேட்டார். இறைவன், இறைவியை நோக்கி, “காளிந்தி நதியில் சங்கின் உருவம் நீ கொள்க. தக்கன் என்பான் உன்னைக் காண்பான். உன்னை வளர்ப்பான். ஐந்து வயது நிரம்பியவுடன் தவம் செய். நாம் உன்னை வந்து திருமணம் செய்து கொள்வோம்!” என்றார். அவ்வாறே நடந்தது.

6. தக்கன் மகள் தவம் செய்தல்

மாசி மக நாள் அன்று, தக்கனும் தன் மனைவி வேதவல்லியை யமுனை நதிக்கு நீராட அனுப்பினான். தானும் யமுனை நதிக்குச் சென்றான். அப்போது வெண்தாமரைப் பூ ஒன்றின் மீது சங்கு உருவத்தில் பார்வதியைக் கண்டான்.

அதைக் கையில் எடுத்தான். அது ஒரு குழந்தை ஆயிற்று. அதைத் தூக்கி எடுத்து, வேதவல்லியிடம்

கொடுத்தான். அக் குழந்தை கிடைத்த விதத்தையும் கூறினான்.

வேதவல்லி குழந்தைக்குப் பாலூட்டி வளர்த்தாள். குழந்தை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து ஆறு வயதை எட்டியது.

பார்வதியாகிய அந்தக் குழந்தை, இறைவனையே கணவனாக அடையப் போவதாகக் கூறியது. அதற்கு உரிய தவத்தைச் செய்யப் போவதாகச் சொல்லியது. தவம் செய்வதற்கு ஏற்ற இடம் ஒன்றை அமைத்துத் தரும்படி தக்கனை வேண்டியது.

தவச்சாலை அமைக்கப்பட்டது. தோழிகள் பலரை அக் குழந்தையுடன் தக்கன் அனுப்பி வைத்தான். வேதவல்லியோ, 'இக்குழந்தைக்கு இறைவனுடைய எண்ணம் வந்தது எவ்வாறு?' என்று எண்ணி வியந்தாள். 'இந்த எண்ணம் இக் குழந்தைக்கு வரக் காரணம் என்ன?' என்று வேதவல்லி தக்கனைக் கேட்டாள்.

தக்கன், 'வேதவல்லியே! நான் சிவபெருமானை நோக்கி மானதவாவியில் தவம் செய்தேன். சிவபெருமான் எனக்கு முன்பாகத் தோன்றினார். அப்போது அவரிடமிருந்து பல வரங்களைப் பெற்றேன். அப்போது நான் உமையம்மையை

மகளாகப் பெற வேண்டும் என்றும், சிவபெருமான் அவளை மணந்து எனக்கு மருமகன் ஆக வேண்டும் என்றும் வேண்டினேன். சிவனும் அவ்வாறே அருள்புரிந்தார். அதன்படியே பார்வதி தேவியே நமக்கு மகளாக வந்து வளர்கிறாள். அவளை நீ சிறு குழந்தையாக நினைக்கக் கூடாது!” என்று தன் மனைவியிடம் கூறினான். வேதவல்லி மகிழ்ந்தாள்.

தவம் செய்து கொண்டிருந்த குழந்தைக்குப் பன்னிரண்டு வயது நிரம்பியது. சிவபெருமான் உமையம்மைக்கு அருள் புரிய எண்ணினார். மணமாகாத பார்ப்பன வேடத்தை ஏற்றார். மார்பில் முந்நூல், கோவணம், கையில் தருப்பையுடன் இறைவி தவம் செய்யும் இடத்திற்கு வந்தார். தோழிகள் பார்ப்பன வடிவில் வந்த இறைவனின் வரவை உமையம்மைக்குத் தெரிவித்தனர்.

உமையம்மை அவரைத் தன்னிடம் அழைத்து வரும்படி ஆணையிட்டாள். சிவக் கோலத்துடன் வந்த சிவபெருமானைக் கண்டு அவரை வணங்கி நின்றாள். பார்ப்பன வடிவில் தன்னை மறைத்துக் கொண்டு வந்த இறைவன், “பெண்ணே! நாம் ஒன்றை விரும்பி இங்கு வந்தோம். நீ உடன்பட்டால் நாம் அதைச் சொல்லுவோம்!” என்று கூறினார்.

உமையம்மை அவரை நோக்கி, “நீர் விரும்பியதைச் சொன்னால் அதை நான் இப்பொழுதே தருவேன். விரும்பியதைக் கூறுங்கள்,” என்று கூறினாள்.

உடனே சிவபெருமான், “உன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வந்தோம். இதுவே நீ எமக்கு அருள வேண்டியதாகும். இதை எதிர்த்து நீ எதுவும் சொல்ல வேண்டாம்,” என்று சொல்லியருளினார்.

பார்வதி தேவியார் தன் காதுகள் இரண்டையும் கைகளால் மூடிக் கொண்டாள். “நான் சிவ பெருமானை எண்ணித் தவம் செய்து கொண்டு இருக்கிறேன். அவரையே நான் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறேன். நீங்கள் இவ்வாறு கூறக் காரணம் யாது?” என்று கேட்டாள்.

அதனைக் கேட்ட இறைவன், “பெண்ணே! யாராலும் நினைக்க இயலாத பரம்பொருள் சிவபெருமான். அவன் உன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்வது என்பது இயலாத காரியம். நீதவங்களைச் செய்து கொண்டு துன்பம் அடைய வேண்டாம்!” என்று கூறினார்.

ஆனால் பார்வதிக் குழந்தையோ, “அவரை எண்ணியே தவங்களைச் செய்வேன். அவர்

வராவிட்டால் உயிரை விடுவேன். இது உறுதி. நீர் பைத்தியம் பிடித்தவரோ!” என்று கூறியது. இறைவனை அங்கிருந்து போய் விடும்படியும் கேட்டுக் கொண்டாள். இறைவியின் உறுதியைப் பாராட்டிச் சிவபெருமான் தம்முடைய வடிவத்தைக் காட்டினார்.

உமையம்மை சிவபெருமானைக் கண்டார். உடல் நடுங்கினார். ‘என்னைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்!’ என்று வேண்டி நின்றார்.

சிவபெருமானும் பார்வதி தேவியை நோக்கி, “உன்னுடைய இயல்பு நல்லதே. நீ பயப்பட வேண்டாம்!” என்று சொல்லியருளினார்.

பார்வதி அம்மை, சிவபெருமானது பழைய புகழ்களையெல்லாம் நினைத்துத் துதித்துக் கண்ணீர் விட்டு நின்றார்.

பார்வதி தேவியார் பக்கத்தில் இருக்கும் தோழிகளைப் பார்க்கவில்லை. தோழிகள் மருண்டனர். ‘வந்திருக்கும் பார்ப்பனர் மாயத்தில் வல்லவர் போலத் தெரிகிறது. முன்பே இருவரும் சந்தித்துக் கொண்டவர்கள் போலத் தேவியும், பார்ப்பனரும் பார்த்துக் கொள்ளுகின்றார்களே!’ என்று நினைத்த தோழிகள், தக்கனுக்கு இதை அறிவித்தனர்.

தக்கன் இந்த நிகழ்ச்சியை ஞானக் கண்களால் அறிந்தான். தன் மகளைத் திருமணம் செய்து தர முடிவு செய்தான்.

7. திருமண விழா

திருமணத்திற்கு ஏற்ற நாளும், பொழுதும் தக்கன் ஆராய்ந்தான். அந்த நாளிலேயே நட்சத்திரம் முதலியவை நன்றாகக் கண்டு மகிழ்ந்தான். தேவர்களுக்கெல்லாம் செய்தி அனுப்பினான். நகரத்தையும், மாளிகையையும் அழகுபடுத்தினான்.

சிவபெருமானிடம் வந்தான். “என் மகள் உம்மைத் திருமணம் செய்து கொள்ளத் தவம் செய்தாள். என் நகரத்திற்கு நீங்கள் எழுந்தருள வேண்டும்,” என்று சிவபெருமானை வேண்டிக் கொண்டான்.

சிவபெருமான் தக்கன் மாளிகையை அடைந்தார். பெண்கள் மங்கலப் பொருள்களை ஏந்தி வந்தனர். இறைவன் பொன்னாசனத்தின் மீது எழுந்தருளினார். வேதவல்லி தன் மகளைத் தழுவிக்கொண்டாள். மணப் பொருள்களைத் தன்னுடைய மகளின் கூந்தலுக்கு ஊட்டினாள்; நீராட்டினாள்; ஆடை அணிகலன்களால் அழகு படுத்தினாள்.

திருமால் முதலிய தேவர்கள் வந்து, சிவ பெருமானைச் சூழ்ந்து நின்றனர். மங்கல இசைகள் மங்கையர் பாடினர். திருமண நேரம் வந்தது. வேதவல்லி நீர்விட, வேதமந்திரம் ஒலிக்கத் தக்கன் சிவபெருமானின் திருவடிகளை விளக்கினான். மலர் கொண்டு அருச்சித்தான். சிவபெருமானின் சிவந்த கைகளில் பார்வதி தேவியின் திருக்கரங்களை வைத்தான்.

“இப்பெண்ணை நான் உங்களுக்கு அளித்தேன். இவளை நன்கு காக்க வேண்டும்!” என்று சொல்லி நீர் ஊற்றினான். சிவன்- பார்வதி திருமணக் கோலம் கண்டு, தேவர்கள் வணங்கி ஆரவாரம் செய்தனர்.

திருமணச் சடங்குகள் எல்லாம் நான்முகனால் நிறைவு அடைந்தன. அப்பொழுது சிவபெருமான் தம் வடிவத்தை மறைத்துக் கொண்டார். உமையம்மையார், தவத்தால் செய்த பெருஞ் செல்வத்தை இழந்தது போல, வருந்தினார்.

வேதவல்லி உமையம்மையைத் தேற்றினாள்; திரும்பவும் தொடர்ந்து தவம் செய்யும்படி இறைவிக்குக் கூறினாள். திருமகளும், கலைமகளும், தேவ மங்கையரும் அவ்வாறு செய்வதே நல்லது என்று கூறினர்.

திருமாலும் சிவன் செயல் கண்டு வியந்தான். தக்கன் மிகுதியான கோபம் கொண்டான்.

“எட்டு வகையான செல்வங்களையும் தந்து நான் என் மகளுக்குத் திருமணம் செய்தேன். என் மகளை நாடிவந்து சிவபெருமானே தன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு வேண்டினான். முறைப்படி திருமணம் செய்து வைத்தேன். எல்லாரும் வெட்கம் அடையும் வண்ணம் சிவன் மறைந்து போனான். நான் செய்த குற்றம் என்ன?” என்று பலவாறு கூறி, “பார்ப்பனக் கோலத்தோடு வந்தாலும் ‘சிவன் பித்தன்’ என்று சொல்லப்படுவது உண்மையாயிற்று!” என்று இகழ்ந்தான். தேவர்களை எல்லாம் அனுப்பி வைத்தான். கோபம் மாறாமல் இருந்தான்.

உமையம்மை மீண்டும் தவம் செய்யத் தவச் சாலையை அடைந்தார். சிவபெருமான், கையில் பிச்சை ஓடும், உடம்பில் திருநீறும், மார்பில் உருத்திராக்க மாலையும், அடிகளில் சிலம்பும், கையில் சூலமும் தாங்கி உமையம்மை முன் காட்சி அளித்தார்.

அவரைக் கண்ட உமையம்மை வணங்கினார். உடனே சிவபெருமான் தமக்கே உரிய திருமேனியைக் காளை ஊர்தி மீது காட்டினார். உமா

தேவியார்பலமுறை வணங்கித்துதித்தார். இறைவன், இறைவியைக் காளை ஊர்தி மீது ஏற்றிக் கொண்டு, கைலை மலையை அடைந்தார்.

இதைக் கண்ட தோழிகள் தக்கனிடம் சொன்னார்கள். தக்கன் கோபம் கொண்டான். “தாய், தந்தை அன்புடன் அளிக்க என் மகளைத் திருமணம் செய்து கொண்ட சிவன், உடனே மறைந்தான். ஆனால், இப்போது பெற்றோர்க்குத் தெரியாமல் அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்டான். இது முறையா? எங்கள் குலத்திற்கு இரண்டு பழிகளைச் சிவன் சேர்த்து விட்டான்!” என்று பல இழிந்த மொழிகளைத் தேவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னான். நீங்காத கோபத்துடன் இருந்தான். சிவனை நினைக்காமல் வாழ்ந்தான்.

8. தக்கன் கைலைக்குச் செல்லுதல்

தக்கனுடைய கோபத்தை நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் கண்டனர். அதற்காக வருந்தினர். ‘தவத்தால் பெரிய செல்வத்தைத் தக்கன் பெற்றான். சிவபெருமானை நினைக்காமல் ஆணவத்துடன் இருக்கும் இவன் விரைவில் உயிரை இழப்பான். ஆனால் நாம் அவனை மதிக்காமல் போனால் நம் பதவி பறிபோய் விடும்!’ என்று நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் வருந்தினர்.

நான்முகன் முதலானோர், தக்கன் சினத்தை மாற்றிச், சிவனுடன் அவனைச் சேர்க்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தனர். அவ்வாறு செய்தால் தக்கன் செல்வமும் நிலைக்கும், தேவர்களும் அழிவு இல்லாமல் வாழலாம் என்று அவர்கள் எண்ணினர். எல்லாரும் தக்கனிடம் சென்றனர்.

“உன் தவத்தால் பெற்ற மகளான உமையை நீ மறந்தாய். உன் மருமகனான சிவனையும் மறந்தாய். உன்னுடைய பெருமைக்கு இது பொருத்தமானது இல்லை. குற்றம் பார்த்தால் சுற்றம் இல்லை!” என்று அறிவுரை கூறினர்.

தேவர்கள் கூறியவற்றைத் தக்கன் ஆராய்ந்தான். மெய்க்காப்பாளர் சிலரோடு கைலை மலையை அடைந்தான். சிவபெருமான் திருக் கோயிலை நண்ணினான். அவன் உள்ளே நுழையாதபடி பூத கணத்தார் தடுத்தனர்.

உடனே தக்கன், “என் மகளோடு பெருமான் சேர்ந்து இருப்பதைக் காணப் போகும் என்னை நீங்கள் ஏன் தடுக்கிறீர்கள்?” என்று பூதகணத்தாரைக் கேட்டான்.

பூத கணத்தார் தக்கனை நோக்கி, “அறியாமையை உடைய நீ சிவபெருமானை இகழ்ந்தாய்!

அரக்கர்களை எல்லாம் சிவபெருமான் அழித்துள்ளார். ஆனால் அந்த அரக்கர்களும் சிவபெருமானுக்கு நல்லவர்கள். சிவனடி போற்றாதவர்களுடன் பழகுதல் கூடாது. நீ இப்பொழுது அனுபவிக்கும் செல்வங்கள் எல்லாம் சிவன் தந்தவையே. பக்தியுடன் உள்ளே சென்று அவரை வணங்க நினைத்தால், நீ இங்கே நில்! இல்லாவிட்டால் மண்ணுலகு செல்!” என்று சொல்லி விட்டனர்.

திருக்கோயிலுக்குள் தக்கன் நுழைய முடிய வில்லை. மிகுந்த கோபம் கொண்டான்; வெட்க மடைந்தான்.

“எந்தக் காலத்திலும் உங்கள் இறைவனை வணங்க மாட்டேன். உங்கள் இறைவன் எனக்கு மருமகன். நான்முகனும், திருமாலும் நான் இட்ட வேலைகளைச் செய்பவர்கள். மற்றத் தேவர்கள் எனக்குத் தொண்டு செய்பவர்கள். நான் இவ்வுலகையே காக்கும் அரசன். என் பெயர்தக்கன். உங்களை இவ்வாறு செய்யச் சொன்னது சிவனே என்பதை நான் அறிவேன். உங்களை இனிமேல் யாரும் வணங்காதபடியும், புகழாதபடியும் செய்வேன். அவனை எல்லாரும் இகழும்படியும் செய்கிறேன்!” என்று பூதகணத்தாரிடம் கூறிவிட்டுத் தன் நகரத்திற்குத் தக்கன் திரும்பினான்.

நான்முகன் முதலிய தேவர்களை எல்லாம் அழைத்தான். “என் மகளும், சிவனும் ஒன்றுபட்டார்கள். இருவருமே என்னை உள்ளே விடாமல் தடுத்தார்கள்; பழித்தார்கள். அவர்களைப் பார்க்கச் சென்றது என் பிழைதான். அதனை இங்குச் சொல்லுவதால் பயன் ஒன்றும் இல்லை!” என்றான்.

9. நான்முகன் வேள்வி

தக்கனுக்குப் பயந்த தேவர்கள் அவன் ஆணையிட்டபடி நடக்கத் தொடங்கினார்கள். நான்முகன் ஒரு வேள்வி நடத்த எண்ணினார். அதற்கு இறைவனைத் தலைவனாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார். கைலை மலைக்கு வந்தார். தான் வேள்வி செய்யப் போவதாகக் கூறினார். அவ் வேள்விக்குச் சிவபெருமான் வர வேண்டும் என்று வேண்டினார். சிவன், தனக்குப் பதிலாகத் தன் வடிவமான நந்தியை அங்கு அனுப்புவதாகக் கூறினார்.

நான்முகன் வேள்விக்குத் தக்கனையும் அழைத்தார். மேருமலையிலுள்ள மனோவதியில் வேள்வி தொடங்கினார். திருமால் போன்ற தேவர்களுக்கு ஏற்ற இடங்களையும் கொடுத்து மரியாதை செய்தார்.

சிவபெருமான் நந்தி தேவரை வேள்விக்கு அனுப்பினார். தனக்குரிய அவிர் பாகத்தை அவரையே பெற்று வரும்படி கூறினார். நந்தியும் வேள்விக்கு வந்தார். நான்முகன் நந்திக்கு அரியணை தந்தார். வேள்வியைத் தொடங்கினார்.

நந்திக்குக் கொடுக்கப்படும் மரியாதைகளை எல்லாம் தக்கன் பார்த்தான். பொறாமை கொண்டான். நந்தியை அங்கு அழைத்தது யார் என்று எண்ணினான். நான்முகனைப் பார்த்தான்.

கோபத்துடன், “எனக்குப் பக்கத்தில் நந்தியை அமரச் செய்தாய். வேள்வி செய்யப் போவதைச் சிவனுக்குத் தெரிவித்தாய். என் தந்தையானதால் உன்னைச் சும்மா விட்டேன். எலும்பையும், பாம்பையும் அணிந்தவன் சிவன்; சாம்பலைப் பூசியவன்; அவனுக்கு அவிர் பாகம் கொடுக்காதே. அதனைத் தேவர்களுக்குக் கொடு. திருமாலையே முழு முதற் பொருளாகக் கொள்!” என்று கோபித்துப் பலபடி பேசினான்.

சிவனை இகழ்ந்து பேசப்பட்ட சொற்களைக் கேட்ட நந்திதேவர் கோபம் கொண்டார். நந்தியின் கோபம் கண்டு நெருப்புக் கடவுள் வருந்தினான். உலகம் நடுங்கியது. நான்முகனும், திருமாலும் மனம் கலங்கினர்.

நந்தி, தக்கனைப் பார்த்து, “சிவபெருமானை இகழ்ந்தாய். உன் வாயைக் கிழிப்பேன். ஆனால் சிவபெருமானது கட்டளை இல்லாததால் உன்னைச் சும்மா விட்டேன். வேள்விக்கு இறைவர் சிவபெருமானே! சிவனை நீக்கி வேள்வி செய்பவர்கள் தலைகள் அறுந்து விழட்டும்,” என்று சாபம் இட்டார்.

“உனக்கு இழிவான தலை ஒன்று உண்டாகட்டும்; நியும், தேவர்களும் சூரனுக்கு அடிமையாவீர்கள்! சூரனால் துன்பப்படுவீர்கள்!” என்று இன்னும் பல சாபங்களைக் கொடுத்தார்.

வேள்வி நின்று போனது. தக்கன் தேவர்கள் எல்லாரும் அவரவர் இருப்பிடங்களுக்குச் சென்று விட்டனர்.

10. வேள்விச் சாலை அமைத்தல்

நந்தி கொடுத்த சாபத்தால் வேள்விகள் நின்று போய்விட்டன. தக்கன் இதை அறிந்தான். நந்தி சாபத்திற்குப் பயப்படாமல், முதலில் தான் ஒரு வேள்வி செய்யப் போவதாகக் கூறினான். அதற்குப் பிறகு தேவர்கள் வேள்வி செய்யலாம் என்றும் சொல்லி வைத்தான்.

ஒரு நாள் வேள்வி செய்ய முடிவு செய்தான். வேள்விச் சாலை அமைக்கும்படி விசுவகர்மாவிற்கு ஆணையிட்டான். கங்கைக் கரையில் 'ககைலம்' என்ற இடத்தில் வேள்விச் சாலை அமைக்கப்பட்டது. வேள்விக்கு வேண்டிய எல்லாம் ஆடம்பரத்துடன் அமைக்கப்பெற்றன. வேள்விக்கு வேண்டிய விறகு, சாகைகள், இலைகள், பசுக்கள் போன்றவற்றைக் கொண்டுவரத் தக்கன் ஆணை பிறப்பித்தான்.

சங்கநிதி, பதுமநிதி, சிந்தாமணி, காமதேனு, ஐந்து வகைத் தருக்கள் அனைத்தும் வந்தன. வேள்விக்கு வருபவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கத் தக்கன் கட்டளை இட்டான். வருபவர்களுக்கு உணவு படைக்க முப்பதாயிரம் முனிவர்களை ஏற்பாடு செய்தான். சிவனைத் தவிர எல்லாரும் அழைக்கப்பட்டனர். வேள்விக்கு எல்லாரும் வந்து சேர்ந்தனர்.

நான்முகன், இந்திரன், திக்குபாலர்கள், உருத்திரர், வசுக்கள், மருத்துவர், இயக்கர், வித்தியாதரர், சூரியன், சந்திரன் அனைவரும் வேள்விக்கு வந்தனர். தக்கன் தூதர்களிடம், "நீங்கள் அழைத்தவர்களுள் வராதவர்கள் யார் யார்?" என்று கேட்டான்.

அவர்கள், "அகத்தியர், சனகாதியர், அத்திரி, வசிட்டர், பிருதி, ததீசி, துர்வாசர், பராசரர்

போன்றவர்கள் வரமாட்டார்கள் போலத் தெரிகிறது!” என்று தக்கனிடம் கூறினர். அப்போது ததீசி முனிவர் வந்தார். தான் அழைக்கப் பட்டதற்குக் காரணம் என்ன என்று தக்கனைக் கேட்டார்.

அதற்குத் தக்கன், “முனிவரே! சிவபெருமான் என் மகளை மணந்தார். யாருக்கும் தெரியாமல் மறைந்தார். பிறகு என் மகளைத் திருடிச் சென்றார். நான் கைலைக்குச் சென்றபோது என்னை அவரது பூதங்கள் தடுத்து விட்டன. என் பெண்ணும் என்னைப் பார்க்கவில்லை. அப்போது நான்முகன் ஒரு வேள்வி செய்தான். அதில் சிவனுக்கு அவி உணவு போகாமல் நான் தடுத்தேன். அதற்குப் பிறகு நந்தியின் சாபத்திற்கு நான்முகன் பயந்து வேள்வியைச் செய்யவில்லை. இந்த வேள்வியில் சிவனைத் தவிர அனைவருக்கும் அவி உண்டு. சிவனுக்கு அவிபாகம் தருவதனை நிறுத்திவிடும் பழக்கத்தை உண்டாக்கவே இந்த வேள்வியைச் செய்கிறேன். அதற்காகவே உம்மை அழைத்தேன்!” என்று சொன்னான்.

ததீசி முனிவர் சிரித்தார். “உலகத்திற்கெல்லாம் தலைவன் சிவபெருமான். அவரை இகழ்ந்து வேள்வி செய்ய நினைக்கிறாய். சிவபெருமானே முழு முதல் என்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. இதை மறந்து நீ

மாயையில் மூழ்கி இருக்கிறாய். வேத நெறி மீறிச் செய்யப்படும் இந்த வேள்வி நடக்காது. சிவனுக்குப் பயப்படாதவர்கள் இறப்பார்கள்!” என்று ததீசி பல அறிவுரைகளை வழங்கினார்.

தக்கனோ, “திருமாலுக்கும், உருத்திரர்களுக்கும் அவிர் பாகம் கொடுப்பேன்!” என்று கூறினான்.

“சிவபெருமானால் படைத்தல், காத்தல் தொழில்கள் நான்முகன், திருமாலுக்குத் தரப்பட்டன. அத் தொழிலை அவர்கள் செய்யும்போது, திருநிறைப் பூசிக் கொள்ள வேண்டும். ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை உள்ளம் நினைக்க வேண்டும்!” என்றும் ததீசி தக்கனுக்குக் கூறினார்.

மேலும் தக்கனுக்கு அழிவு காலம் வந்து விட்டதாகத் ததீசி சொன்னார். தக்கன் அழியாமல் இருக்க வேண்டுமானால் சிவனுக்கு அவிர் பாகம் தர வேண்டும் என்பதையும் ததீசி கூறினார்.

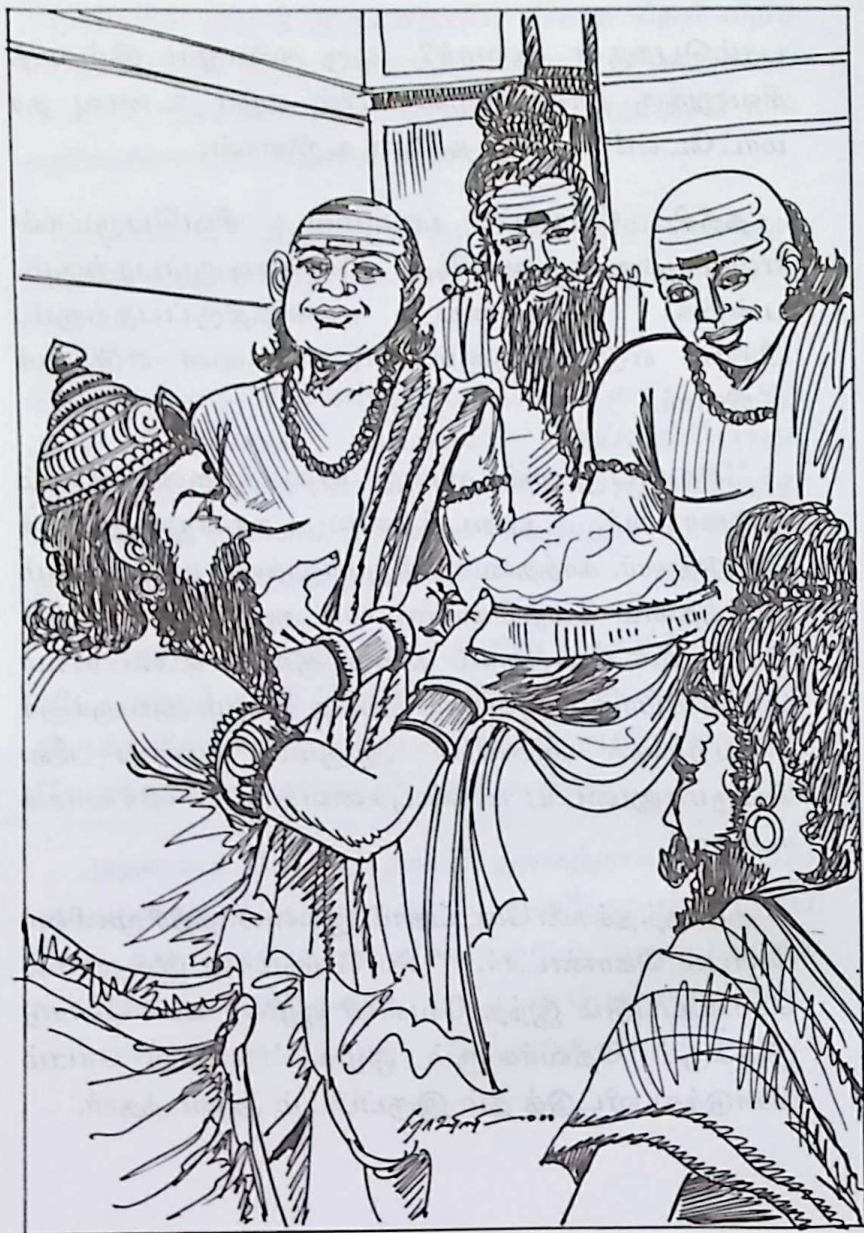
அதனைக் கேட்டுத் தக்கன் நகைத்தான். “சிவன் எலும்பையும், பாம்பையும் அணிந்தவன். பூதப் படைகள் சூழ்ந்தவன். பிச்சை எடுப்பவன். பன்றிக் கொம்பை அணிந்தவன். மாட்டின் மேல் ஏறுபவன். சுடலையில் ஆடுபவன். இத்தகையவர் எப்படிப்

பரம்பொருள் ஆவார்? ஒரு குணமும் இல்லாத சிவனுக்கு நான் வேள்வியில் அவி உணவு தர மாட்டேன்!” என்று தக்கன் கூறினான்.

ததீசி கோபப் படாமல், சிவபெருமான் எலும்புகளை அணிந்து கொண்டிருப்பதற்கும், பன்றிக் கொம்பை அணிந்திருப்பதற்கும், பிச்சை எடுப்பதற்கும் காரணங்களை எடுத்துக் கூறினார்.

“சிவபெருமான் மூன்று வகைக் குணங்களும் இல்லாதவர். படைத்தலை நான்முகனுக்குக் கொடுத்தார். காத்தலைத் திருமாலுக்குத் தந்தார். தாம் அழித்தலை மேற்கொண்டார். அழித்தல் தொழில் செய்பவர் என்பதால் தாமத குணம் உடையவர் என்று பொருள் இல்லை. தாமத குணம் அவருக்குச் செயற்கைக் குணமே ஆகும்!” என்று சிவ பெருமானுடைய மாண்புகளைத் ததீசி விரிவாகக் கூறினார்.

அதைத் தக்கன் கேட்பதாய் இல்லை. ததீசி முனிவர் கோபம் கொண்டார். “சிவபெருமான் இல்லாமல் செய்யப்படும் இந்த வேள்வி ஒழிக! உன்னோடு இருக்கும் தேவர்களும் ஒழிக!” என்று சாபம் கொடுத்து விட்டுத் தம் இருப்பிடம் அடைந்தார்.

11. அறம் செய்தல்

ததீசி முனிவர் சென்றவுடன், தக்கனுடைய கொடி அறுந்தது. வேள்வித் தூணைக் காகங்களும், கழுகுகளும் நெருங்கின. வேதவல்லியின் தாலி தானே கழன்றது. இது போலப் பல தீய சகுனங்கள் தோன்றின.

நான்முகனையும், திருமாலையும் வழிபட்டான், தக்கன். வேள்வி செய்யத் தொடங்கினான்.

காமதேனு உணவுப் பொருள்களைத் தந்தது. சிந்தாமணி, சங்கநிதி, பதுமநிதி, ஐந்து தருக்கள் தக்கனது அறச்சாலைக்கு வந்தன. பார்ப்பனர் முதல் முனிவர்கள் வரை எல்லாரும் நன்கு உணவு உண்டனர். தக்கன் தேவர்களுக்கும், முனிவர்களுக்கும் பல பொருள்களைக் கொடுத்தான்.

கருடன், அன்னம், ஐராவதம், ஆட்டுக்கடா, எருமைக் கடா, குதிரைகள் இவைகளெல்லாம் திருமால், நான்முகன், இந்திரன், தீக்கடவுள், யமன், கதிரவன் ஆகியோருக்கு வாகனங்கள். அவை களெல்லாம் ஒலி எழுப்பின. அரம்பையரும், தேவர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் நீர் விளையாட்டு விளையாடினர்.

12. வேள்வி தொடங்குதல்

மீண்டும் வேள்வி செய்யத் தலைப்பட்ட தக்கன், நான்முகன், திருமால் ஆகியோருடன் கலந்து ஆலோசனை செய்தான். மூன்று வகையான நெருப்புகளை ஆணையிட்டான்.

அம் மூன்று நெருப்புகளும் தீயை வளர்த்தன. வேள்விக் குண்டங்களில் அவி உணவை இட்டனர். சிவபெருமானுக்கு அந்த வேள்வியில் அவி உணவு தரப்படவில்லை. அதனால் தேவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட அவி உணவு நஞ்சாக மாறியது.

13. உமையம்மை வேள்விக்கு வருதல்

தக்கன் வேள்வியைப் பற்றி நாரதர் சிவ பெருமானுக்குச் சொன்னார். வேள்விக்கு உமையம்மை போக வேண்டும் என்று விரும்பினார். ஆனால் சிவபெருமான், தக்கனுடைய இயல்புகளை உமையம்மைக்குச் சொல்லி, வேள்விக்கு உமை போவதைத் தடுத்தார். ஆயினும் உமையம்மை விருப்பத்தை நினைத்து வேள்விக்குப் போக அனுமதித்தார்.

உமையம்மை சென்றார். தக்கன் கோபம் கொண்டான். உமையை அவமதிக்கும்படி பல

கேள்விகளைக் கேட்டான். “சிவனின் மனைவியாகிய நீ ஏன் இங்கு வந்தாய்? வேள்வியில் நீ இருக்கக் கூடாது. போய்விடு!” என்று விரட்டினான்.

பார்வதி தேவியார், “என்னையும், என் கணவரையும் மறந்தாய். மற்ற மருமகன்களையும், என் தங்கைகளையும் அழைத்தாய். பெருமைப் படுத்தினாய். என்னை விரட்டுகிறாய். நீ என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? சொல்,” என்று தக்கனைக் கேட்டார்.

தக்கன், “உமையே! உன் கணவன் அழித்தல் தொழிலைச் செய்பவன்; இழிந்தவன்; அவன் பித்தன். உன் தங்கைகளும் அவர்களது கணவர்களும் எனக்கு மிகவும் இனியவர்கள் ஆவர். உனக்கும், உன் கணவருக்கும் சிறிது கூடச் சிறப்புச் செய்ய மாட்டேன்!” என்று பலபடி ஏசினான்.

பார்வதி அம்மை கோபம் கொண்டாள். உலகம் நடுங்கியது. தீயும், திக்குயானைகளும், தேவர்களும், நான்முகனும், திருமாலும் நடுங்கினர்.

பார்வதியார், “தந்தையே! என்னை நீ இகழ்ந்தது கேட்டு நான் வருத்தப்படவில்லை. என் தலைவர் சிவனை இகழ்ந்தாய். இடைவிடாமல் பிறந்து

துன்பப்படும் உயிர்கள் ஓய்வு பெறும்படி அழித்தல் தொழிலைச் செய்கிறார் என்கணவர். அது தீய செயல் ஆகாது. வேதங்களாலும் போற்றப்படுபவர் அவர். அவருக்கு நீ அவிர் பாகம் கொடுக்காமல் இகழுகிறாய். பரம்பொருளை இகழும் நீ அழிவாய்!” என்று சொல்லி, தக்கனுடைய வேள்வி அழியுமாறு செய்ய வேண்டும் என்று சிவனை வேண்டினார்.

14. வேள்வி அழிதலும், வீரபத்திரர் தோன்றுதலும்

சிவபெருமான் தக்கன் வேள்வி அழியத் திருவுள்ளம் கொண்டார். உடனே இரண்டாயிரம் தோள்களும், ஆயிரம் தலைகளும், வளைந்த பற்களும் கொண்ட வீரபத்திரக் கடவுள் தோன்றினார். சிவனது நெற்றிக் கண்ணின் வழியாகப் பிறந்தார்.

உமையம்மை கோபம் அடைந்தார். அது நெருப்பாக மாறியது. அதிலிருந்து பத்திரகாளி தோன்றினாள். காளியும், வீரபத்திரரும் தாங்கள் பிறந்தது எதற்காக என்று இறைவனிடம் கேட்டனர்.

இறைவன் வீரபத்திரரிடம், “தக்கன் ஒரு வேள்வி செய்கிறான். அதில் எனக்கு அவி உணவு இல்லை. நம்மையும் இகழ்கிறான். நீ அந்த வேள்விக்குப் போ! அவி உணவு கேள்! அவ்வாறு தரவில்லை என்றால்,

அவன் தலையை அறுத்து விடு. அவனுடன் இருப்பவர்களைக் கொல். வேள்வியைச் சின்னா பின்னப்படுத்து!” என்று கூறினார்.

உடனே வீரபத்திரர் கோபத்துடன் புறப்பட்டார். அவரது முச்சுக் காற்றிலிருந்து பூதக் கூட்டங்கள் தோன்றின. அவரது வியர்வையிலிருந்தும், உடல் உறுப்புகளிலிருந்தும் பூதக் கூட்டங்கள் பல பிறந்தன. அவைகளுடன் வீரபத்திரர் புறப்பட்டுத் தக்கனுடைய வேள்விச் சாலையை அடைந்தார்.

தக்கனுடைய படைகளைப் பூத கணங்கள் கொன்றன. பத்திரகாளியும் வீரபத்திரரும் வேள்விச் சாலைக்குள் நுழைந்தனர். இவர்கள் நுழைவதைப் பார்த்து நான்முகன் முதலாகிய எல்லாத் தேவர்களும் பயந்தார்கள்.

வீரபத்திரர் தக்கனுக்கு முன்னே நின்றார். இடிஇடிப்பது போலச் சிரித்தார். “நீயார்? இங்கே ஏன் வந்தாய்?” என்று தக்கன் வீரபத்திரரைக் கேட்டான். வீரபத்திரர் தான் சிவனுடைய மகன் என்றும், சிவனுக்குச் சேர வேண்டிய அவிபாகத்தைப் பெற வந்தவன் என்றும் கூறினார்.

தக்கன் அதற்கு இணங்கவில்லை. வீரபத்திரர் மிகுந்த கோபம் கொண்டார். பற்களைக் கடித்தார்.

திருமாலின் மார்பைத் தடியால் அடித்தார். நான்முகனுடைய தலையில் குட்டினார்.

தேவர்கள் இவற்றைக் கண்டு ஓட்டம் பிடித்தனர். யமன் தலையை வீரபத்திரர் வெட்டினார். வருணனை அடித்தார். இந்திரன் குயில் உருவம் எடுத்துப் பறந்தான். நெருப்புக் கடவுள் நாக்கினை வீரபத்திரர் அறுத்தார். காற்றுக் கடவுளை மழுவால் அடித்தார். குபேரனைச் சூலத்தால் கொன்றார். வேள்விக் கடவுளின் தலையை அறுத்தார்.

இவற்றை எல்லாம் தக்கன் பார்த்தான். “என் வேள்வி என் கண் முன்னாலே அழிந்தது. தவம் செய்து பல செல்வங்களைப் பெற்றேன். சிவனையே மருமகனாகப் பெற்றேன். என் தந்தை செய்த வேள்வியில் சிவனுக்கு அவி கொடுக்காமல் செய்தேன். ததீசி முனிவர் வார்த்தையை மீறினேன். உமையையும், சிவனையும் இகழ்ந்தேன். வீரபத்திரர் கேட்ட போதும் அவியைக் கொடுக்காமல் மறுத்தேன். கெட்டேன். தேவர்களும் முனிவர்களும் அழிவதற்கு நான் காரணம் ஆனேன். இனிமேல் நான் தப்பிக்க முடியாது!” என்று தக்கன் புலம்பிக் கொண்டே வீரபத்திரர் முன்பு போய் நின்றான்.

வீரபத்திரர் கோபம் கொண்டு, “தக்கனே! சிவனை இகழ்ந்த உனக்கு இதுவே தண்டனை!” என்று

சொல்லி அவன் தலையை வெட்டினார். அதைக் கைகளால் ஏந்தினார். நெருப்புக் குழியில் போட்டார்.

பத்திரகாளி வேதவல்லியின் காதை அறுத்தாள். பூதப் படைகள் வேள்விச் சாலையை இடித்தனர். தேவர்களையும், முனிவர்களையும் ஓட ஓட விரட்டினர். வேள்விச்சாலை அழிந்தது. தேவர்களின் கண்களையும், காதுகளையும், கால்களையும், பற்களையும் சிதைத்தனர்.

திருமால் வீரபத்திரருடன் போர் செய்ய முற்பட்டார். வீரபத்திரர் நகைத்தார். திருமால் அவரைப் பார்த்து, “வீரபத்திரனே! சிவ பெருமானை இகழ்ந்த தக்கனை அழித்தாய். ஒரு பிழையும் செய்யாத தேவர்களை அழிப்பது ஏன்?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு வீரபத்திரர், “சிவனைத் தக்கன் இகழ்ந்தான். அவன் செய்த வேள்வியில் அவிபாகத்தைத் தேவர்கள் உண்டார்கள். அதனால் அவர்களை அழித்தேன். நீயும் அழிக்கப் படுவாய். உன்னை நீயே காப்பாற்றிக் கொள்!” என்று விடைகொடுத்தார்.

வீரபத்திரரும், திருமாலும் பலவகை ஆயுதங்களைக் கொண்டு போர் புரிந்தனர். வீரபத்திரர் கோபத்தைப் பார்த்தார் சிவபெருமான். கோபம்

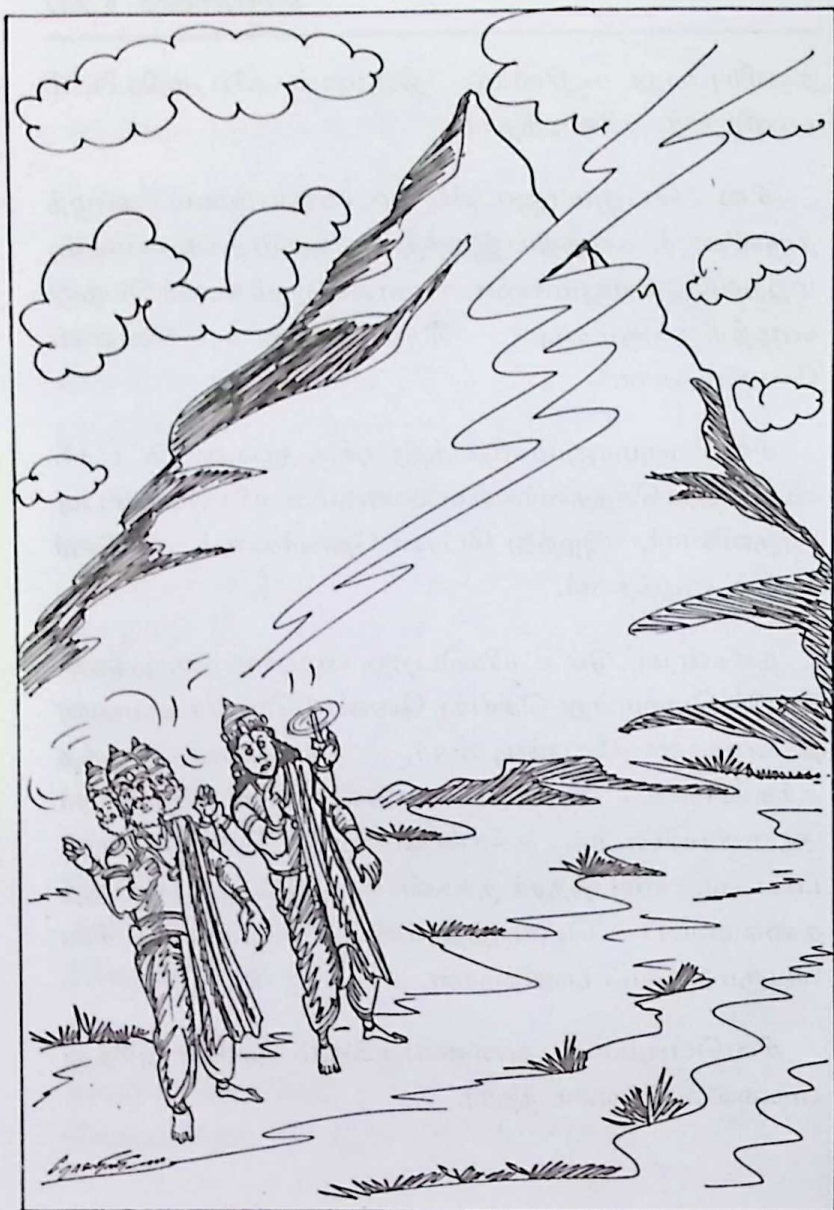
தணியுமாறு கூறினார். 'திருமால் வீரபத்திரரிடம் பணிந்தார். பிழைத்தார்.

சிவ பெருமானுடன், உமையம்மை எழுந்தருளினார். களத்தில் இறந்து கிடக்கும் தக்கனையும், மற்றவர்களையும் கண்டார். எல்லாரும் உயிர் பெற்று எழுந்திருக்கும்படி செய்யுமாறு சிவனை வேண்டினார்.

சிவபெருமானும் வீரபத்திரருக்கு ஆணையிட்டார். வீரபத்திரர் செத்தவர்கள் எல்லாரும் உயிர் பெறும்படி அருளினார். இறந்து போன தேவர்களும், மனிதர்களும் எழுந்தனர்.

தக்கன் மட்டும் உயிர் பெற்று எழவில்லை. தக்கன் உயிர் பெறுமாறு செய்ய வேண்டுமெனச் சிவனை நான்முகன் வேண்டினார். தலையை இழந்த தக்கனின் உடலைக் கொண்டுவரும்படி வீரபத்திரர் ஆணையிட்டார். தக்கனின் உடல் கொண்டுவரப்பட்டது. வீரபத்திரர் தக்கன் கழுத்தில் ஓர் ஆட்டுத் தலையைப் பொருத்தினார். தக்கன் சிவ பெருமானைப் பணிந்தான்.

சிவபெருமான் அனைவருக்கும் அருள் புரிந்து கைலையை அடைந்தார்.

15. சிவபெருமானுடைய அடிமுடி

நான்முகன் தக்கனுக்கு அறிவுரைகள் பல கூறினார். “உனக்கு இருந்த மயக்கம் உன்னைச் சிவபெருமானை அறிய முடியாமல் செய்தது. மயக்கம் என்பது எல்லா உயிர்களுக்கும் உண்டு. எனக்குக் கூட மயக்கம் இருந்தது. அதைச் சிவனே போக்கினார். அவருடைய திருவடிகளை அன்போடு வழிபடு. உனக்கு அறிவும் வீடு பேறும் சிவன் கொடுத்து அருளுவார்!” என்றார்.

தக்கன், நான்முகனைப் பார்த்து, “உங்களிடமும் மயக்கம் இருந்தது. அதனைச் சிவன் போக்கினார் என்று கூறினீர்கள். அது எவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்பதைக் கூற வேண்டும்,” என்று வேண்டினான்.

உடனே நான்முகன், “தக்கனே! என் தந்தை திருமால். அவரும் நானும் ஒரு காலத்தில் ஆணவம் கொண்டோம். அதனால் நானே பெரியவன் என்று நான் சொன்னேன். தாமே பெரியவர் என்று திருமால் கூறினார். தன்னைப் பரம்பொருள் என்றும் கூறிக் கொண்டார்.

‘நம்மில் யார் பெரியவர் என்பதைப் போர் செய்து ஒருவரோடு ஒருவர் மோதிக் கொண்டு முடிவு செய்வோம்!’ என்று நான் கூறினேன்.

“இருவரும் போர் செய்தோம். பல படைகள் அழிந்தன. உயிர்க் கூட்டங்கள் அழிவு அடைந்தன. இருவருக்கும் இடையே நாரத முனிவர் தோன்றினார். பல அறிவுரைகளைக் கூறினார். நாங்கள் அவற்றைக் கேட்கவில்லை.

“அப்போது சிவபெருமான், எங்கள் இருவரிடமும் இருந்த அறியாமையையும், ஆணவத்தையும் போக்க எண்ணினார். மாசி மாதம் அமர பட்சம், பதினான்காம் நாள் நள்ளிரவில் எங்கள் இரண்டு பேருக்கும் நடுவில் சிவன் ஒளிப் பிழம்பாய்த் தோன்றினார். அது பெரிய மலையாக உருவெடுத்தது. அப்போது ஆகாயத்திலிருந்து ஓர் ஒலி கேட்டது. ‘சிறுவர்களே! உங்களுடைய வலிமையைச் சிவன் அறிவார். நீங்கள் இந்த ஒளி மலையின் அடியையும், முடியையும் காணுங்கள்!’ என்று அந்த ஒலி அறிவித்தது.

“ஆணவத்தின் உச்சியில் நாங்கள் இருவரும் இருந்தோம். எங்கள் இருவரில் சிவனின் அடி, முடிகளில் ஒன்றைக் கண்டவரே முதற் கடவுளாவர் என்று உறுதி செய்து கொண்டோம். நான் முடியைக் காண்பதற்கு முடிவு செய்தேன். திருமால் அடியைக் காண்பதற்கு முடிவு செய்தார். நான் அன்னப் பறவையின் வடிவம் கொண்டு சிவனின் முடியைத்

தேட மேல் உலகில் பறந்தேன். திருமால் பன்றி உருவம் எடுத்துக் கொண்டு கீழ்உலகம் சென்றார்.

“நாங்கள் பல ஆண்டுகள் ஆகியும், சிவ பெருமானுடைய முடியையும், அடியையும் காணவில்லை. இச் செயலால் எங்களது ஆணவம் நீங்கியது. நாங்கள் இருவரும் முறையாகச் சிவலிங்க வழிபாடு செய்யத் தொடங்கினோம். சிவனருள் பெற்றோம். ஒளிவடிவான சிவபெருமானின் பெரிய உருவம் ‘திருவண்ணாமலை’ என்னும் மலையாகச் சுருங்கியது. அதை வலம் வந்து வழிபட்டோம்!” என்று சொல்லி நான்முகன், “மகனே! ஒளிவடிவாகச் சிவபெருமான் உருவெடுத்த இரவையே சிவராத்திரி என்று கூறுவர். நீயும் சிவபெருமானை வழிபடு! பல நன்மைகளைப் பெறுவாய்!” என்று கூறி முடித்தார்.

இத்தனையும் கேட்ட தக்கன் மெய்யுணர்வு பெற்றான். காசி நகரடைந்தான். மணிகர்ணிகை என்ற இடத்திற்குப் பக்கத்தில் ஒரு கோயிலை உண்டாக்கினான். பல ஆண்டுகள் அங்குச் சிவனை வழிபட்டான். சிவபெருமான் காட்சி கொடுத்து அவனுக்கு அருள் புரிந்தார். தக்கனைத் தன் பூதக் கூட்டங்களுக்குத் தலைவன் ஆக்கினார்.

இவ்வாறு வியாழ பகவான் பழைய வரலாறுகளைச் சயந்தனுக்குக் கூறினார். சயந்தன் கேட்டு மகிழ்ந்தான்.

16. முருக வழிபாடும், நோன்புகளும்

ஒரு நாள் வசித்த முனிவர், தன்னிடம் வந்த முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்திக்கு முருகனுக்குரிய நோன்புகளைப் பற்றிக் கூறினார். வாரத்தின் ஏழு நாள்களுள் வெள்ளிக் கிழமை நாளன்று செய்யப் படும் நோன்பு சிறப்பானது. இது முருகக் கடவுளுக்கு உரிய நோன்பாகும். இந் நோன்பை நோற்றுப் பகீரதன் தன் அரசை மீண்டும் பெற்றான்.

ஒரு காலத்தில் நாரத முனிவர் விநாயகரிடம் வந்தார். ஏழு முனிவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவராகத்தான் ஆவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமெனக் கேட்டார். அதற்கு விநாயகர், முருகனுக்குரிய கார்த்திகை நோன்பினை நோற்கும்படி சொல்லி அருளினார்.

அந்நோன்பை இயற்றுபவர் பரணி நாள் பகலில் நீராட வேண்டும். ஒரு வேளை மட்டும் உணவு சாப்பிட வேண்டும். வெள்ளை ஆடை அணிய வேண்டும். கார்த்திகை நாள் காலையில் நீராட வேண்டும். நாணல் புல்லில் இரவில் படுக்க வேண்டும். முருகன் திருவடிகளையே உறக்கமின்றி நினைத்திருக்க வேண்டும்.

இந்த முறைப்படியே, நாரத முனிவர் நோன்பிருந்தார். ரோகிணி நாள் அன்று முனிவர்களோடு சேர்ந்து உணவு உண்டார். இவ்வாறு பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் நோன்பிருந்தார். முருகன் அருளால் ஏழு முனிவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர் ஆனார்.

இது போலக் கார்த்திகை நோன்பு இருந்தவர் பலர். அவர்கள் முருகனின் அருளால் மேன்மைகள் பலவற்றை அடைந்தனர்.

இதைப் போல முருகனுக்கு உரிய நோன்புகளுள் சஷ்டி நோன்பும் ஒன்று. ஐப்பசி மாதம் சுக்லபட்சப் பிரதமை நாள் முதலாக ஆறு நாள் முறையாக நீராட வேண்டும்; உண்ணாதிருக்க வேண்டும்; மோதகம் செய்து படைத்து, முருகனை வழிபட வேண்டும். ஏழாம் நாளில் முருகனைச் சிறப்பாக வழிபட வேண்டும். இதுவே சஷ்டி நோன்பு ஆகும்.

இதனை வசிட்டர் சொல்லக் கேட்டான் முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி. நோன்புகளைச் செய்யத் தொடங்கினான். முருகன் மயிலின் மீது காட்சி கொடுத்தார்.

முசுகுந்தன் கேட்டுக் கொண்டபடி, நிலம் முழுவதையும் ஆட்சி செய்யும் வரத்தை முருகன் கொடுத்தருளினார். 'வீரவாகுத் தேவர்முதலியவர்கள் முசுகுந்தனுக்குத் துணையாக இருக்க வேண்டும் என்று முருகன் கட்டளை இட்டார். ஆனால் வீரவாகுத் தேவர்முதலியோர் அதனை ஏற்கவில்லை. உடனே முருகக் கடவுள் வீரவாகு முதலியவர்களை, முசுகுந்தனுடைய கையில் இருக்கும் ஆயுதங்களாக மாற வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார்.

முசுகுந்தன் கருவூரில் இருந்து ஆட்சி செய்தான். அப்போது வலன் என்னும் அசுரன் இந்திரனோடு

போரிட்டான். இந்திரனால் வலனை வெல்ல இயலவில்லை; முசுகுந்தன் துணையால் வென்றான்.

சிவபெருமான் இந்திரனிடம், கைலையில் எழுந்தருளி இருப்பது போல, எழுந்தருளி இருந்தார். அவரை முசுகுந்தன் வழிபட்டான்.

உடனே சிவபெருமான், “முசுகுந்தா! நான் திருமாலிடமிருந்து இங்கு வந்தேன். இந்திரன் என்னைப் பல காலம் வழிபட்டு வந்தான். இப்போது நீ இங்கிருந்து என்னைப் பூவுலகத்திற்குக் கொண்டு வைத்துக் கொள்! வழிபடு!” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

இந்திரனும், திருமாலிடம் அனுமதி வேண்டி, சிவனை முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தியிடம் கொடுப்பதற்கு உடன்பட்டான். ஆனால் சிவனைக் கொடுப்பதற்கு மனம் வரவில்லை. தான் வழிபாட்டிற்கு வைத்திருக்கும் சிவமூர்த்தத்தைப் போல் ஆறு வடிவங்களைச் செய்து கொடுத்தான்.

முசுகுந்தன், பெருமான் திருவருளால், உண்மை உணர்ந்தான். இந்திரனின் சூழ்ச்சி அறிந்தான். எனவே அந்த ஆறு உருவங்களையும் பெற்றுக் கொள்ள மறுத்து விட்டான்.

இந்திரனும் வேறு வழி இல்லாமல், உண்மைச் சிவமூர்த்தத்துடன், ஆறு வடிவங்களையும் சக்கரவர்த்தி

யிடம் கொடுத்தான். நிலவுலகில் அவற்றை வைத்து வழிபடும்படியும் கூறினான்.

சிவனுடைய ஆறு வடிவங்களையும் திருநாகைக் காரோணம், திருநள்ளாறு, திருக்காறாயல், திருக்கோளிலியூர், திருவாய்மூர், திருமறைக்காடு ஆகிய ஆறு பதிகளில் பிரதிஷ்டை செய்தான். திருமால் வழிபாடு செய்த வடிவத்தைத் திருவாரூரில் பிரதிஷ்டை செய்து, வழிபாடு செய்து வந்தான்.

முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி கருவூர் நகரில் இருந்து ஆட்சி செய்தான்; கந்தக் கடவுளின் நோன்பினை இயற்றியதால் மக்கள் தன்மை நீங்கினான். இத்தகைய முருகனுடைய நோன்பு மிகச் சிறந்ததாம்.

17. வள்ளி திருமணம்

அது தொண்டை நாடு. அங்கு மேற்பாடி என்னும் சிற்றூர். அதற்குப் பக்கத்தில் வள்ளி மலை. வளங்கள் பல நிறைந்தது. அங்கு வேடர்கள் பலர் இருந்தனர். வேடர்களுக்குத் தலைவன் நம்பி. அவனுக்குப் பெண் மகவு வேண்டும் என்ற விருப்பம் இருந்தது. அதற்காக அவன் தன் குல தெய்வத்தை வேண்டி வழிபட்டு வந்தான்.

அந்த வள்ளி மலைச் சாரலில் சிவமுனிவர் என்பவர் சிவனை நினைத்துத் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது அங்கு ஒரு பெண்மான் வந்தது. அதைக்

கண்டு முனிவர் மயங்கினார். காமத்தால் கலங்கினார். காம நோக்குடன் அதைப் பார்த்தார்.

மான் கருத் தரித்தது. முருகப் பெருமானின் திருவருளால் திருமாலின் மகள் சுந்தரவல்லி மான் வயிற்றில் கருக் கொண்டாள். அந்த மான் வள்ளிக் கிழங்கு எடுக்கப்பட்ட குழியில் குழந்தை ஒன்றை ஈன்றது.

தன்னால் ஈன்றெடுக்கப் பட்டது மக்கள் குழந்தையாக இருப்பது கண்டு மான் பயந்து ஓடிவிட்டது. குழந்தை சுந்தரவல்லி அழுது கொண்டு குழியிலேயே கிடந்தது.

வேடர்தலைவன் நம்பி அக்குழந்தையின் அழுகை ஒலியைக் கேட்டான். தினைப் புனத்தை அடைந்தான். சுந்தரவல்லியாகிய குழந்தையை எடுத்தான். தன் மனைவியின் கையில் கொடுத்து மகிழ்ந்தான்.

நம்பியின் மனைவி பாலாட்டினாள். எல்லாரும் குழந்தையினை வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றனர். 'வள்ளி' என்ற பெயரைக் குழந்தைக்கு இட்டனர். குழந்தை கிடைத்த மகிழ்ச்சியைத் திருவிழாவாகக் கொண்டாடினர்.

பன்னிரண்டு வயது குழந்தைக்கு நிரம்பியது. அவளைத் தினைப்புனம் காப்பதற்கு அனுப்பி வைத்தனர். அப்போது, வள்ளிக்குத்திருவருள் புரிய

முருகக் கடவுள் கந்தமலையை விட்டு நீங்கினார். தணிகை மலைக்கு எழுந்தருளினார்.

நாரதர் தினைப்புனத்தில் வள்ளியைக் கண்டார். வள்ளியைப் பார்த்ததை முருகப் பெருமானிடம் கூறினார். முருகப் பெருமான் வள்ளிக்கு அருள் புரிய நினைத்தார். வேடர்களின் கோலத்தைத் தான் கொண்டார். வள்ளி அம்மையாரிடம் சென்றார். அவள் மீது காமம் கொண்டது போல் நடித்தார். காதல் உரைகள் பல கூறினார்.

இவ்வாறு காதல் உரைகளை முருகக் கடவுள் கூறிக் கொண்டிருக்கும்போது, வேட்டுவன் நம்பி அங்கே வந்து விட்டான். உடனே முருகன் வேங்கை மரமாக மாறிவிட்டார். புதிதாக ஒரு வேங்கை மரம் அங்கு இருப்பதை நம்பி கண்டான். அதை வெட்டிவிட நினைத்தான். ஆனால், முருகப் பெருமான் திருவருளால் அது வெட்டப்படவில்லை.

வேடன் நம்பியும், வேடர்களும் தம் இருப்பிடம் சென்றனர். முருகப் பெருமான் முதியவராய்ச் சிவனடியார் வேடத்தைக் கொண்டார். வேடர் தலைவன் நம்பிக்குத் திருநீறு அளித்தார். நம்பி வயது முதிர்ந்த சிவனடியாரைப் பார்த்து, “நீர் எங்கு வந்தீர்?” என்று கேட்டான்.

அதற்குச் சிவனடியாராய் நின்ற முருகக் கடவுள், “குமரி ஆட வந்தேன்!” என்று பதில் கொடுத்தார்.

நம்பியும், “அப்படியானால் என்னுடைய வள்ளிக்குத் துணையாக இருங்கள்!” என்று முருகப் பெருமானைப் பணித்தான். வந்த வழியே நம்பி மீண்டு சென்றான்.

கிழச் சிவனடியாராகிய முருகப் பெருமான் வள்ளி கொடுத்த தேனையும், தினை மாவையும் உண்டார். உண்ட பிறகு, “தண்ணீர் வேண்டும். தாகம் மிகுதியாக இருக்கிறது!” என்று வள்ளியிடம் கூறினார்.

வள்ளி அவருக்குச் சுனைநீர் தந்தாள். அதைக் குடித்த முதியவர், “வள்ளி! என் தாகத்தைத் தணித்தாய். அதுபோல என் மோகமாகிய தாகத்தை நீ தணிக்க வேண்டும்!” என்று வேண்டினார்.

வள்ளி நடுங்கினாள், உடனே, “முதியவரே! நீர் கொண்டிருப்பது தவக் கோலம். இதுபோல நீர் பேசுவது உமது வேடத்திற்குப் பொருந்தாது. வேடர் இதை அறிந்தால் தீங்கு உண்டாகும். பித்துப் பிடித்தவர் போல் ஆனீர்! வேடர் குலத்துக்கு இது பழியைச் சேர்க்கும்!” என்று கோபத்துடன் கடிந்து கொண்டாள்.

முருகப் பெருமான் ஆனைமுகனாகிய விநாயகரை நினைத்தார். ‘வள்ளி முன்பாக வந்து அருள் செய்ய வேண்டும்!’ என்று வேண்டினார்.

யானையாக விநாயகர் வள்ளிக்கு முன்பாக வந்தார். வள்ளி யானையைக் கண்டு அஞ்சினாள். தன்னை யானையிடமிருந்து காப்பாற்றுமாறு கிழச்சிவனடியாரை வேண்டினாள். அவ்வாறு காத்தால் முருகக் கடவுள் சொன்னது போலத் தான் நடப்பதாகவும் கூறினாள். முருகப் பெருமானின் பின் பக்கமாக வந்து, அவரை அணைத்துக் கொண்டாள்.

யானை திரும்பிச் சென்றது. முருகக் கடவுள் பன்னிரண்டு தோளும், ஆறுமுகங்களும் கொண்டு மயில் மீது வந்து காட்சி கொடுத்தார்.

வள்ளிவணங்கித் தொழுதாள். வியப்படைந்தாள். அந்த முருகக் கடவுள் காட்சி முன்னே தனக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்று வருந்தினாள். குற்றங்களைப் பொறுத்தருள வேண்டினாள். இதை யாரும் அறியாதபடி வள்ளியை முருகப் பெருமான் தினைப்புனம் காக்க அனுப்பி விட்டார்.

தினைப்புனத்தில் இருந்த வள்ளியின் தோழி, வள்ளியின் உடலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைக் கவனித்தாள். வள்ளியைப் பார்த்து ஐயம் கொண்டு, “வள்ளி, நீ எங்குப் போய்விட்டு வந்தாய்?” என்று கேட்டாள்.

வள்ளியோ, “வெப்பம் தாங்காமல், சுனையில் நீராடி விட்டு வந்தேன்,” என்று மறுமொழி கூறினாள்.

தோழி, “வள்ளி! உன் கண்கள் சிவந்துள்ளன. வாய் வெளுத்துள்ளது. உடல் வியர்த்திருக்கிறது. கொங்கைகள் விம்மி உள்ளன. கை வளையல்கள் கழன்றுள்ளன. இத்தகைய மாற்றங்கள் சுனையில் நீராடினால் உண்டாகுமா? அப்படியாகுமானால் அந்தச் சுனை எங்கே இருக்கிறது? கூறு! உயிர்த்துணையான என்னிடம் கூடச் சொல்லாமல் குற்றம் புரிந்துள்ளாய்!” என்று கூறினாள்.

அப்போது முருகப் பெருமான் வேடர் கோலத்துடன் வந்தார். அங்கிருந்த வள்ளியையும், தோழியையும் பார்த்து, “நான் விரட்டி வந்த யானை இங்கு வந்ததா?” என்று கேட்டார். முருகன் கேட்ட கேள்வியையும், வள்ளியின் பார்வையையும் பார்த்தாள் தோழி. இருவருடைய நட்பையும் உணர்ந்தாள். வள்ளியும் முருகனும் சேர்ந்து மகிழ்வாய்ப்புகள் அளித்தாள். பல நாள்கள் யாரும் அறியாதபடி வள்ளியும், முருகனும் கலந்து வாழ்ந்தனர்.

தினைப்புனத்தில் தினைக் கதிர்கள் முதிர்ந்தன. வள்ளி புனம் காக்க அனுமதிக்கப் படவில்லை. வீட்டிலேயே இருந்த வள்ளி ஆடல், பாடல்களில் ஈடுபடவில்லை. தனியாக இருந்து புலம்பினாள். இதனைத் தாய் பார்த்தாள். சந்தேகம் கொண்டாள்.

வள்ளியின் உடல் மெலிந்தது. உயிர் இல்லாதவள் போல் மயங்கினாள். தனது பெண்ணைத் தெய்வம் தீண்டியதோ என்று ஐயப்பட்டு, வெறியாட்டு நிகழ்த்தினர்.

வள்ளியைக் காணாமல் முருகக் கடவுளும் புலம்பினார். ஒரு நாள் இரவு நம்பியின் சிறிய வீட்டிற்கு அருகே முருகப் பெருமான் போய் நின்றார். தோழி வள்ளியை முருகனுடன் அனுப்பினாள். முருகக் கடவுள் வள்ளியை அழைத்துக் கொண்டார். ஒரு சோலையில் போய்த் தங்கினார்.

பொழுது விடிந்தது. தன் மகளைக் காணாத தாய் புலம்பினாள். எல்லா இடங்களிலும் தேடினாள். மகள் காணாமையை நம்பியிடம் கூறினாள். தோழியையும் கேட்டாள்.

நம்பி மிகுதியான கோபம் கொண்டான். எவனோ தன் மகளைக் கொண்டு சென்று விட்டான் என்பதை அறிந்தான். வேட்டுவர்கள் போருக்குப் புறப்பட்டனர். சோலையில் முருகக் கடவுளையும், வள்ளியையும் கண்டு அவர்களை வளைத்துக் கொண்டனர். வில்லில் நாண் ஏற்றி, முருகப் பெருமான் மீது பல அம்புகளைப் பொழிந்தனர்.

அம்புகளெல்லாம் முருகப் பெருமான் மீது மலர்களாக விழுந்தன. முருகனின் சேவல் கொடி குரல் கொடுத்துக் கூவத் தொடங்கியது. அதன் ஒலி

கேட்ட நம்பியும், வேடர்களும் இறந்து தரையில் விழுந்தார்கள்.

தந்தையும், உறவினர்களும் இறப்பது கண்டு வள்ளி வருத்தம் அடைந்தாள். முருகப் பெருமான் சோலையை விட்டு அகல, வள்ளியம்மையும் அவரைத் தொடர்ந்தாள்.

அப்போது நாரத முனிவர் அங்கே தோன்றினார். “இறந்தவர்களை அப்படியே விட்டு விட்டுப் போவது கூடாது!” என்று முருகக் கடவுளிடம் கூறினார். அதனைக் கேட்ட முருகக் கடவுள், இறந்த உறவினர்களை எல்லாம் வள்ளியம்மையைக் கொண்டே எழச் செய்தார்.

முருகக் கடவுள் தன் திருவுருவை வேடர்களுக்குக் காட்டினார். வேடர்கள் முருகப் பெருமான் - வள்ளியம்மை திருமணம் அங்கே நிகழ வேண்டும் என்று வேண்டினர்.

வேட்டுவர்கள் வேண்டுகோளை முருகப் பெருமான் ஏற்றார். எல்லாரும் மேற்பாடியை அடைந்தனர். நாரதரும் வந்தார். அவரே திருமணச் சடங்கைச் செய்யத் தொடங்கினார். நம்பி திருமண ஏற்பாடுகளை எல்லாம் செய்தான். முருகப் பெருமான் திருவருளால் வள்ளியம்மையார் தெய்வத் திருக்கோலத்தை அடைந்தாள்.

வள்ளியம்மையின் கரங்களை முருகப் பெருமான் கைகளில் நம்பி சேர்த்து வைத்து, அவளை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி நீர் வார்த்துக் கொடுத்தான்.

சிவபெருமானும், பார்வதி தேவியும் அங்கு எழுந்தருளினர். திருமால் உள்ளிட்ட தேவர்கள் வந்தனர். அவர்கள் மலர்மழை பொழிந்தனர். முருகப் பெருமான் தாய் தந்தையரை வணங்கினார். நம்பி பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தான். தெய்வத் திருமணம் நன்கு நடந்தேறியது.

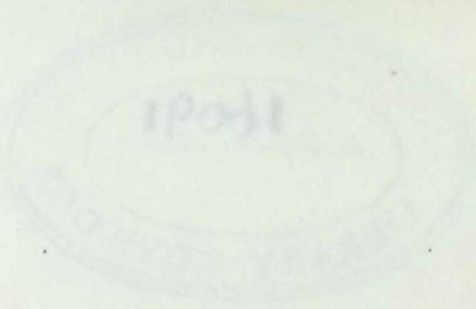
முருகப் பெருமான் வள்ளியம்மையாருடன் திருத்தணிகைக் கோயிலில் எழுந்தருளினார். வள்ளியம்மை, திருத்தணிகை மலையின் சிறப்பினைச் சொல்லுமாறு, முருகப் பெருமானை வேண்டினாள்.

“நாம் சூரனோடு போர் செய்த போது எமக்கு ஏற்பட்ட கோபத்தையும், வேடர்களோடு போர் செய்த போது கொண்ட கோபத்தையும் இங்கு வந்து தணித்துக் கொண்டோம். எனவே இம்மலை ‘செருத்தணி’ என்ற பெயரைப் பெற்றது. இது காஞ்சிக்கு அருகில் இருப்பதால் சிறப்புடையது. மலர்களில் சிறந்தது தாமரை. ஆறுகளில் கங்கை சிறந்தது. ஊர்களில் காஞ்சி உயர்ந்தது. அவை போல மலைகளில் ‘செருத்தணி’ சிறந்தது. இதில் நாம், கைலாய மலையில் சிவபெருமான் எழுந்தருளி

இருப்பது போல, எழுந்தருளி இருப்போம். இங்கு வந்து ஐந்து நாள்கள் தங்கி இருந்து என்னை வழிபடுபவர்களுக்குப் பல செல்வங்களை யாம் அளிப்போம். இங்கு வருவோர்க்குப் பாவங்கள் நீங்கும். இங்கு வந்து அறம் செய்பவர்க்குப் பல நலன்கள் கிட்டும்!” என்று முருகப் பெருமான் செருத்தணியின் பெருமையைக் கூறினார்.

கந்தக் கடவுள் கந்த வெற்பை அடைந்தார். அங்கு இருந்த தெய்வயானை அம்மைக்கு வள்ளியம்மையின் வரலாற்றினைக் கூறினார். இரு பெண்களும் திருமாலுக்கு மகள்கள் ஆகித் தவம் செய்தபோது தான் அருளியதைச் சொன்னார். தேவியர் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தழுவி மகிழ்ந்தனர். கந்தன் கந்த வெற்பில் தேவியருடன் எழுந்தருளினார்.

கந்த புராணம்

கீந்த புராணம் தமிழ்க் கடவுளாகிய முருகப்பெருமானுடைய திருக்கதையைக் கூறும் நூல் இது. காஞ்சிபுரம் கச்சியப்ப சிவாசாரியார் என்ற சான்றோரால் இயற்றப் பெற்றது. ஆறு காண்டங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது. செய்யுள் வடிவால் ஆகியது. இது திருமுருகப் பெருமானுடைய திரு அவதாரம் தொடங்கி, வள்ளி தெய்வயானை திருமணம் முடிய எடுத்துக் கூறும் உன்னத காவியமாகவும் விளங்குகிறது. தேவர்களைக் காப்பதற்காகத் திரு அவதாரம் செய்தருளிய முருகப்பெருமான் சூரபன்மன் என்ற அசுரனை அழித்தான். அவனது ஆணவத்தை அழித்து ஆட்கொண்டான். பேரருளாளனாகிய முருகக் கடவுள் நிகழ்த்திய அற்புதங்களை இந்நூலில் காணலாம்.

